

Джейн Ан Крениц

СВЕТЛИНА В СЯНКАТА

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ СВЕТЛИНА В СЯНКАТА

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Възхвалявана като „една от най-горещите и талантиви съвременни писателки“ Джейн Ан Кренц се завръща с най-оригиналната си творба до момента. Спираща дъха история за страст, измама, алчност, лицемерие и за любовта между двама души, които никога не биха се срещнали в един идеален свят...

Добре дошли В Уиспъринг Спрингс, щата Аризона, където на съответната цена всеки може да си купи нова самоличност и да започне на чисто. Но двама души ще разберат, че никой не може да избяга от миналото си дори и тук...

Зоуи Лус е млада дизайнерка, която знае, че между стените на един дом може да бъде стаена тъмна тайна. Когато усеща нещо нередно в къщата на новия си клиент, тя се обръща към частния детектив Итън Труакс с молба да открие истината. Зоуи обаче не подозира, че самата тя представлява интерес за Итън, който ще разбули ревностно пазената ѝ тайна. Както и не предполага, че ще се влюби в него...

ПЪРВА ГЛАВА

Стените крещяха насреща ѝ.

— О, по дяволите! — прошепна Зоуи Лус. Спря до вратата на празната спалня и впери поглед в белите стени. *Не сега. Не днес. Не и този път. Тази работа наистина ми е нужна.*

Стените ридаеха. Страхът пулсираше през пластовете мазилка и прясното покритие от искрящо бяла боя, нанесено отгоре ѝ. Мълчаливите викове рикошираха в пода и тавана.

Тя притисна с пръсти слепоочията си в инстинктивен и напълно безполезен жест. Затвори очи, като се опитваше да събере сили да се противопостави на острите проблясъци на ослепителна ледена светлина, които преминаваха през нея и се събираха в сковано от мраз езеро някъде близо до стомаха ѝ.

Дейвис Мейсън я следваше толкова отблизо, докато прекосяваха коридора, че се оказа само на крачка зад гърба ѝ, когато тя внезапно спря. Неволно се блъсна в нея.

— О, извинете ме! — той се олюля, но успя да запази равновесие. — Не внимавах достатъчно.

— Вината е моя.

Тя леко се извърна и се отдалечи от вратата на спалнята обратно към коридора, като се надяваше поведението ѝ да не се набива на очи. Тук, отвън, положението бе далеч по-добро. Можеше да се справи. Обърна се към Дейвис, като се надяваше усмивката ѝ да излъчва ведрост и самоувереност. Не ѝ беше никак лесно на фона на приглушените викове, които все още дочуваше откъм спалнята.

Искаше да се махне от тази къща. Незабавно. Каквото и да се бе случило там, бе нещо лошо.

— Хей... — Дейвис леко докосна рамото ѝ. — Добре ли сте, Зоуи?

Тя отново се усмихна неуверено. Беше ѝ сравнително лесно да му се усмихва. Той имаше изискан вид и елегантен стил с точно премерена доза небрежност. Ако беше кола, би бил лъскав европейски

спортен модел. Ако се съди по просторния дом, по ръчно ушитите риза и панталони и пръстена му с оникс и диаманти, беше също и богат. Накратко, помисли си тъжно тя, до този момент го бе смятала за идеалния клиент.

Сега, разбира се, всичко бе различно.

— Да, добре съм.

Зоуи направи няколко дълбоки вдишвания, като използва техниката, която бе усвоила в курса по самозащита. Опитва се да си припомни напътствията на инструктора и да потърси центъра на спокойствието, който би трябвало да се намира някъде дълбоко в нея. За нещастие все още не бе успяла да овладее тази част от програмата. Усещаше единствено как я връхлита особено тежък пристъп на паника.

— Какво има? — Дейвис изглеждаше наистина загрижен.

— Просто пристъп на главоболие — отвърна Зоуи. — Често ми се случва, когато забравя да закуся.

Толкова лесно ѝ се удаваше да лъже напоследък. Но пък беше натрупала и доста опит в това отношение. Колко жалко, че не бе достатъчно хитра, за да убеди и себе си, помисли си тя. Малко самозалъгване би било добре дошло в този момент.

Дейвис продължи да я наблюдава напрегнато още няколко мига, после се успокои.

— Пропуснали сте сутрешната си доза кофеин?

— И храна. Свързано е с кръвната ми захар. Би трябвало да съм по-внимателна — налагаше се бързо да смени темата на разговора, затова се извърна назад към спалнята и изтърси първото, което ѝ мина през ума. — Какво е станало с леглото?

— Леглото ли?

И двамата погледнаха към широкото празно място на непокрития дървен под между две масивни нощни шкафчета в испански колониален стил.

Зоуи преглътна притеснено.

— Останалата част от жилището е напълно обзаведена — отвърна му. — Нямаше как да не забележа, че тук няма легло.

— Тя го взе — мрачно отвърна Дейвис.

— Бившата ви жена ли?

Мъжът въздъхна.

— Тя обичаше проклетото легло. Месеци наред обикаля магазините, докато го избере. Кълна се, че то означаваше повече за нея, отколкото аз. Когато ме напусна, това бе едно от малкото неща, които настоя да вземе, освен личните си вещи.

— Разбирам.

— Знаете как е при развод. Понякога най-ужасните скандали са за най-малките и глупави неща.

Каквото и да е било, помисли си Зоуи, липсващото легло в никакъв случай не е било малко.

— Разбирам.

Дейвис се вгледа изпитателно в лицето ѝ.

— Главоболието засилва ли се?

— Ще се оправя, щом хапна и пийна чаша кафе — увери го тя.

— Ето какво ще направим. Видяхте останалата част от къщата. Сигурен съм, че вече имате обща представа. Защо не си починем, докато хапваме в клуба? Така ще можем да обсъдим първите ви впечатления.

Само мисълта да сложи нещо в уста накара стомаха ѝ да се разбунтува. От опит знаеше, че няма да може да понесе каквато и да било храна, докато не премине обзелата я скованост. Можеше и да не стане бързо. Това бе един от наистина сериозните случаи и я бе сварил напълно неподготвена.

Грешката си беше само нейна. Знаеше, че не бива да влиза, в която и да е стая така безразсъдно. Но беше толкова погълната от плановете за вътрешно преустройство, толкова целеустремена, а и останалата част от просторното жилище изглеждаше толкова нова, толкова чиста. Просто не бе очаквала никакви проблеми и както често се случва, бе платила скъпо.

— С удоволствие бих обядвала с вас, но ще трябва да го отложим за друг път — нарочно погледна към часовника си. — Имам друга среща следобед и трябва да се подготвя за нея.

Дейвис изглеждаше разколебан.

— Ако наистина сте сигурна.

— Съжалявам — тя се опита да придаде леко извинителен тон на думите си. — Наистина се налага да тръгвам, а и вие сте прав, видях всичко, което трябва да знам засега. — *И почувствах много повече, отколкото някога съм искала, много ви благодаря.* — Имам и скиците,

които ми дадохте преди. Ще направя копия и ще нарисувам няколко примерни проекта, които да ви дадат представа за идеите ми.

— Много ще се радвам да видя рисунките — Дейвис погледна към спалнята и тъжно поклати глава. — Признавам си, че не ми се удава да си представям идеите. По-лесно ми е, когато мога да видя нещата нагледно.

— Винаги е по-лесно с рисунка. Изчакайте за малко, докато проверя в бележника си.

Тя бръкна в обемистата си чанта, една от шестте подобни, които имаше в различни цветове. Всяка от тях ѝ служеше едновременно и за делово куфарче, и за дамска чанта. Днес бе избрала резервната, защото харесваше контраста с тъмновиолетовия си костюм от сако и панталони.

Порови в дъното на чантата, в която имаше малък фотоапарат, скицник, сантиметър, прозрачна пластмасова кутия с разноцветни флумастери и маркери, диплянка с мостри от различни платове и антична дръжка за врата във формата на голяма месингова топка, която ѝ служеше за ключодържател. Бележникът, в който записваше предстоящите си ангажименти, бе на дъното. Измъкна го и го разгърна.

— Ще нахвърля някои идеи на хартия — бодро започна тя — и ще се опитам да подготвя някои предварителни планове до края на седмицата. Какво ще кажете да се срещнем в моя офис в петък следобед?

— В петък? — Дейвис явно бе разочарован. — Дотогава има цяла седмица. Трябва ли да чакаме толкова време? Искане ми се да започнем колкото е възможно по-скоро. Истината е, че тази къща е ужасно потискаща, откакто жена ми си тръгна.

Да, обзалагам се, че е така, помисли си Зоуи.

— Разбирам — изрече на глас, като се опитваше да звучи съчувствено. Не ѝ беше лесно, тъй като косъмчетата на тила ѝ все още бяха настръхнали, както и по ръцете ѝ, скрити от ръкавите на лекото сако.

— Старая се да не проявявам излишна припряност — обясни Дейвис. — Но разводът ми излиза скъпичко. Имам чувството, че ще получавам сметки от адвокатите си още дълго време.

По всичко личеше, че се намира в отлично финансово състояние след развода. Очевидно притежаваше скъпо жилище и бе готов да ѝ

плати щедро, за да го преустрои и обзаведе наново, а освен това членуваше в елитен кънтри клуб. Тези неща обаче не би могла да изрече гласно.

Много бързо се учеше да бъде дипломатична с наскоро разведените, тъй като бе открила, че те представляват голям интерес за специалистите по вътрешен дизайн като нея. Хората, които се съвземаха след разбит брак, често копнееха да променят вида на жилището си като един вид терапия, която да им помогне да преодолеят емоционалната криза, причинена от раздялата.

Прелисти набързо бележника, като си даваше вид, че проверява ангажиментите си. После рязко и категорично затвори кожените му корици.

— Опасявам се, че графикът ми е много натоварен. Петък е единственият ден, в който мога да отделя на този проект нужното време. В два часа удобно ли ви е?

— Изглежда, нямам голям избор — Дейвис никак не беше доволен. Бе свикнал да получава онова, което иска. — Нека да е петък. Не че проявявам нетърпение. Просто много ми се иска да започнем работа по проекта.

— Разбира се. След като човек вземе решение за преустройство на личното си пространство, е напълно естествено да бърза с осъществяването му — тя говореше уверено, като се стараеше да звучи професионално и делово. — Но цялостното обновление на едно жилище е сериозно начинание и грешките на толкова ранен етап могат да се окажат изключително скъпи.

— Да, разбрах това по трудния начин — той отново погледна към спалнята. — След като пребоядисах тази стая, ми стана ясно, че се нуждая от помощта на специалист. Не мислех, че мога да сбъркам само като направя стените бели, но веднага щом свърших, разбрах, че не изглежда добре. Искаше ми се да е светло и ведро, а вместо това... — сви рамене и остави изречението недовършено.

Вместо желаниа уют спалнята имаше вид на зала за аутопсии или за балсамиране, довърши наум Зоуи. Дори и яркото слънце на Аризона, чиито лъчи танцуваха по сапфиреносинята вода в басейна отвън, не можеха да притъпят това внушение. Част от неприятното впечатление можеше да е причинено от искрящо бялата боя, но тя

знаеше, че истинският проблем е в онова, което се е случило между тези стени. Някои неща не можеха да се скрият под нов пласт мазилка.

Знаеше също, че господин идеалният клиент не осъзнава чувствата, заключени в спалнята. За свое безкрайно съжаление Зоуи никога не бе срещала човек, който да усеща тези неща като нея — като чиста, първична енергия. Но бе имало достатъчно случаи, при които други хора реагираха необяснимо и подсъзнателно на атмосферата в дадена стая и това я бе убедило, че мнозина усещат и чувстват пространството около себе си на някакво дълбоко психично ниво.

Освен това бе платила скъпо, преди да се научи да не споделя подсъзнателните си прозрения.

— Избрали сте чисто, искрящо бяло — отстъпи още малко назад, отдалечавайки се от вратата на спалнята. — Знам, че този цвят би трябвало да изглежда просто и непретенциозно, но всъщност с него се работи трудно, защото отразява толкова много от ярката слънчева светлина, особено тук, в пустинята. Освен това се получават и много студени сенки, когато се добавят мебелите. В крайна сметка това напълно унищожават хармонията и спокойствието. Направили сте много добре, като сте спрели да боядисвате, след като сте приключили с тази стая.

— Разбрах, че съм на грешен път — Дейвис я подкани с жест да продължи нататък пред него. — Трябва да ви кажа, Зоуи, че когато реших да наема професионален съветник по вътрешен дизайн, нямах особено високо мнение за това фън шуй, което правите.

— Много хора се съмняват в него, докато не видят резултатите.

— Знам, че е модерно, разбира се. Дамите в кънтри клуба много си падат по него. Когато Хелън Уеймът ми даде името ви, не можеше да спре да се хвали как напълно сте променили дома ѝ след развода. Каза, че едва не го обявила за продан заради лошите спомени, които били свързани с него. Тя твърди, че вие сте създали изцяло нова атмосфера.

— Проектът за къщата на госпожа Уеймът беше много интересен — бе съвсем близо до входната врата. Още няколко минути и щеше да се махне от това място. — Тя ми даде пълна свобода на действие.

— Посъветва ме и аз да направя така. Преди няколко месеца, след като Дженифър се изнесе, щях да кажа, че цялата тази история с подреждането на мебелите, с цел да се регулира потокът на

отрицателната и положителната енергия не е по вкуса ми. Но колкото по-дълго живея сам тук, където всичко е както го остави тя, толкова повече се убеждавам, че може да има известна истина в дизайнерските ви теории.

— Аз не работя само в определен стил на фън шуй — за свой ужас осъзна, че говори прекалено бързо. *Дръж се нормално. Знаеш как да се справиш.* — Използвам елементи от няколко различни школи и ги комбинирам с организационните принципи на други класически дизайнерски традиции, като васту например.

— Какво е това?

— Древна индийска наука, която дава основните начала в архитектурата и проектирането. Използвам също и най-важните, според мен, елементи от съвременните теории за хармонията и пропорциите. Тоест стилът ми е доста еkleктичен.

Всъщност, до голяма степен го оформям в процеса на работата, добави наум. Но клиентите не обичаха да чуват подобни неща.

Ускори крачките си към изхода, тъй като отчаяно се нуждаеше от чист въздух. След преживяването в спалнята чувствителността ѝ бе изострена и сега имаше чувството, че другите стени на жилището са заредени с мрачни и зловещи емоции. Трябваше бързо да се махне от това място.

Най-накрая стигна до покритото с теракота фоайе. Мъжът беше точно зад гърба ѝ. Той отвори вратата и тя се измъкна навън, където се усещаше успокоителната топлина на първите ноемврийски дни.

— Сигурна ли сте, че се чувствате достатъчно добре, за да шофирате по обратния път? — попита Дейвис.

Дръж се нормално.

— Имам си резервни енергийни запаси в колата — поредната лъжа. Май наистина ставаше много добра в това.

— Е, добре. Всичко хубаво. Ще се видим в петък.

— Точно така. В петък.

Надяваше се, че усмивката ѝ изглежда ведра и професионално делова. Стисна още по-здраво резедавата си чанта и бързо се отпрати към автомобила си. Опитваше се да не изглежда така, сякаш бяга от крещящата къща.

Въздъхна с облекчение, когато стигна до колата. Рязко отвори вратата, хвърли чантата на предната седалка, седна зад волана, сложи тъмните си очила, запали мотора и всичко това ѝ се стори като едно-единствено движение.

Ръцете ѝ все още трепереха. „Последница от покачването на адреналина“, предположи тя. Не ѝ бе за пръв път. Можеше да се справи.

Но трябваше здраво да стисне кормилото, за да се измъкне от това затворено пространство.

Вляво се простираше обширно и невероятно зелено игрище за голф, което беше част от земите на кьнтри клуба „Дезърт Вю“. На територията му бяха разположени елегантни къщи като тази на Мейсън.

Отвъд яркозелените площи се простираше каменистата пустиня Сонора и невисоките хълмове на близката планина. Земите на голф клуба и съседния град Уиспъринг Спрингс бяха само на един час път от Финикс, достатъчно близо, за да се възползват от идващите туристи, но достатъчно далеч, за да избегнат натовареното движение и задръстванията на големия град.

Суровата суха околност ѝ се бе сторила странна и чужда, когато се бе преместила тук преди година, но след известно време бе започнала да я чувства доста близка и дори уютна. Бе открила неочаквана красота в пустинята, с нейните забележителни изгреви и залези и поразително дълбокия контраст между светлината и сянката. Винаги я бяха привличали контрастите, а в това място нямаше никаква мекота и изтънченост.

Решението да се премести в Уиспъринг Спрингс беше правилно, мина ѝ през ума, но може би трябваше да премисли наново избора си на кариера, който бе направила по същото време. Да се заеме с вътрешен дизайн ѝ се бе сторило съвсем естествено и логично. В крайна сметка имаше опит в областта на изящните изкуства, набито и опитно око и със сигурност знаеше как да почувства атмосферата в едно жилище. Освен това бе чудесно, че нямаше нужда от допълнително образование или квалификация, за да започне легално да се занимава с този бизнес. Но днешната среща бе достатъчна да я накара да се замисли отново над въпроса.

От малката кабина на портала излезе пазач в униформа. Емблемата на сакото му в защитен цвят показваше, че е служител на „Раднър Секюрити Системс“. Той я поздрави любезно, пожела й приятен ден и се върна в обзаведеното си с климатик убежище, за да отбележи в дневника минаването ѝ.

Охраната бе много строга в това внимателно подредено островче на богатството и високото социално положение, но някой в жилището на Мейсън не бе имал голяма полза от това.

Зоуи изчака да се отдалечи достатъчно от портала и да поеме към центъра на Уиспъринг Спрингс, преди да вземе телефона си. Набра единствения номер, който бе закодирала за бързо избиране.

Аркадия Еймис отговори на третото извънмяване, като събщи с ниския си гърлен глас името на магазинчето за сувенири, което притежаваше:

— Галерия „Еуфория“.

Аркадия продаваше уникални и скъпи подаръци на заможни клиенти, но Зоуи бе почти сигурна, че би могла да продаде и пясък тук, в пустинята, с този неин глас.

Аркадия бе най-добрата ѝ приятелка, по-точно единствената ѝ приятелка. Някога имах и други приятели, помисли си Зоуи. Но това бе много отдавна, когато бе имала истински живот, без да се крие в сенките.

— Аз съм — каза Зоуи.

— Какво има? Нещо се е случило с господин идеалния клиент?

— Много си права.

— Решил е, че в крайна сметка няма да те наеме? Какъв глупак! Но не се притеснявай, ще има други като него. Броят на разводите не е намалял особено.

— За съжаление Мейсън не промени намеренията си — отвърна Зоуи с равен глас. — Ще ми се да го бе направил.

— Да не би нещастникът да ти е налетял?

— Не, държа се напълно прилично.

— Би трябвало да е богат, защото всеки, който живее в „Дезърт Вю“, определено е тъпкан с пари — търпеливо продължи Аркадия. — Тогава какво е станало?

— Мисля, че господин идеалният клиент вероятно е убил жена си.

ВТОРА ГЛАВА

Двайсет минути по-късно Зоуи остави колата си на един от модерно проектираните паркинги, които обслужваха търговския и бизнес център на Уиспъринг Спрингс. Малко по-нататък по тротоара се намираше засенченият от палми вход на „Фаунтин Скуеър“ — луксозен търговски център на открито.

Аркадия я чакаше, седнала на сянка на малка маса пред едно от многобройните кафенета. Както обикновено, тя бе като художествен етюд в ледени и сребристи тонове. Късата ѝ, подстригана по момчешки коса, бе с цвят на платина и бе в тон с дългите ѝ изкуствени нокти. Очите ѝ бяха необичайно сребристосини. Бе висока и слаба с небрежната грация на модел от висшата мода. Носеше копринена блуза в бледо леденосиньо и широки, бели копринени панталони. Сребро и тюркоаз проблясваха на шията и ушите ѝ.

Зоуи не бе особено сигурна на колко години е приятелката ѝ. Никога не бе споменавала за това, а във вида ѝ имаше нещо, което караше човек добре да се замисли, преди да наруши личното ѝ пространство. Зоуи предполагаше, че е около четиридесет и петте, но не би се обзаложила.

В друго време и при други обстоятелства, помисли си тя, Аркадия би могла да бъде изгнаница, живееща в Париж, която пие абсент и води дневник за впечатленията си от хора, които скоро ще станат известни.

От нея се излъчваше някаква изтънчена светска досада, която говореше за прекалено добро познаване на живота. В действителност някога тя е работила като изключително успешен финансов брокер.

Пред Аркадия имаше малка чаша с кафе. За Зоуи бе поръчала студен чай. Съседните маси бяха свободни.

Зоуи остави чантата си на един от незаетите столове и седна, като осъзнаваше, както винаги, огромната разлика между себе си и приятелката си. На пръв поглед изглеждаше, че нямат нищо общо помежду си. Нейната коса бе тъмнокестенява. Очите ѝ бяха с онзи

неуловим, труден за описване оттенък между зелено и златно, който в шофьорската книжка записват като лешников. И за разлика от Аркадия обичаше ярките, наситени цветове.

Може и да бяха напълно различни, каза си Зоуи, но пък връзката помежду им бе толкова силна, колкото би могла да бъде между сестри.

Тя хвърли поглед към върховете на пръстите си. Вече не трепереха. Прие го като добър знак.

Платинените вежди на Аркадия се присвиха, когато се намръщи леко.

— Добре ли си?

— Разбира се. Най-лошото мина. Свариха ме неподготвена, това е всичко. Би трябвало да знам, че не е разумно да влизам така безгрижно в непозната стая.

Зоуи вдигна приятно студената и запотена чаша от масата и отпи голяма глътка студен чай. Нивото на адреналина ѝ, което винаги се повишаваше при подобни случаи, вече бе понамаляло, но щеше да мине известно време, докато се уталожат напълно. Като последица от преживяното неизбежно се чувстваше неспокойна и странно гладна.

— Поръчах две салати „Цезар“ — каза Аркадия.

— О, добре. Благодаря.

Келнерът им донесе питки и зехтин с розмарин, подреди съдовете на масата и се оттегли.

Зоуи откъсна голямо парче хляб и го натопи в зехтина. Поспря за миг, колкото да го поръси с малко сол, и отхапа доста голям залък.

— Наистина ли си добре? — Аркадия сякаш не беше много убедена. — Не се обиждай, но не изглеждаш в най-добрата си форма.

— Добре съм — отвърна Зоуи, докато дъвчеше ароматния хляб. — Проблемът е какво да правя сега.

Приятелката ѝ се наведе напред и снижи гласа си, макар наблизо да нямаше никого.

— Напълно сигурна ли си, че този тип, Мейсън, е убил жена си?

— Не, разбира се. — Зоуи преглътна. — Няма как да знам точно какво е станало в онази стая. Усецам само емоциите, свързани със събитията там, а не фактите. Но мога да ти кажа, че каквото и да се е случило, е било ужасно — потрепери цялата. — И то не много отдавна.

— Можеш да разбереш толкова много от странните усещания, които получаваш?

— Да — тя се замисли за впечатленията си. — Още повече че имам известни доказателства в подкрепа на заключенията си. Поне така мисля.

Аркадия се хвана за думите ѝ.

— Какви доказателства?

— Ами, не е нещо, което може да се представи в съда. Леглото го нямаше.

— Леглото?

— Той твърди, че бившата му жена го е взела със себе си.

— Може и така да е. Едно липсващо легло няма да направи впечатление никому.

— Знам, но леглото не е единствената липсваща вещ. Забелязах, че лакът на дървения под е леко избледнял, но близо до мястото на леглото има правоъгълник в по-тъмен цвят.

— Килимче?

— Аха. — Зоуи отново хапна от хляба. — То също е изчезнало. Мейсън не спомена да го е взела бившата му жена. Освен това стените в онази стая са боядисани наскоро в бяло, което е крайно неподходящ цвят за такова помещение. Той каза, че го е направил сам, и сигурно е така. Много нескопосана работа. Богат човек като него, който живее в луксозен квартал, би си наел бояджия, ако не знае какво да прави с четката.

— Хмм — Аркадия лекичко почука с платинения си нокът по чашата с кафе. — Признавам, че това не звучи добре.

— Що се отнася до мен, това, което най-много ме притеснява, е изборът му на искрящо бяла боя. Има нещо символично в нея. Сякаш се опитва да прикрие нещо много тъмно.

— Разбирам какво имаш предвид.

Келнерът се появи отново и донесе салатите. Зоуи взе вилцата си и се залови за работа.

— За нещастие той наистина иска да ме наеме — каза тя между две хапки. — Очевидно Хелън Уеймът му е дала блестящи препоръки за мен. Имам уговорена среща с него в петък.

— Би могла да я отмениш. Кажу му, че не можеш да поемеш работата по обновяването на жилището му, защото е възникнал голям

проблем с един от другите си проекти и няма да разполагаш с никакво време за него.

За миг Зоуи бе заинтригувана.

— Извинението не е лошо. Много си добра, знаеш ли?

— Е?

— Ами, останах с впечатлението, че на Мейсън никак няма да му хареса, ако се откажа от тази работа. Изгаря от нетърпение да преустрои къщата си. Може би подсъзнателно и той долавя част от лошите вибрации в спалнята. Или пък съвестта му е гузна и смята, че една промяна в обстановката би му помогнала да се чувства по-добре. И в единия, и в другия случай предчувствам, че ме очаква доста неприятна сцена.

— Какво може да направи? Да те наклевети пред данъчните?

— Права си. Няма какво толкова да ми направи, нали? Ако е виновен за нещо наистина ужасно, със сигурност не би искал да привлича вниманието върху себе си, като вдигне скандал в офиса на една уважавана местна делова жена.

— Тогава защо не побързаш да се отървеш от срещата в петък?

— Знаеш защо — Зоуи хапна и последното парченце аншоа, облегна се назад и срещна погледа на Аркадия. — Ами ако наистина е убил жена си?

— Всичко, което знаеш засега, е, че в онази спалня се е случило нещо ужасно.

— Да.

Аркадия я изучава дълго с поглед, а после въздъхна тихичко с вида на човек, примиряващ се с неизбежното.

— И тъй като ти си това, което си, не можеш да оставиш ситуацията така.

— Това е нещо, което трудно мога да блокирам в съзнанието си — извинително поясни Зоуи.

— Добре, добре, разбирам — Аркадия опита малка хапка от салатата. — Трябва добре да обмислим нещата, преди да вземем някакво решение.

— Е, едно е сигурно. Не мога да направя най-логичното в случая и да отида в полицията.

— Не — отвърна бързо Аркадия. — Това отпада. Там ще ти се изсмеят в лицето, ако им кажеш, че си усетила някаква лоша енергия в

спалнята на един от клиентите си.

— Дали да не им се обадя анонимно и да подам сигнал? Мога да кажа, че съм видяла нещо подозрително, и да ги помоля да се заинтересуват от настоящото положение на госпожа Дженифър Мейсън.

— Ако никой не я е обявил за изчезнала, съмнявам се, че ще ти обърнат внимание — отговори Аркадия. — Ти не си член на семейството. Дори не си я виждала.

— Вярно е. А даже и да успее някак си да ги убедя да претърсят жилището на Мейсън, няма да намерят кой знае какви улики. Това ми е известно. Аз самата прегледах всяка стая тази сутрин, включително и килера за спално бельо.

— Възможно е трагедията, разиграла се в онзи дом, да няма нищо общо със семейство Мейсън. Може би е станало още преди да купят къщата.

— Може би. Но той каза, че с жена му са се нанесли скоро след сватбата. Останах с впечатлението, че е било преди около година и половина. Мисля, че онова, което усетих в спалнята, се случило по-скоро.

— Но не можеш да си абсолютно сигурна, нали?

— Не — призна Зоуи. — Когато чувствата са много силни, могат да се задържат доста дълго време.

— Тогава е възможно случката в спалнята да е отпреди пристигането на Мейсън?

— Ами, да. Възможно е — *но не е много вероятно*, добави наум Зоуи. Имаше някаква замъгленост в миналото, което се бе научила да разпознава, макар да не можеше да опише разликата. Онова, което бе почувствала този следобед, бе отскоро. — Виж, сигурно не е много трудно да се разбере дали госпожа Мейсън е все още жива и здрава. Ако тя безгрижно се пече на слънце по бански някъде в Южна Франция, мога да си отдъхна и да се успокоя, че съпругът ѝ не я е убил.

— Точно така.

Аркадия изглеждаше облекчена донякъде.

— Това, от което се нуждая — продължи Зоуи, — е частен детектив. Обзалагам се, че един специалист би могъл да провери в интернет и да ми даде нужните отговори за половин час.

Тя скочи на крака.

— Връщам се след секунда.

— Къде отиваш?

— Вътре, да намеря телефонен указател.

Влезе бързо в малкия салон за хранене и веднага забеляза орфан екземпляр на бюрото зад касата. Попита дали може да го вземе за минутка. Служителят сви рамене и ѝ го подаде.

Тя излезе, седна на мястото си и го отвори. Имаше две фирми на страницата с детективи.

Първата бе „Раднър Секюрити Системс“. Рекламата им заемаше цяла страница и предлагаше както гаранции за наетите служители и задължителни проверки за добросъвестна работа, така и корпоративни семинари по сигурността, охрана за различни делови събития, а също и последните новости в разследването с помощта на интернет технологиите.

Втората фирма бе „Труакс Инвестигейшънс“. Малката обява заемаше съвсем нищожно място, дълго около пет сантиметра и широко два. Твърдеше, че компанията работи в Уиспъринг Спрингс без прекъсване повече от четиридесет години. Освен това гарантираше дискретност и конфиденциалност на всички свои клиенти. Имаше телефонен номер и адрес на улица „Кобалт“.

— Изглежда, имам избор между голяма корпоративна компания или малка фирма, която явно е в този бизнес от доста време. — Зоуи се вгледа внимателно в обявата на „Труакс Инвестигейшънс“. — Вероятно работата се върши само от един човек.

— Избери голямата компания — посъветва я Аркадия. — Разполагат с повече средства и има по-голяма гаранция, че ще се намери някой, който знае как да се оправя в интернет. Но сигурно и ще струва повече.

— Колко би могло да струва такова обикновено проучване? — Зоуи порови в торбата си за телефона. — Всичко, което ми трябва да знам, е дали госпожа Дженифър Мейсън е използвала кредитните си карти или е теглила суми от банковата си сметка в последно време. Нищо работа за един детектив.

Набра номера на „Раднър Секюрити Системс“ и от другата страна на линията секретарката я поздрави с професионална

любезност. Зоуи направи бърза справка относно таксите и моментално затвори, след като получи отговор.

— Е? — попита Аркадия.

— Всъщност, като се замисля, излиза, че онова, което преди малко ти казах, е било малко наивно. Оказва се, че противно на очакванията ми, този вид проучване е доста скъпо. Не само че цената за час е висока, но и в добавка има минимална такса в размер на три часа следователско време, която не се връща на клиента.

Аркадия повдигна леко рамо в знак на примирение.

— Очевидно не искат да насърчават дребните клиенти. Опитай с малката фирма. Може там да са по-гладни — тя помълча за миг. — Освен това опасността от усложнения вероятно е по-малка.

Зоуи я погледна. Нямаше нужда да се замисля какво по-точно се крие зад „усложнения“. И двете знаеха колко внимателно трябваше да се действа в тази ситуация, за да не привлекат излишно внимание към себе си.

— Добре, ще се обадя в „Труакс“ — Зоуи отново взе телефона, като се опитваше да мисли позитивно. — Това сигурно и без друго е по-добрият вариант. В крайна сметка, щом е в бизнеса повече от четиридесет години, сигурно се справя добре. Истински детектив от старата школа. Обзалагам се, че има стабилни връзки в обществото и в полицията. Ако Дженифър Мейсън наистина е изчезнала, може дори да успее да убеди полицията да разгледа случая, без да обяснява защо.

— Само настоявай да не замесва името ти.

Зоуи отново хвърли поглед на рекламната обява на „Труакс Инвестигейшънс“, докато чакаше някой да вдигне от другата страна на линията.

— Тук пише, че много държат на дискретността по отношение на възложителите. Обзалагам се, че дължи репутацията си на способността да пази тайните на клиентите си.

— Каква репутация? — попита Аркадия. — Никоя от нас не го бе чувала, преди да отвориш този телефонен указател.

— Това само доказва колко са добри в това да не се набиват на очи.

Тя се намръщи, когато разбра, че никой не бърза да вдигне слушалката отсреща. Изчака още няколко позвънявания, после се отказа.

— Обедна почивка? — сухо вметна Аркадия.

— Така изглежда. Адресът е на улица „Кобалт“. Това е само на няколко пресечки от тук. Ще се разходя до там и ще поговоря лично с детектива веднага щом свършим.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Да. — Тя затвори телефонния указател и взе чашата с чай. Някакво странно усещане на задоволство я изпълваше и повдигаше духа ѝ. „Или пък просто храната и погълнатият кофеин си казват думата“, помисли си. — Знаеш ли, имам добро предчувствие. Да се обърна към „Труакс“ е правилният избор. Знам го.

— Мислиш ли?

— Да.

Аркадия поклати леко глава, а покритите ѝ със сребристо червило устни се извиха в иронична усмивка.

— Това, което непрекъснато ме изумява у теб, Зоуи, е привидно безграничният ти оптимизъм. Ако не те познавах добре, щях да си помисля, че вземаш някакви наркотици, за да поддържаш такова безразсъдно виждане за живота.

— Значи съм човек, който винаги гледа на нещата откъм добрата им страна.

— А аз съм от хората, които очакват най-лошото. Понякога не се ли питаш защо се разбираме така добре?

— Според мен ние някак си се допълваме взаимно, а и двете сме завършили една и съща алма матер.

— Добрата стара „Ксанаду“. — Аркадия вдигна чашата си с кафе и лекичко я чукна в чашата с чай на приятелката си. За миг в очите ѝ проблесна ярост. — Дано да я залее вулкан и да потъне в океана завинаги.

Зоуи престана да се усмихва.

— Пия за това.

ТРЕТА ГЛАВА

Оптимизмът на Зоуи бе поставен на сериозно изпитание, когато зави на ъгъла на улица „Кобалт“. Удивително колко бързо може да се промени видът на един град само през няколко пресечки. Луксозните магазини и модерните офис сгради бяха съвсем наблизко, но сякаш бяха в съвсем друго измерение. Тук, на улица „Кобалт“, всичко бе старо и с леко занемарен вид.

Повечето сгради бяха двуетажни в типичния югозападен вариант на класическия испански колониален стил. Измазаните с хоросан фасади имаха заоблени ръбове, прозорците бяха дълбоко разположени, а пред входовете се издигаха арки. Покривите бяха от червени керемиди. Старите дървета, посадени много отдавна, далеч преди градският съвет да започне да се тревожи за пестенето на водата, засенчваха улицата с покривалото на клоните си.

По средата на улицата Зоуи спря, за да провери адреса. Нямахше грешка. Стоеше пред номер 49 на улица „Кобалт“.

Прекося малък вътрешен двор и се вгледа в мръсното стъкло на указателя на сградата. „Труакс Инвестигейшънс“ бе на горния етаж. Повечето от останалите помещения изглеждаха пусти, освен едно на първия етаж, означено като „Специализирани книги“.

Отвори входната врата и за част от секундата се поколеба на прага. Вече си бе научила урока за днес, напомни си тя. А и по-старите сгради често бяха най-лоши.

Нищо страшно не се случи. От стените не се излъчваха никакви жестоки или зли емоции. Коридорът пред нея бе потънал в дълбока меланхолия, но не мислеше, че някой е извършил убийство тук. Поне не наскоро.

Тръгна към стълбището. Когато подмина „Специализирани книги“, забеляза, че вратата е затворена. Собственикът явно не държеше много да привлича случайни посетители.

Изкачи се по скърцащите и лошо осветени стълби към втория етаж и внимателно продължи по тъмния коридор. Имаше две

затворени врати без никакви обозначения. На третата бе поставена табелка. „Труакс Инвестигейшънс“. Вратата беше леко открената и откриваше мрачна стая.

Поколеба се и се запита дали не прави голяма грешка. Може би бе по-добре да работи с голямата корпоративна охранителна компания в другия край на града. Какво, като услугите им са три или четири пъти по-скъпи? В този свят човек получава толкова, колкото е платил.

От друга страна, вече бе тук и времето бе от голямо значение. А също и парите, за съжаление, особено сега, след като господин идеалният клиент би могъл да се окаже недотам идеален.

Тя отвори вратата и внимателно пристъпи вътре. Веднага щом прекрачи прага обаче, си отдъхна. В тези стени нямаше нищо тревожно. Огледа се наоколо. Много неща могат да се научат както в делови, така и в личен план за даден човек от начина, по който поддържа офиса си, напомни си тя.

Ако това твърдение бе вярно, изглежда, „Труакс Инвестигейшънс“ бе в лошо финансово състояние. Или пък собственикът не бе счел за нужно да инвестира част от приходите в приемната на фирмата.

Масивното дървено бюро и огромните кожени кресла бяха с много добра изработка, но макар и стари, не биха заинтересували някой търговец на антики. Хората не колекционират подобни мебели, но те са много здрави и солидно изработени. Бюрото и креслата бяха изтъркани от дългото използване, но нямаше да се счупят или да се разпаднат. За да се отърве от тях, човек би трябвало да ги замъкне на буницето.

Едва не се изкуши да извади фотоапарата си. Това място направо плачеше за черно-бяла снимка. Виждаше я в главата си — унесена и тъжна, потънала в меланхолия, с разсеяните лъчи на следобедното слънце, проникващи през щорите.

На бюрото имаше телефон, но не и компютър. Това не предвещаваше нищо добро. Бе разчитала да намери детектив, който умело борави с новите технологии, за да й даде бързо нужните отговори. Липсата на секретарка също не бе добър знак.

Това, което наистина я притесни обаче, бе купчината кашони, която заемаше една трета от малкото помещение. Много от тях бяха запечатани. Някои стояха отворени. Тя пристъпи до най-близкия,

надникна вътре и видя настолна лампа и няколко опаковани в целофан пакета нови бележници в различни размери. Половината бяха джобен формат, а останалите — големи папки със стандартен размер, употребявани от адвокатите за изготвяне на документи. Имаше и няколко стари и явно често използвани книги.

Някой си събираше нещата от този офис. Тя се отчая. „Труакс Инвестигейшънс“ явно прекратяваше дейността си.

Незнайно защо не успя да удържи любопитството си. Бръкна в кашона, извади един от тежките томове и погледна заглавието на гърба. „История на убийствата в Сан Франциско в края на XIX век“. Върна книгата обратно в кашона и взе друга. „Разследване на насилието и убийствата в колониална Америка“.

— Ободряващо четиво преди лягане, няма що — промърмори си тя.

— Джеф? Тео? Крайно време беше да се върнете.

Зоуи се стресна и пусна книгата обратно в кашона.

Гласът идваше от вътрешния кабинет. Мъжки глас — не силен, а тих и плътен, естествено властен. Такива гласове я караха да бъде предпазлива.

— Надявам се, че поне един от двамата ви се е сетил за кафето ми. Чака ни още доста работа този следобед.

Зоуи прочисти гърлото си.

— Не е Джеф. Нито пък Тео, като стана дума.

За миг настана тишина. После пантите на вратата изскърцаха, когато човекът от другата страна я отвори широко. Показа се мъж, стиснал ръба на вратата със силната си ръка. Погледна към нея, потънал в сянка, а на лицето му бе изписано загадъчно изражение, което вероятно би трябвало да показва любезна заинтересованост.

Очите му не подхождаха за подобно отношение, помисли си тя. Те бяха в странен кехлибарен оттенък на кафявото. Бе виждала такива очи в програмите на „Нешънъл Джиографик“ и във филмите за дивата природа. Бяха характерни за животните с най-остри зъби.

Носеше тясно прилепнали панталони в защитен цвят с ниска талия и безупречно изгладена бяла риза. Яката ѝ бе разкопчана, а ръкавите бяха навити над лактите, което разкриваше тъмно окосмяване и на двете места. От джоба на ризата се подаваше горната част на бележник.

Стойката му издаваше гъвкави мускули и вродена увереност. Инструкторът ѝ по самоотбрана несъмнено би го описал като уравновесен и концентриран човек. Не бе много висок, по-скоро среден на ръст, но в раменете му се долавяше някаква елегантна стегната сила. Създаваше безпогрешното впечатление, че напълно се владее. Може би дори прекалено, реши тя.

Косата му някога сигурно е била толкова тъмна, че в сянката би изглеждала черна. Но сега по слепоочията и на други места имаше сребърни кичури. Те отлично си подхождаха с бръчките от натрупания опит, които се виждаха край очите му и около устата.

Лицето подхождаше на тихия властен глас, който бе чула — не бе красиво, а по-скоро силно и приковаващо вниманието. Това лице и този глас принадлежаха на човек, към когото другите автоматично биха се обърнали в труден момент. Той обаче би бил изключително проблемен за общуване през останалото време, защото винаги владее положението и не би се поколебал да го напомни на останалите.

Между него и мебелите имаше много сходни черти — преживял доста и поочукан по ръбовете, но вероятно не би се пречупил или сринал. Също като бюрото и столовете би трябвало да го замъкнеш на бунището, ако искаш да се отървеш от него, но това не би било никак лесно.

Ако това бе господин Труакс от „Труакс Инвестигейшънс“, обявата в телефонния указател драстично се разминаваше с реалността. Този мъж определено имаше интересно минало зад себе си, но бе много далеч от старческото слабоумие.

— Извинете. Бях се покатерил на стълбата. Не ви видях да влизате. Какво мога да направя за вас? — попита той.

Плътният му глас я върна в реалността. Осъзна, че е затаила дъх, сякаш този момент и този мъж са много важни по начин, който все още не можеше да разбере напълно.

Концентрирай се — помисли си тя. — Дишай. Вярно, че не си имала кой знае какъв социален живот напоследък, но това не е оправдание да зяпаш непознати мъже.

— Дойдох да говоря с господин Труакс — изрече на глас с похвално самообладание предвид обстоятелствата.

— Това съм аз.

Тя прочисти гърлото си.

— Вие ли сте Труакс от „Труакс Инвестигейшънс“?

— От три дни според датата на разрешителното ми за работа. Името ми е Итън Труакс, между другото.

— Не разбирам. Обявата в телефонния указател твърди, че служите на обществото повече от четиридесет години.

— Чичо ми е дал обявата. Той се пенсионира миналия месец. Аз поемам бизнеса му.

— Разбирам. — Тя махна с ръка към опакованите кашони. — Значи се нанасяте, а не се изнасяте оттук?

— Такива са намеренията ми.

— Имате ли нещо против да ви попитам откога живеете в Уиспъринг Спрингс?

Той се замисли за миг.

— Малко повече от месец.

Е, край на надеждите за работа с детектив, който има широки контакти в обществото и с местните органи на реда, помисли си тя. Все още можеше да се обади на „Раднър Секюрити Системс“. Разбира се, оставаше немаловажният въпрос за цената, но може би щеше да се договори за разсрочено плащане с голямата компания.

Тя направи крачка назад към вратата.

— Значи сте нов в тази работа?

— Не. Няколко години притежавах и ръководех агенция в Лос Анджелис.

Тази новина би трябвало да я успокои. Защо не се чувстваше успокоена тогава?

— Моментът вероятно не е много удобен за вас — каза бързо. — Сигурно сте много зает да разопаковате и подреждате нещата си.

— Не съм толкова зает, че да отпратя клиент. Защо не влезете в кабинета ми и не ми кажете защо ви е нужен детектив?

Това не беше молба, забеляза тя. Не беше и чиста заповед. По-скоро бляскава примамка, предназначена да я приближи толкова, че да не може да избяга.

Трябваше да вземе решение. Ключовите думички бяха „пари“ и „време“. Нямах много и от двете.

Стисна още по-здраво дръжката на резедавата си чанта и се опита да си даде вид на жена, която неведнъж е имала вземане — даване с подозрителни частни детективи.

— Колко струват услугите ви, господин Труакс?

— Влезте и седнете — той отстъпи навътре в кабинета и с лек жест я подкани да приближи. — Можем да обсъдим финансовата страна на сделката.

Нямаше причина да не разбере поне колко би й струвало.

— Добре — тя хвърли поглед към часовника си. — Но нямам много време. Ако не се споразумеем за цената, ще трябва да се обадя другаде.

— Единствената друга агенция в града е „Раднър“.

— Известно ми е — отбеляза хладно. Това бе сделка. Не искаше той да си мисли, че предварително не е проучила ситуацията. — Те, изглежда, са оборудвани по последна дума на техниката. Казаха ми, че използват най-новите постижения на високите технологии.

— Имат компютри, искате да кажете, но и аз имам.

— Наистина ли? — тя многозначително се огледа наоколо. — Къде е?

— Тук е. Все още го инсталирам.

— О!

— Мога да ви гарантирам, че тарифата ми е по-ниска от тази на „Раднър“.

— Ами...

— Има и още нещо, което може би ще искате да вземете под внимание — ъгълчетата на устата му леко се извиха нагоре. — Тъй като съм нов в града, съм доста по-настървен за работа.

Тя понечи да хукне към вратата.

— Вижте, ами...

— И съм по-гъвкав.

Зоуи събра сили и тръгна към вътрешния кабинет. Също като да минеш през врата номер три на някое телевизионно шоу, помисли си тя, вратата, зад която се крие тайнствената награда. Можеш да спечелиш напълно безплатна екскурзия до Париж или да загубиш всичко, което си спечелил до този момент.

Поспря за миг на прага, за да разбере какво я очаква. Но в стаята нямаше нищо ужасно, само едва доловими следи от емоции, които бе свикнала да долавя в старите сгради. Усети тиха като шепот тъга, леко безпокойство и някакъв укротен гняв — всичко това отпреди много

време и с много нисък интензитет. Нищо, което да не би могла лесно да блокира.

— Има ли нещо нередно? — попита Итън.

Тя се стресна и разбра, че я наблюдава много внимателно. Повечето хора изобщо не забелязваха лекото ѝ забавяне при влизането в някоя стая. Фактът, че Итън Труакс усети мигновеното ѝ колебание, я притесни. Напомни си, че той е частен детектив, а от хората в тази професия се очаква да са наблюдателни.

— Не, няма нищо — отговори му.

Бързо влезе и застана до чудовищно голямото кресло пред бюрото. Когато седна, то направо я погълна цялата.

Итън мина зад бюрото си — масивна очукана грамада от дъбово дърво, по-голямо и по-внушително даже и от онова в приемната, и седна. Столът изскърца протестиращо.

Тя разгледа стаята внимателно, като се мъчеше да убеди самата себе си, че това е професионален навик, но всъщност знаеше, че интересът ѝ е дълбоко личен. Всичко, свързано с Итън Труакс, я очароваше по неизвестна причина, а за човека можеше да се разбере толкова много от пространството около него.

Вътрешният кабинет имаше същото разположение на прозорците и бе обзаведен със същите основни старомодни, излъчващи мъжка сила мебели, които бе видяла в предната стая. Трябваше да признае, че носеха атмосферата на едно отминало време и категорично подхождаха на художествения образ на частния детектив.

Но според нея креслото за посетители, в което бе седнала, бе прекалено голямо и натрапващо се и едва ли някой клиент би се почувствал удобно в него. Освен това бюрото на Труакс не бе разположено така, че да създаде добър поток на енергията в стаята. В добавка на стената висеше огледало, което не бе с подходящия размер и не стоеше на подходящото място.

На задната стена бяха опрени един до друг няколко тежки метални шкафа с папки. Бяха стари и не особено привлекателни, но вероятно един детектив имаше нужда от място, където да прибира досиетата по случаите си.

От двете страни на вратата бяха поставени нови рафтове за книги. За нещастие, Труакс бе решил да използва евтините метални лавици, които не внасяха особен уют в стаята. Половината от

етажерките вече бяха запълнени с книги. Сред тях стояха още от същите внушителни томове с академичен вид, които бе видяла в кашона отвън.

Кой би очаквал от един частен детектив да притежава сериозна колекция от книги? Може би представата ѝ за тази професия, която бе изградена най-вече от криминалните книги, телевизията и старите филми, не бе съвсем точна.

Обстановката в стаята не отговори на мълчаливите ѝ въпроси за Итън: вместо това се появиха нови и този факт само изостри любопитството ѝ към него.

Едно бе ясно — той доминираше над околното пространство, а не то над него.

Итън отвори едно чекмедже, измъкна жълт бележник и го разтвори на бюрото пред себе си.

— Защо не започнем с името ви?

— Зоуи Лус. Притежавам фирма за вътрешен дизайн тук, в града. „Инхансд Интериърс.“

— Вие сте декоратор — отбеляза той с равен глас.

— Специалист по вътрешен дизайн.

— Все тая.

— Да не би да имате някаква вътрешна непоносимост към хората от моята професия?

— Имам горчив опит от работата с един декоратор.

— Е, държа да знаете — подчерта Зоуи, — че аз в момента трупам горчив опит във връзка с един частен детектив. Това може ме направи предубедена в преценките ми за хората от вашата професия за в бъдеще.

Той почука с върха на химикала по бележника си и мълчаливо се загледа в нея за известно време.

— Простете ми — каза накрая. — Да започнем отначало. Какво искате да направя за вас, Зоуи Лус?

— Мислех, че най-напред ще обсъдим цената.

— О, да. Замалко да забравя — той остави химикалката, подпря лакти на бюрото и преплете пръсти. — Както ви споменах, ако търсите изгодна цена, ще се спрете на мен. Тарифата ми на час е значително по-ниска, отколкото при „Раднър“ и минималната такса е само в размер на два часа.

Тази новина ѝ подеждва обнадеждаващо.

— Ами допълнителните разноски? Пътни, храна и други такива?

— Няма да ви таксувам за пътни и храна в рамките на града. Ще ви бъдат начислени разноски за различни допълнителни плащания, ако се наложи да пътувам извън Уиспъринг Спрингс. Не се тревожете, ще получите фактури за всичко.

Той ме смята за глупачка. Притеснена, Зоуи демонстративно кръстоса крака. Облегна се назад, потъна в обемистото кресло, като се молеше да не бъде погълната цяла от чудовището и хладно се усмихна.

— В такъв случай, бих искала да ви наема за минимума от два часа — заяви тя. — Сигурна съм, че въпросът няма да ви отнеме дори и толкова.

— Проверка на миналото на нов приятел? — попита той, без каквато и да било подигравка.

— Боже мой, не, нищо подобно — намръщи се. — Често ли получавате подобни поръчки?

Той сви рамене.

— Все още не. Вие сте първият ми клиент в Уиспъринг Спрингс. Но в Лос Анджелис се случваше доста често.

— Предполагам, че не е учудващо — тя се замисли за миг над въпроса. — Искам да кажа, определено е проява на здрав разум да провериш миналото на партньора си, ако смяташ, че връзката ви може да се задълбочи.

— Особено в Лос Анджелис — съгласи се сухо детективът.

— Аз просто искам да разбера къде се намира един човек.

— Кого искате да открия, госпожице Лус? — Той помълча за миг с израз на дълбока почителност. — Госпожица сте, нали? Или предпочитате да ви наричам „госпожо“?

— Не съм омъжена — заяви категорично. Не искаше да я наричат нито „госпожице“, нито „госпожо Лус“. Звучеше направо нелепо официално. Не искаше също така да се рови в миналото ѝ семейно положение. — Наричайте ме Зоуи.

— Чудесно. Кого искате да открия, Зоуи?

Тя си пое дълбоко дъх и се приготви да нагази в дълбокото. Трябваше да му предостави достатъчно информация, за да си свърши работата, но не толкова, че да я вземе за луда. И определено не искаше да му дава никакъв повод да любопитства относно личния ѝ живот.

— Бих искала да откриете една жена на име Дженифър Мейсън. Мога да ви дам последния ѝ адрес в града. Мисля, че е живяла тук допреди няколко месеца.

Той разтвори сключените си пръсти, отново взе химикалката и започна да си води бележки върху жълтите страници пред себе си.

— Ваша приятелка ли е? — попита, без да вдига поглед. — Или роднина?

— Нито едното, нито другото. Съпруга е на Дейвид Мейсън. Той живее в „Дезърт Вю“.

При последните ѝ думи Итън вдигна глава.

— Луксозният комплекс на голф клуба в покрайнините на града?

— Да. Господин Мейсън наскоро ме нае да обнова интериора на жилището му.

— Жилище — безизразно повтори Итън. — Така ли наричате една къща вие, вътрешните декоратори?

С всяка изминала минута Итън Труакс все повече я дразнеше.

— В сферата на интериорния дизайн — натърти тя на последната дума — жилище се предпочита като по-вежлив термин, отнасящ се до жилищното пространство на клиента. Тази дума придава оттенък на дълготрайност и елегантност. Намеква за изискан стил. На хората им харесва да свързват тези качества с домовете си.

— Значи е въпрос на стил, а? — изглеждаше развеселен.

— Разбира се, ако по-дългата дума ви затруднява — добави мило, — моля, чувствайте се свободен да използвате по-кратката.

— Благодаря ви, така и ще направя. Имате ли някаква представа къде би могла да е отишла госпожа Дженифър Мейсън?

— Не. Дейвис, съпругът ѝ, ми каза, че го е напуснала преди няколко месеца и че са в процес на развод. Просто искам да се уверя, че това е факт.

Итън повдигна вежди.

— Сигурна ли сте, че това не е проверка на евентуален кандидат за партньор?

— Дейвис Мейсън е мой клиент — студено заяви тя.

— В такъв случай защо сте толкова загрижена къде е недотам бившата му съпруга?

Въпросът я притесни.

— Трябва ли да знаете мотивите ми, преди да се съгласите да поемете случая?

— Не. Поне засега.

— Обявата в телефонния указател набляга на загрижеността за поверителния характер на дейността ви.

— Тази рекламна обява е на чичо ми, а не моя.

Обзе я известна несигурност. Опря се с лакти на прекомерно широките подлакътници на голямото кресло, като се подготвяше да се измъкне от меките му челюсти.

— Ако имате намерение да промените това, което приех за установени през годините традиции в работата на тази агенция — каза тя, — бих желала да го разбере, преди този разговор да продължи. Както и сам изтъкнахте, имам и друг избор.

Той остави химикалката и се облегна на стола си.

— Няма да има промяна в грижата на фирмата относно поверителния характер на информацията за клиентите ни.

— Добре — тя се успокои донякъде.

— Но искам да знам колкото е възможно повече за ситуацията, в която се намесвам, преди да започна разследване.

Сега бе неин ред да повдигне вежди.

— Тук съм, защото си мислех, че човек се консултира с частен детектив тогава, когато не му се иска да обяснява подробно мотивите си да потърси точно този тип професионална помощ.

Твърдо стиснатите му устни се отпуснаха в лека усмивка.

— Наистина ли?

Зоуи вече кипеше от яд, но се чувстваше хваната в капан от финансова и времева гледна точка. Трябваша ѝ някои отговори, и то преди петък.

— Искате ли тази работа или не, господин Труакс?

— Искам я. Съжалявам, ако въпросите ви притесняват, просто събирам информация. Това ми е работата, Зоуи.

— Всичко, което искам от вас, е да разберете къде е Дженифър Мейсън. Колко трудно би могло да е това за един опитен детектив? Сигурно трябва просто да се провери дали използва кредитните си карти или чековата си книжка, нали така? Вероятно всяко хлапе в гимназията може да го направи.

— Да. Напоследък доста се притеснявам заради конкуренцията на хлапетата от гимназията.

Сега вече бе сигурна, че ѝ се подиграва. Тя с мъка успя да се измъкне наполовина от креслото. Не бе лесно да се освободи от устата на звяра.

— Ако смятате, че работата е извън силите ви — изрече мрачно — или че не можете да се заемете с нея без допълнителни сведения, просто ми го кажете и ще ида да си потърся някое умно хлапе от гимназията.

— Седнете — той се поколеба. — Моля.

Не беше заповед, не точно. Как би могло да бъде? Не че можеше насила да я накара да седне обратно в голямото кресло. Проблемът бе, че тя блъфираше и той го бе разбрал.

Седна.

— Имате ли намерение да се заемете с разследването или не?

— Ще открия къде е госпожа Дженифър Мейсън. Но е добре отсега да изясним нещо. Няма да ви дам никаква информация как да се свържете с нея, докато не се уверя, че тя иска да знаете къде се намира. Ясно ли е?

Това я свари неподготвена.

— Поспрате за малко. Да не би да смятате, че искам да знам настоящия ѝ адрес, за да мога да ѝ направя нещо лошо?

— И такива неща се случват.

Тя потрепери.

— Да, предполагам, че сте прав. Е, можете да сте спокоен, не ме интересува къде живее. Нямам намерение да влизам в каквато и да било връзка с нея.

— Просто искате да се уверите, че е въвн от живота на Дейвис Мейсън, така ли?

Нямаше да я остави на мира, докато не му даде основателна причина защо иска да знае къде е Дженифър Мейсън. Може би най-лесно бе да приеме първото обяснение, което той бе предложил.

— Е, добре — каза, като се опитваше думите ѝ да звучат примирително. — Както предположихте, това е личен въпрос. Дейвис е клиент, но освен това е преуспял, интелигентен и привлекателен мъж, който, изглежда, се интересува от мен, ако разбирате какво имам предвид.

— Ммм... да. Разбирам какво имате предвид.

Тонът му я накара да впери гневен поглед в него, но той просто си седеше и чакаше. Познаваше тази тактика. Доктор Макалистър, терапевтът ѝ в „Ксанаду“, я беше използвала. Основаваше се на факта, че повечето хора се чувстват неловко от мълчанието, стават нервни и са склонни да започнат да говорят само за да запълнят празнотата. Осъзна, че детективът се опитва да използва същия подход, и това наистина я разгневи. Трябваше да си напомни, че от страна на Труакс няма нищо лично. Той просто искаше отговори.

— Както ви казах, Дейвис ме накара да повярвам, че се развежда. Бих искала да съм сигурна, че наистина е свободен или скоро ще бъде, за да може да започне друга, хм, сериозна и всеотдайна връзка.

Итън не помръдна, очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

— Добре.

Не бе сигурна как да приеме това.

— Добре? Искате да кажете, че ще се заемете с разследването?

— Не.

— Това вече е прекалено — този път успя да се измъкне от креслото. Напълно. — Помолих ви да направите едно обикновено проучване и ви осведомих за причината, макар тя да е много лична, а аз ненавиждам намесата в личния ми живот. Какво повече би могло да ви е нужно?

— Авансово заплащане на два часа от времето ми. Може да го направите с кредитна карта, с чек или в брой, ако пожелаете.

— Това означава ли, че поемате работата?

— Да, госпожо. Също като вас и аз не мога да си позволя да избирам в момента. Опитвам се да разработя този бизнес.

Тя отвори широко чантата си, откри портмонето, извади кредитната си карта и я хвърли на бюрото.

— Ето. Залавяйте се за работа.

Той взе картата, стана и се доближи до малка масичка встрани от бюрото, където имаше касов апарат.

Тя го наблюдаваше, докато набира номера и прекарва кредитната ѝ карта през него.

— Знаете ли, няма как да не забележа, че макар все още да не сте инсталирали компютъра си, сте успели да подготвите машината за проверка и използване на кредитни карти.

— Най-важните неща — най-напред.

— Това определено показва какви са приоритетите ви, господин Труакс. Винаги вземате парите предварително, така ли?

— Това не е благотворителна организация.

— Не се тревожете, и през ум не би ми минало, че може да сте от хората, които се занимават с благотворителност — докато чакаше машината да освободи кредитната ѝ карта, отново огледа критично кабинета. Помисли си, че ако ѝ е останал малко здрав разум, би трябвало да си държи езика зад зъбите. Но не успя да устои на изкушението да му даде няколко безплатни съвета. — Знаете ли, ако бях на ваше място, щях да купя по-малко кресло за клиентите. Това е прекалено голямо. Не е никак удобно.

— Може би вие сте прекалено дребна за креслото.

Звучеше крайно незаинтересован от проблема. Вниманието му бе приковано в късчето хартия, което се подаваше от машината.

Това ми стига — помисли си тя. — Няма да кажа и думичка повече, господ ми е свидетел. Ако този мъж е прекалено твърдоглав, за да приеме добрия съвет, проблемът си е негов. Но бюрото я тревожеше дори повече от креслото. Освен това и огледалото бе сложено крайно неподходящо.

Тя прочисти гърлото си.

— Добре би било също така да се премести бюрото ей там, до прозореца, и ви съветвам да махнете огледалото или поне да го преместите на другата стена — изрече бързо. — Това би улеснило преминаването на енергийния поток.

Той я погледна отстрани.

— Енергийният поток?

Оказа се права. Това бе пълна загуба на време.

— Няма значение. Вероятно не сте запознат с различните школи в дизайна, като фън шуй например, които се използват при създаването на едно хармонично пространство.

— Чувал съм за това — той откъсна бележката от машината и ѝ я подаде. — Но не си падам по модните неща в обзавеждането.

— Защо ли това не ме изненадва?

Грабна разпечатката от кредитната си карта от ръката му, погледна към крайната сума и потръпна. По-малко от „Раднър“, но далеч не без пари, помисли си.

Сякаш разбрал какво се върти в ума ѝ, Итън се усмихна невесело.

— Не вземам скъпо, но не работя без пари.

Тя въздъхна, взе един химикал и се подписа.

Той пое бележката и я загледа с искрено задоволство.

— Знаете ли, моментът е много специален за мен.

— В какъв смисъл?

— Това е свидетелство за първата ми професионална сделка тук, в Уиспъринг Спрингс. Вероятно трябва да си я окача в рамка. Само си помислете, името ви може да виси на стената ми години наред.

— Заедно с номера на кредитната ми карта. Не, благодаря. Ако бях на ваше място, нямаше да се вълнувам прекалено, господин Труакс. Нямам намерение да ви ставам постоянен клиент.

— Никога не се знае. Ако този тип, Мейсън, се окаже неподходящ за... как се изразихте? А, да — сериозна и всеотдайна връзка. Ако се окаже недостатъчно добър, тъй като не е получил развод, може би ще пожелаете да ви направя справка за някой друг мъж.

Незнайно защо, тя изведнъж се запита дали Итън Труакс би могъл да поддържа сериозна и всеотдайна връзка. Погледна ръката му и видя, че не носи халка. Какво ли би открила, ако накара някого да направи справка за неговото житие — битие? Много бивши приятелки несъмнено, може би дори бивша съпруга.

По дяволите! Сега пък се чудеше какво е семейното му положение. Това не бе никак хубаво.

Тя пъкна в чантата си химикалката, с която бе подписала извлечението от кредитната карта, и му се усмихна широко.

— Не чакайте със затаен дъх.

Метна чантата през рамо, завъртя се на пети и тръгна към вратата. „Поне казах последната дума“, помисли си.

— Почакайте малко — повика я Итън.

Погледна го през рамо.

— Сега пък какво?

— Тръгвате си с моята химикалка. Имате ли нещо против да ми я върнете? Опитвам се да спестявам излишните разходи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Киселините в стомаха на Леон Грейди винаги ставаха особено мъчителни в приглушената атмосфера на луксозната приемна на работодателя му. Бе израснал в работнически квартал, където, ако имаш късмет, стените са боядисани, а не облицовани в дърво като тук и мебелите са облепени с пластмасово фолио, имитация на естествен материал, а не покрити с фурнир от екзотична дървесина.

Веднъж доктор Иън Харпър му бе казал, че кабинетът му е обзаведен така, че да действа успокояващо на пациентите и да вдъхва увереност на семействата им. Но скъпите килими и ценните картини по стените имаха обратен ефект върху Леон. Той наистина мразеше тази стая. Ами стресовите фактори. По дяволите, стоеше тук само от пет минути в очакване Харпър да приключи с телефонния си разговор и вече можеше да усети как в стомаха му почва да пари.

„Може би и това е вид психична мания — помисли си той, като онези, за които хората, работещи тук, в „Кендъл Лейк Менър“, непрекъснато разправят“. Някаква фобия или нещо подобно. Може би не понасяше този кабинет, защото го свързваше със стомашните си проблеми. В качеството си на шеф на охраната в „Менър“ бе имал няколко крайно неприятни разговора на това място предната година.

Нещата се бяха развивали доста задоволително, преди двете пациентки да изчезнат. Работата в „Менър“ бе най-добрата, която някога бе имал. Даваха дори и премиални. За пръв път през живота си бе усетил какво е да разполагаш с пари. И да ги харчиш също толкова бързо. Не че грешката бе негова — имаше разходи. Вноските за поршето и новата стерео система бяха високи.

Никога не бе се справял добре с парите най-вече, защото никога не бе имал достатъчно. Имаше широки пръсти, но тук, в „Менър“, бе добре, понеже получаваше заплата всеки месец.

После двете пациентки избягаха и обърнаха с краката нагоре добре подредения му живот. Тогава се появиха и проблемите му със стомаха.

Периодът веднага след бягството бе особено тежък. Харпър бе побеснял, крещеше и обвиняваше лошата охрана. Леон се бе уплашил, че ще загуби работата си. Нямаше да е лесно да си намери друга, а и със сигурност нямаше да има допълнителните облаги, каквито получаваше в „Менър“. Препоръките също бяха проблем.

Беше се почувствал натясно, когато Харпър бе поискал от него да намери пациентките и да ги върне обратно в „Менър“. Нямаше никаква представа как се прави истинско разследване. Онази развратница Фенела, секретарката на Харпър, хапливо му бе предложила да наеме истински детектив — някой, който е наясно със съвременните технологии и може да използва компютър.

За негова изненада му бе провървяло. Броени седмици след бягството на пациентките бе чул за някаква статия в мексикански вестник, която описвала смъртта на две жени, починали при пожар в хотел. На мястото не били открити документи за самоличност и властите не успели да се свържат с близките на жертвите. Единствените вещи, които биха могли да послужат за разпознаване, били една химикалка и чифт чехли. И на трите предмета имало монограм на „Кендъл Лейк Менър“.

Бе му олекнало много, когато научи. Разбира се, това означаваше загуба на приходи за Харпър, но той бе бизнесмен. Докторът сигурно знаеше, че понякога човек търпи финансови загуби, но животът продължава и се появяват нови източници на доходи.

Всъщност, в този случай Харпър все още получаваше пари от старите. Леон бе впечатлен. Работодателя му си го биваше. Като опитен играч, той продължаваше да изпраща сметки за доста високите цени на услугите в „Менър“ на роднините на онази жена — Клийлънд, и на попечителския фонд на другата пациентка.

Можеше да се очаква, че клиентите ще останат в блажено неведение доста дълго време. „Менър“ бе частна и много скъпа психиатрична клиника само за избрани болни и се намираше на брега на отдалечено езеро сред планините в северната част на Калифорния. Наблизо бе тихото градче Кендъл Лейк, но освен от шепа туристи и любители на гребането през лятото и някои ловци наесен, мястото бе забравено от останалия свят.

Леон бе наясно, че закътаното местоположение бе едно от предимствата на „Менър“ в очите на клиентите. В клиниката идваха

доста пари от хора, които искат лудите им роднини да бъдат прибрани някъде далеч, където никой няма да ги види и чуе.

Както и повечето от останалите пациенти, чиито семейства бяха платили скъпо, за да затворят близките им за неопределено време, и двете изчезнали жени не бяха имали посетители.

Но Харпър не може да си позволи да мами до безкрай хората, които плащат за тях, мислеше си Леон. Рано или късно, някой от близките им щеше да дойде в Кендъл Лейк. И когато това се случеше, докторът щеше да се окаже натясно, защото нямаше да може да ги представи.

След като научи, че двете жени вероятно са загинали в Мексико, Леон се бе осмелил да се надява, че е дошъл краят на проблемите му. И ето че миналата седмица някакъв тип, наричащ себе си Гофър, се бе свързал с него чрез интернет.

Разбрах, че търсите изчезнал пациент. Мога да помогна. Цената е... и не подлежи на обсъждане...

Тогава киселините в стомаха му се бяха изострили особено жестоко. И всеки час ставаше все по-зле.

Харпър остави телефона, бавно свали очилата си и погледна Леон.

— Днес съм много зает, Грейди. Трябва да посрещна двама нови пациенти следобед. Надявам се, че имаш да ми казваш нещо важно?

„Дори гласът му се отразява зле на стомаха ми“, помисли си Леон. Гласът му също бе изискан — глас на богат човек. Това му напомняше колко са различни двамата. Докторът бе мошеник, но за разлика от него бе получил всички предимства.

Харпър изглеждаше добре — имаше гъста сребристобяла коса и стегната фигура на тенисист. В определен момент от живота си бе получил добро образование. Освен това притежаваше нужното обаяние, за да впечатлява богатите си клиенти.

— Получих новини от онзи хакер — каза Леон. — Не беше евтино, но изглежда, имаме сигурна информация за Клийлънд.

— А за другата?

— Не.

Харпър се намръщи, но не изглеждаше много разочарован, а само леко огорчен. Сякаш Леон току-що му бе съобщил, че част от акциите му на борсата са паднали драстично, но други са се оказали много по-печеливши от очакваното.

— Все едно, тя далеч не ни носеше толкова пари, колкото Клийлънд — отбеляза Харпър. — Какво научи?

— Според Гофър тя е жива и здрава, но се представя с друго име. Казва, че някакъв тип се занимавал с продажба на фалшиви документи за самоличност. Та той бил създал програма, която да дава подвеждащи сведения за нея на всеки, който реши да потърси нещо. Затова онзи детектив, дето го бяхме наели тогава, не успя да открие нищо съществено.

— Къде е тя? — рязко попита Харпър. — Искам незабавно да бъде върната.

Болките в стомаха на Леон се засилиха. Нуждаеше се от таблетките, които носеше в джоба си, но не смяташе, че е редно да съдвече няколко пред шефа си. Искаше му се да изглежда спокоен и самоуверен.

— Няма да е толкова лесно, сър — каза той. — Жената е много внимателна. Всичко, което Гофър е успял да разбере, е, че се намира някъде в Лос Анджелис. Не знае точния ѝ адрес.

— Някъде в Лос Анджелис? — добре поддържаните пръсти на Харпър се свиха около златната писалка. — От каква полза ми е тази информация? Това е голям град.

— Да, но сега, като знам името ѝ и някои допълнителни сведения относно новата ѝ самоличност, няма да ми отнеме дълго да я открия. С ваше разрешение, сър, ще тръгна още днес следобед.

— Не се опитвай да я върнеш сам. Когато откриеш къде живее, не се издавай, само я дръж под наблюдение. Веднага ми се обади. Ще пратя Рон и Ърни да ти помогнат. Те ще се оправят с лекарствата, които ѝ трябват.

— Да, сър — Леон прочисти гърлото си и се опита да се изрази с възможно най-голямо уважение. — Но ми се иска да отбележа, че когато открия пациентката, ще трябва да помислим как да я върнем обратно.

— Лекарствата ще помогнат да се справим с нея.

Въпреки дипломите си, помисли си Леон, понякога Харпър бе невероятно глупав.

— Проблемът е там, сър, че тази жена, Клийлънд, е живяла цяла година под друго име. Вероятно работи някъде. Това означава, че ще има колеги в службата. Приятели. Съседи. Хора, които ще забележат, ако просто я хванем на улицата.

— Да, разбира се — Харпър остави златната писалка настрана и се изправи. Отиде до прозореца. — Разбирам какво имаш предвид. Ще трябва да действаме дискретно.

— Точно така. Затова предлагам следното — аз ще ида в Лос Анджелис, ще я открия и ще я наблюдавам известно време. Да разбера как протича денят ѝ. Когато установим това, ще можем да решим кога най-лесно можем да я върнем тук, без да вдигаме излишен шум.

Харпър се взираше напрегнато в езерото, докато обмисляше плана на шефа на охраната. Леон изгаряше отвътре.

— Добре — съгласи се накрая докторът. — За това си прав. Последното, което ни е нужно, е да привличаме внимание към случая. Връщането трябва да стане по възможно най-дискретния начин.

Леон си позволи да въздъхне лекичко с облекчение и направи крачка към вратата.

— Вече съм си резервирал самолетния билет. Само трябва да мина през къщи и да си взема някои неща. До летището има доста път, затова най-добре да тръгвам.

— Дръж ме в течение.

— Да, сър.

— Тази история не ми харесва — промърмори Харпър. — Но предполагам, че трябва да съм благодарен на този Гофър, че се е свързал с нас, а не с Форест Клийлънд.

Леон сви рамене. За него не бе странно, че хакерът се бе свързал най-напред с „Кендъл Лейк Менър“. Очевидно Гофър е достатъчно умен, за да проумее как работи това място. Явно е разбрал, че ръководството на подобна клиника има солидни финансови мотиви да иска да върне госпожа Клийлънд обратно, без да се вдига шум, и че максималната дискретност е от изключителна важност за печалбата на Харпър в този случай.

Леон се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Ако се бе свързал с Клийлънд, щеше да рискува много повече. Човекът е богат и влиятелен и няма особени причини да потулва нещата. Той дори би могъл да се обърне към ченгетата, което напълно би провалило плановете на Гофър.

Харпър се намръщи.

— Как Гофър е стигнал до заключението, че аз ще бъда склонен да платя за сведенията?

— Кой знае? Може би нещо във файловете на онзи търговец на фалшиви самоличности, в които е успял да проникне, му е подсказало колко много плаща Форест Клийлънд, за да държи снаха си скрита тук, в „Кендъл Лейк“. Гофър сигурно е досетил какъв съществен фактор са тези пари за клиниката. Вероятно е отгатнал, че най-важното, което се предлага тук, е гарантираната дискретност. Това място не може да си позволи лоши отзиви в пресата.

Харпър сви и разпусна пръстите на едната си ръка.

Доволен, че е успял да убеди шефа си, Леон се обърна и бързо прекоси дебелия бежов килим, докато стигне до вратата.

Отпред в приемната Фенела Лийдс вдигна поглед от едно досие, което бе разтворено на бюрото ѝ. Бе като слязла от корицата на списание — руса, синеока и ослепително красива. Навярно бе най-красивата жена, която бе срещал през живота си, но той се отнасяше към нея по същия начин, както би се отнасял към кобра, свита на стола до бюрото.

Бе почти сигурен, че е била любовница на Харпър за известно време, но сега се носеха слухове, че спи с някакъв от счетоводството. Не завиждаше на нито един от двамата. Ако спиш със змии, може да те ухапят.

— Заминаваш за Лос Анджелис да намериш онази Клийлънд? — попита Фенела.

Не се изненада, че е успяла да чуе разговора, който току-що бе провел с Харпър. Нямаше да се учуди, ако под бюрото ѝ има касетофон. Подозираше, че тя следи абсолютно всичко, което става в „Менър“. Това бе една от причините да бъде много, много внимателен, докато не напусне пределите на клиниката.

— Да — хвърли поглед към часовника си и продължи нататък. — Трябва да побързам, иначе няма да успея за полета.

Фенела не му пожела лек път. Отново се зае с досието.

Докато стигне до относително безопасното входно антре, паренето в стомаха и гърдите му бе най-силното, което досега бе изпитвал, направо непоносимо. Извади шишенцето с таблетките от джоба си, разви капачката и изсипа няколко в дланта си. Побърза да ги сложи в уста и яростно ги задъвка.

Знаеше защо парещата болка е толкова силна този път. Защото бе взел решение, което означаваше, че трябва да се изправи срещу доктор Иън Харпър и да го излъже. Това го плашеше, защото означаваше, че изгаря всички мостове след себе си.

Бе казал на Харпър, че Гофър му е дал само новото име на Клийлънд и му е съобщил, че живее някъде в Лос Анджелис. Това бе лъжа. Гофър бе много по-добър, отколкото Леон го бе представил пред Харпър и Фенела.

Според неговата информация Клийлънд не бе в Лос Анджелис. Намираще се в някакво градче на име Уиспъринг Спрингс, Аризона. Хакерът бе открил и адреса ѝ, и телефонните номера — домашния и служебния. Накратко всичко, от което Леон се нуждаеше, за да я намери.

Ако тази информация бе дошла преди година, непосредствено след бягството на жените, той бе сигурен, че, веднага щеше да иде при Харпър и да му каже всичко, което знае. Но в един момент, вероятно в същия ден, когато бе забелязал, че гълта таблетки против киселини в стомаха на всеки няколко часа, го бе озарило просветление. Вече не искаше да работи за доктор Харпър, независимо колко му плаща този негодник.

Проблемът бе, че благодарение на големите си разходи и пълната си неспособност да спестява пари нямаше състоянието, което би му осигурило охолство, ако се оттегли от работата. Когато хакерът му бе съобщил адреса на онази Клийлънд обаче, Леон бе осенен от необичаен изблик на изобретателност.

ПЕТА ГЛАВА

— Джеф и Тео ми казаха, че днес си се срещнал с първия си клиент — каза Бони, която седеше в другия край на масата.

— Така е — Итън бодна с вилицата си парче от печената на скара риба и погледна племенниците си, седнали от двете страни на масата за вечеря. — Не мога да кажа обаче, че бе особено впечатлена от професионалните ми умения. Толкова бързаше да си тръгне, че едва не ви прегази по стълбите, момчета, докато излизаше.

— Но ти я накара да ти плати предварително, нали — предположи Джеф с пълна с картофено пюре уста.

— Може и да не съм бил отличник в часовете по обаяние — отбеляза Итън, — но имам известна представа как да се грижа за бизнеса си. Първото правило е: не оставяй клиента да си тръгне, преди да е платил минималната вноска.

Джеф се ухили широко. Бе на осем, с две години по-голям от брат си. Все още бе по детски тромав и непохватен, но когато се усмихваше така, помисли си Итън, изглеждаше точно като баща си.

Той погледна към другия край на масата и забеляза замечтаното изражение, което премина по лицето на Бони. Бяха минали повече от три години от смъртта на Дрю и той бе почти сигурен, че снаха му е приела загубата, но знаеше, че тя никога няма да може да погледне синовете си, без да си спомни за съпруга си. Бе обичала Дрю много силно.

Тя не бе единственият човек, който си спомняше за Дрю Труакс винаги, когато Джеф или Тео се усмихнеха също като него, смееха се като него или проявяваха неговата интелигентност и общителност. Итън също мислеше за брат си в такива моменти.

Дрю бе с четири години по-млад. Бяха много близки помежду си, но никой от хората, които ги познаваха добре, не можеше да каже на какво се дължи тази близост, защото по характер и темперамент бяха напълно противоположни един на друг. Дрю бе енергичен, оптимистично настроен, мечтател. Надарен с остър ум и усет към

управлението и финансите, той съвсем естествено се бе насочил към корпоративния бизнес. Бързо се бе издигнал много високо в йерархията.

Дрю бе изчезнал седем месеца след като управителният съвет на „Трейс и Стоун Индъстрис“ го бе избрал за изпълнителен директор. По същото време бе изчезнал и доста голям дял от авоарите на компанията.

Полицията бе стигнала до логичното заключение, че Дрю е прибрал парите, изоставил е семейството си, приятелите и живота, който бе водил в Лос Анджелис, и вероятно живее под чуждо име някъде на Карибските острови. „Такива неща се случват“, бяха заявили полицаите.

Итън и Бони знаеха, че това не може да е вярно. Но докато Итън усещаше подсъзнателно, че брат му е мъртъв, Бони упорито се бе надявала на щастлива развръзка. Положението напълно излезе от контрол, след като онази измамница, която претендираше, че има свръхестествена дарба, я бе уверила, че Дрю ще бъде намерен жив.

Итън се справяше с мъката си по единствения начин, който познаваше. Бе се впуснал да открие истината с ожесточение и ярост, които поразиха дори и онези, които добре го познаваха, включително и съпругата му.

Скоро след като бе започнал да разпитва наоколо, един изключително слаб мъж с очи на хрътка го бе посетил в кабинета му в „Труакс Секюрити“. Бе облечен в кафяв костюм, отличаващ се с извънредно лоша кройка.

— Представявам определени хора — бе казал мъжът с глас, поочукан от годините.

— За това и сам се досетих — Итън се бе облегал в сивото си кожено кресло зад бюрото. — Мога ли да предположа, че тези хора са загрижени в резултат на разследването, което правя в момента?

— Да. Общото мнение, изглежда, е, че брат ви не е мъртъв, но ако се окаже обратното, тези хора искат да знаете, че ви съчувстват за загубата.

— Много са състрадателни.

— Много. Но искат също така да знаете, че те нямат нищо общо с това.

— Чудесно. Значи няма от какво да се притесняват, нали?

— Проблемът е — бе продължил мъжът, — че са инвестирали доста пари в една компания и биха предпочели да не се забъркват в тази ситуация точно сега. Моментът е много деликатен от финансова гледна точка.

— Какво ми предлагат да направя?

— Да оставите разследването в ръцете на полицията.

— Която не се е разбързала особено.

— Моите работодатели настояват да се проявите като примерен гражданин и да разчитате на надлежно овластените от закона полицейски сили да се справят със случая.

— Кажете ми, ако бяхте на моето място, щяхте ли да разчитате на надлежно овластените от закона полицейски сили да се справят със случая?

Мъжът не бе отговорил на този въпрос.

— Моите работодатели също така искат да знаете, че ако спрете да задавате въпроси, ще се погрижат солидна сума да бъде преведена в банковата сметка на компанията ви.

Итън се бе замислил над това.

— Кои са работодателите ви? — бе попитал той.

— Не ми е разрешено да ви дам подобна информация.

Итън се бе изправил в креслото си.

— В такъв случай можете да им предадете моето становище. Съобщете им, че съм казал да вървят по дяволите.

— Това не е добра идея, господин Труакс. Повярвайте ми.

— Махайте се от тук — тихо го бе посъветвал Итън.

Мъжът дълго се бе взирал в лицето му.

— Няма да промените намеренията си, нали?

— Не.

— Разбрах го.

После се бе запътил към вратата, без да каже друго, и си бе отишъл.

Разследването на Итън, свързано със смъртта на Дрю, доведе до значителни последици, които в крайна сметка съсипаха бизнеса на един от конкурентите на „Трейс и Стоун“, както и репутацията на влиятелния човек, който се опитваше да го контролира неофициално. В резултат на този скандал бяха засегнати и множество полулегални съдружия между влиятелни хора в света на бизнеса и политиката,

много от които бяха инвестирали значителни суми в конкурентната компания въз основа на вътрешна информация.

Накрая Итън бе открил тялото на Дрю в един плитък гроб на сред пустинята. Наемният убиец и човекът, който му бе платил, Саймън Уендоувър — собственик на повечето от половината акции в конкурентната фирма, бяха арестувани. Убиецът бе убит, преди да успее да свидетелства срещу работодателя си, и Уендоувър бе излязъл от съдебната зала като свободен човек.

Уендоувър бе починал месец по-късно при инцидент с яхта.

Странно нещо е съдбата.

Съперникът на „Трейс и Стоун“ бе принуден да банкрутира. И това не бе единствената фирма, която се бе провалила с гръм и трясък в резултат от разследването. „Труакс Секюрити“, компанията, която Итън бе създал, бе сполетяна от същата участ на следващата година.

Третият му брак се разпадна горе-долу по същото време. Близките му обвиниха за провала напрежението, свързано с разследването и последвалия банкрут. Итън не направи нищо, за да разсее тази заблуда, но тайничко стигна до заключението, че не го бива в брачния живот.

Краткото съобщение за края на „Труакс Секюрити“, което се бе появило в пресата в Лос Анджелис, приписваше вината на лошото ръководство.

Но Итън знаеше какво се бе случило всъщност. Толкова много внезапни решения, взети по едно и също време от толкова компании в Южна Калифорния за прехвърляне на делата им в други фирми, занимаващи се с корпоративна сигурност, не можеха да са резултат на нещастно съвпадение. Масовият отлив на клиенти бе дирижиран от разгневените работодатели на неговия посетител, които си отмъщаваха, задето им бе причинил куп неприятности и обезпокоителни загуби.

Мъжът го бе посетил още веднъж. Поводът бе публичният търг за разпродажба на последните останали вещи от собствеността на „Труакс Секюрити“.

Бе се приближил до Итън, който бе облегал на бившето си бюро със скръстени ръце и наблюдаваше как върви разпродажбата. Бюрото бе внушителна мебел от полирана стомана, с огромен плот, изрязан от

масивно стъкло. Декораторът, който бе отговорен за обзавеждането на „Труакс Секюрити“, го бе уверил, че то означава много.

В продължение на няколко минути мъжът не бе казал нито дума. Изглеждаше впечатлен от речта на водещия търга, който се опитваше да оживи поне малко присъстващите.

— Питали ли сте се някога как се научават да говорят така? — бе се поинтересувал накрая.

Итън не бе отвърнал нищо. Човекът бе въздъхнал уморено.

— Трябваше да спрете, когато имахте възможност. Можехте да си подредите живота, нали? Сега щяхте да седите на някое прекрасно място, ако не бяхте забъркали тази каша. Може би все още щяхте да сте зад това бюро.

Итън го бе погледнал.

— Така и не ми казахте името си последния път, когато бяхте тук.

— Казвам се Стаг. Хари Стаг.

— Как се чувства човек, Хари Стаг, когато продаде душата си на шайка мошеници, които вероятно не помнят името му и изобщо не биха се трогнали, ако получи инфаркт или утре го блъсне кола, защото знаят, че могат да го заменят веднага?

— И това е начин да си изкарваш прехраната.

Итън отново бе насочил вниманието си към водещия търга.

Стаг се бе размърдал неловко.

— Тогава, когато дойдох в кабинета ти, ти ми зададе въпрос. Искаше да знаеш за кого работя. Не ти отговорих.

Итън бе продължил да мълчи.

— Всички членуват в някакъв лъскав частен клуб — бе продължил Стаг. — Имат си всичко в тоя клуб. Два големи плувни басейна, сауни и кортове. Имат огромно игрище за голф и открит бар и всички, които работят там, мъже и жени, изглеждат като модели от модния подиум. Казват, че ако си член на клуба, можеш да получиш едва ли не всичко, което си пожелаеш.

Итън следеше геройските усилия на водещия, който се мъчеше да накара хората да наддават за две кресла от кожа и стомана, които по-рано бяха красили фоайето на „Труакс Секюрити“. Бяха италиански и му струваха доста. Бе се противопоставил категорично на покупката, но разстроеният декоратор се бе впуснал разгорещено да го убеждава, като изтъкваше, че първите впечатления на потенциалните клиенти са

от изключителна важност. Креслата, според декоратора, бяха инвестиция.

В крайна сметка те бяха продадени за нищожна част от истинската им цена. Добра инвестиция — иронично си помисли Итън. — Господ ми е свидетел, че никога повече няма да се доверя на някой декоратор.

— Как се казва този частен клуб? — бе попитал тогава, без наистина да очаква отговор.

— Няма да имаш никаква полза от името. Не можеш да пипнеш онези типове. Никой не може. Те винаги много внимават да си пазят ръцете чисти.

— Ще ми дадеш ли името?

— Нарича се „Ритрийт“ — бе отвърнал Стаг. — А човекът, който ми поръча да говоря с теб в началото, се казва Дорни. Бе президент на клуба преди година и половина, когато започна цялата история с брат ти.

Итън бе чувал това име. В Южна Калифорния то означаваше много.

— Ако това има значение за теб — бе продължил Стаг, — управителният съвет на клуба уволни Дорни и избра нов президент преди няколко месеца. Президентите остават начело само, докато нещата се развиват така, както е удобно на членовете на клуба. Грешките струват скъпо.

— Изглежда, клуб „Ритрийт“ се управлява като всяка друга бизнес компания.

— Да — Стаг се бе извърнал да си върви. После бе поспрял. — Между другото, спрях да работя за тях веднага щом чух, че имаш финансови проблеми.

— С какво се занимаваш сега? — бе попитал Итън.

— Консултант по сигурността съм.

— Има ли пари в тази работа?

— И това е начин да се преживява. Имам си даже и визитна картичка — Стаг бе извадил кожен портфейл, от който взе една жълтеникава визитка и я подаде на Итън. — Обади ми се, ако имаш нужда от консултация.

После се бе смесил с тълпата и бе изчезнал.

Итън бе останал на търга чак до горчивия му край. Неговото бюро бе продадено за някакви си сто и седемдесет долара. Поредната „добра“ инвестиция. От друга страна, всичко това бе много символично.

Бони погледна девер си, докато подаваше картофите на Джеф.

— Какво иска новата ти клиентка?

Итън се върна към настоящето и се пресегна за още една питка.

— Обикновена проверка за миналото на някакъв мъж, с когото мисли да се обвързва по-сериозно. Отнема десетина минути.

— Направи ли я вече?

— Още не. — Той намаза масло на питката си. — Сблъсках се някои трудности, докато се опитвах да инсталирам компютъра в офиса този следобед.

— Чичо Итън ще трябва да си смени периферията — обясни Джеф. — Не е съвместима с операционната система на новия компютър.

— Вкъщи имам лаптоп — отвърна Итън. — Ще направя проверката на него, когато се прибера тази вечер. Клиентката ми ще получи отговора сутринта.

Бони се намръщи.

— Като стана дума за онова розово недоразумение, което наричаш свой дом, обмисли ли предложението ми да го обявиш за продан?

— Кой би го купил? — Итън отхапа от питката. — Взех го толкова евтино от чичо Виктор само защото не беше успял да го продаде, преди да замине за Хаваите. По едно или друго време къщата е била предлагана за продан от всеки посредник на недвижими имоти в Уиспъринг Спрингс.

— Аз мисля, че „Найтуиндс“ е страхотна — обади се Тео. — И има басейн.

— И истински кинозалон с голям екран — добави Джеф. — И машина за пуканки.

— Телевизорът с голям екран и машината за пуканки са единственият съществен принос на чичо Виктор в поддръжката на къщата, ако не броим подмяната на част от електрическата инсталация — каза Итън. — Той поне е знаел кое е важно за него.

— Ще ми се и ние да живеехме там, а не тук — отбеляза Джеф.
— Така щяхме да можем да гледаме телевизия на огромен екран всяка вечер.

— Да, нашата къща е много, ама много скучна — съгласи се и Тео. — Единственият проблем с „Найтуиндс“ — допълни Тео с гримаса — е, че е розова.

— Така е, защото съпругата на първия ѝ собственик е обичала розовото — обясни Итън. — Много.

— Чичо Виктор ми каза, че къщата е обитавана от нейния призрак — каза Тео. — Госпожа Лег или нещо такова.

— Фут — поправи го Итън. — Казвала се е Камелия Фут. Била е изгряваща кинозвезда.

— Какво значи „изгряваща“? — попита Тео.

Итън и Бони се спогледаха.

— Означава, че никога не е станала известна.

— О! — Тео обмисли това и явно реши, че не е особено важно.
— Както и да е, после станало така, че старият господин Фут превъртял. Останал да живее сам в къщата до края на живота си и никога не променил нищо.

— За нещастие никой от следващите собственици не е направил кой знае какви подобрения — сухо отбеляза Бони. — Няма как да не си помислиш, че все някой би могъл поне да я преобоядиса.

— Била е запустяла през повечето време, докато преди десет години, след смъртта на леля Бета, чичо Виктор не я купил почти без пари — каза Итън. — Но и той не могъл да си позволи да я ремонтира.

— Ако забелязваш, твоят чичо предпочете да не живее след пенсионирането си в „Найтуиндс“ — изтъкна Бони. — Замина за Хаваите веднага щом ти продаде бизнеса си.

— Каза ми, че пустинята му е омръзнала — Итън си взе допълнително от картофите. — Искал да е близо до океана и плажовете.

— На мен пък ми каза, че иска по цял ден да гледа момичета по бански — заяви Джеф.

— Да — обади се и Тео. — Каза също, че имало и плажове, където момичетата изобщо не носят бански.

— Без майтап? — Итън спря насред поредната хапка. — Имам адреса му в Мауи. Може да му ида на гости, като намеря малко

свободно време. Да пообиколя плажовете.

Джеф така се разсмя, че замалко да падне на пода.

Тео зарита с крака по пречките на стола си.

— Обичаш да гледаш полуголи момичета, нали, чичо Итън?

— Ами... — замисли се Итън. — Ако трябва да избирам между работата и зяпането на голи момичета на плажа, трябва да си призная, че...

— Мисля — решително се намеси Бони, — че всички казахте повече от достатъчно по темата за голите момичета. — Тя погледна девер си. — Да се върнем на „Найтуиндс“. Джеф спомена, че новата ти клиентка е специалист по вътрешен дизайн.

— Декоратор. Това какво общо има с „Найтуиндс“?

Бони не му обърна внимание.

— Хрумна ми, че след като приключиш с нейния случай, може да я наемеш да направи нещо за онова розово чудовище.

— Жилище — поправи я Итън.

— Моля?

— От достоверен източник знам, че трябва да наричаш една къща жилище. По-стилно звучи. Но повярвай ми, няма начин... — осъзна, че Тео и Джеф го наблюдават с едва прикрито очакване. Да го хванат, че използва забранени думички, бе едно от любимите им занимания. — Определено не бих наел госпожица Лус да ми обнови къщата — гладко довърши изречението си.

Разочаровани, момчетата отново се заловиха с храненето.

— Защо не? — попита Бони.

— По две причини — Итън довърши картофите. — Първо, сега не мога да си позволя да наема декоратор дори и да имах желание да ремонтирам къщата. И второ, съмнявам се, че Зоуи Лус може да прекрачи прага на „Найтуиндс“, без да припадне.

Джеф спря да дъвче, а очите му блестяха от любопитство.

— Защо ще припадне, чичо Итън?

— Мислиш, че ще се уплаши от призрака ли? — попита Тео.

— Съмнявам се, че Зоуи Лус би се уплашила от призрак — отвърна Итън. — Но съм сигурен, че изтънченият ѝ дизайнерски вкус би бил сериозно накърнен от вида на интериора в новото ми жилище. Трябва да си призная, че „Найтуиндс“ не би спечелила наградата „Къща на годината“.

— И това е меко казано — промърмори Бони. — Всичко е безбожно натруфено.

— Мислиш, че госпожица Лус ще бъде толкова потресена, че ще се строполи на място още в антрето ли? — попита Джеф.

— Не бих се изненадал — отвърна Итън.

— Може да започне даже да се гърчи — предположи Тео.

— Аха, ето така. — Джеф размаха диво ръце.

— Или пък така — Тео заклати глава отляво надясно.

Двамата се заляха от смях. Конвулсивните им движения ставаха все по-изобретателни.

Итън наблюдаваше изпълненията им с явно възхищение.

— Не е зле. Да, обзалагам се, че ще се строполи и ще започне да се гърчи точно така.

В другия край на масата Бони въздъхна измъчено.

— Защо вечерята винаги свършва така, когато ти си при нас, Итън?

— Какво мога кажа? Това е дарба.

Той се прибра в „Найтуиндс“ час по-късно. Когато слезе от колата, застана на пътя и се вгледа за миг в новото си жилище, като неизвестно защо се зачуди какво би си помислила за това място Зоуи Лус. Вярно, изглеждаше като измислена холивудска версия на испанско колониално имение. И определено бе розова, не избледнял от слънцето цвят на кирпич, а по-скоро като дъвка за балончета. И какво от това? Окраската ѝ придаваше чар. Или нещо подобно. И беше просторна. Имаше достатъчно място за всичките му книги и лични вещи.

Най-хубавото от всичко бе, че е напълно обзаведена, което бе чудесно, защото комбинацията от провала в бизнеса и последния му развод го бе оставила почти без никакви мебели.

По дяволите мнението на Зоуи Лус. Какво го е грижа нейното мнение за „Найтуиндс“?

Припомни си впечатленията, които бе оставила у него този следобед. Лъскава червеникавокестенява коса, прибрана в стилин кок, открито, привлекателно лице и тайнствени премрежени очи, които вероятно криеха много интересни неща. Имаше изключително странен

вкус по отношение на облеклото. Ако правилно си спомняше уроците по рисуване от забавачката, този ярък оттенък на зеленото не биваше да се комбинира с подобно наситено виолетово. Имаше си правила за тези неща. Или поне някога в детството му беше така.

Нещо му подсказваше, че Зоуи едва ли някога се е ограничавала да оцветява между очертанятията. Но пък същото важеше и за него.

Знаеше, че не би трябвало да мисли за нея в толкова личен план. Тя бе клиент, а той още преди години бе разбрал от собствен опит, че не бива да излиза с клиенти. Освен това тя вероятно не би понесла розовия интериор на „Найтуиндс“.

Качи се по предните стъпала, прекоси верандата с пастелнорозови каменни колони и влезе в яркорозовото антре.

В интерес на истината, къщата не бе стопроцентова розова отвътре. Имаше и изобилие от позлатени орнаменти и бели дървени корнизи. Огромните листа на грамадните тъмнорозови орхидеи по килимите бяха зелени.

Като светваше лампите по пътя си, той мина през просторната къща и влезе в една от стаите с изглед към градините и малкия каньон отвъд.

Провря се между кашоните с книги, които още не бе намерил време да разопакова, и седна пред розовото бюро с позлатени орнаменти близо до прозореца. Включи лаптопа и потърси записките, които си бе направил по време на разговора със Зоуи същия следобед.

Започна проверката с обичайните източници на информация в интернет. Ако всичко вървеше както трябва, щеше да му отнеме десетина минути да разбере къде е госпожа Дженифър Мейсън, както бе казал на Бони. Това щяха да са лесно спечелени пари, а той определено се нуждаеше от тях.

Нищо не вървеше както трябва. Нямаше никакви признаци, че Дженифър Мейсън е използвала кредитните си карти или е подписвала дори един чек през изминалите няколко месеца. Заинтригуван, той порови по-надълбоко. Не намери никакво доказателство, че издирваната жена се развежда с Дейвис Мейсън. Нямаше информация и да е наемала, която и да било от местните агенции за превоз, за да се премести в друг град.

Четиридесет и пет минути по-късно той се облегна назад, протегна крака под бюрото, пъхна ръце в джобовете и се замисли,

загледан в светещия екран.

Дженифър Мейсън бе изчезнала. Нещо му подсказваше, че Зоуи Лус вече се е била досетила за това, когато го нае да я открие.

ШЕСТА ГЛАВА

Зоуи вдигна телефона на бюрото си още на първото иззвъняване.

— „Инхансд Интериърс“.

— Излъгахте ме — прозвуча гласът на Итън от другия край на линията. — Отправи обвинението с абсолютно небрежен тон, сякаш бе свикнал хората да го лъжат.

Може и да бе точно така, помисли си Зоуи, като се има предвид професията му. Тя застина на мястото си, като се взираше, без да ги вижда в действителност, в трите черно-бели фотографии, окачени на срещната стена.

Бе снимала една очарователна стара къща, открояваща се в сенките на пустинния здрач. По-късно се бе опитала да избере най-изразителния от трите кадъра, но на всеки бе уловен някакъв изплъзващ се нюанс и тя тъй и не успя да се спре само на един от тях. В крайна сметка постави в рамки и трите.

Няколко дни по-късно един от клиентите ѝ бе забелязал фотографиите на стената и ѝ бе казал, че местните хора наричат тази къща „Найтуиндс“.

— Там ли сте още? — попита Итън.

Не се паникьосвай — помисли си тя. — Може да не е толкова зле, колкото звучи.

— Да, разбира се — изрече безизразно.

Какво ли бе разбрал за самата нея, докато е проучвал Дженифър Мейсън? Дали не се бе натъкнал случайно на истината? Открил ли бе пролука в огнената стена, която се издигаше между миналото и настоящето ѝ? Ами Аркадия? О, господи, ами ако бе провалила прикритието и на приятелката си, освен своето собствено? Каква глупачка бе да наеме частен детектив!

Стегни се — напомни си сама. — Дишай дълбоко. Мисли.

Новите самоличности, които двете с Аркадия си бяха купили, бяха първокласни. Аркадия бе настояла да платят абсурдно високата цена, която бе необходима, за да получат най-доброто качество.

Итън Труакс не би могъл стигне толкова дълбоко, че да открие истината, каза си тя, не и за толкова кратко време.

Освен това нямаше причина той да се рови в нейния живот. Бе му платила да търси Дженифър Мейсън. Защо вместо това да си губи времето, като ровичка в миналото на клиента си?

— Не знам за какво говорите — каза тя в слушалката, като се опитваше да запази гласа си хладен и спокоен. — Открихте ли Дженифър Мейсън?

— Не — отговори детективът.

Тя стисна още по-здраво телефона.

— Не сте успели да я намерите?

— Не — повтори Итън. — И освен това мисля, че не сте очаквали да я открия. А точно това прави нещата толкова интересни, нали разбирате?

— Не разбирам.

— Трябва да поговорим — каза той. После рязко прекъсна връзката.

В гърдите ѝ се надигна гняв.

— По дяволите, не смей да ми затваряш телефона, Труакс!

Без предупреждение, вратата на кабинета ѝ се отвори и тя се стресна. Завъртя се на стола си.

Итън влезе в стаята. Изглеждаше, сякаш току-що се връща от някакъв строителен обект. Бе облечен с размъкнати и оплескани с боя джинси, дънкова риза, протрити работни ботуши и шапка с козирка, на която се четеше името на една от местните кръчми, „Красавиците от ада“. Чувала бе за това място. Долнопробна дупка, посещавана от шофьори на камиони и типове с мотоциклети. Никога не я бяха привличали мъжете, които посещават подобни места.

Защо тогава усещаше тези леки горещи и студени тръпки при вида на този мъж? Явно прекалено отдавна не бе излизала на среща.

Итън пъкна мобилния телефон в джоба на джинсите си.

— Случайно минавах наблизо. Реших да се отбия.

Тя остави своя телефон много внимателно на бюрото, като се опитваше да се успокои. Този път поне имаше предимството да е от шефската страна на бюрото.

— Драматичното появяване, да не би да е сред обичайните похвати в професията, господин Труакс?

— Както вече казах, трябва да поговорим, и то веднага. — Той се запъти към едно от двете кресла за клиенти, които бяха разположени срещу бюрото ѝ. Забеляза трите черно-бели фотографии на „Найтуиндс“ и застина на място. — Кой ги е правил?

— Аз.

— О!

— Оставете снимките, господин Труакс — тя се изправи на стола си, нетърпелива и притеснена, и скръсти ръце на бюрото. — Седнете и ми кажете какво точно става.

Той хвърли последен поглед към трите фотографии и после послушно се настани в едно от креслата. Тя веднага съжали, че го е поканила да седне. Скъпата тапицерия на фотьойлите за клиенти не бе предвидена за мръсни работни дрехи.

Итън, изглежда, не си даваше сметка за това как сядането му ще се отрази на ценното ѝ кресло. Облегнат назад върху кожата с цвят на мед, той протегна крака и кръстоса глезените на обутите си в ботуши крака. Извади малък бележник от джоба на ризата си и го разтвори.

— Не открих никакви доказателства, че госпожа Дженифър Мейсън се наслаждава някъде на новопридобитата си свобода. — Вгледа се в записките си. — Не е използвала никакви кредитни карти в последно време. Не е използвала и чековата си книжка, за да тегли пари от общата банкова сметка на семейството. — Той вдигна поглед. — Сметката все още е открита, между другото. Дейвис Мейсън не си е дал труд да я закрие.

— Какво означава това?

— Ако питате мен, очевидно не се тревожи особено, че бъдещата му бивша жена може да го обере.

— О! — Нещата се оказваха толкова лоши, колкото бе очаквала.

— Изглежда, Дженифър Мейсън не е имала близки приятели в града. Все още разследвам този аспект, но няма особени надежди. Не е живяла в Уиспъринг Спрингс дълго време и очевидно единствените ѝ социални контакти след сватбата са били, когато е придружавала съпруга си по време на делови вечери. Кое не се е случвало често.

— А роднини? — попита Зоуи.

— Няколко далечни братовчеди и възрастна леля, които живеят в Индиана. Обадих им се тази сутрин. Никой от тях не я е чувал отдавна, но не са особено разтревожени. Всички казаха, че не са виждали

Дженифър от дете и от години не поддържат връзка. Семейството не е от най-сплотените.

— С други думи, никой не се е разбързал да подава жалба, че е изчезнала.

— Не вярвам да го направят — каза Итън. — Има и още нещо. Проверих правния аспект. Няма заведено бракоразводно дело.

Това определено е най-лошият вариант на развитие, помисли си тя. Дженифър Мейсън абсолютно съответстваше на типа малтретирана съпруга, която не поддържа близки отношения с приятели или със семейството си. Какво би могла да направи?

Взе една химикалка, за да се занимава с нещо, и я стисна толкова здраво, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Благодаря ви, че проверихте този въпрос, господин Труакс. Дължа ли ви нещо допълнително над минималната цена, която платих вчера?

— О, да. Доста повече.

Тя се намръщи.

— Колко?

— Да започнем с няколко отговора. Какво, мислите, се е случило с Дженифър Мейсън?

Не му отговори.

— Познавахте ли я, преди да изчезне?

— Не. Никога не съм я срещала.

— Смятате, че Мейсън е убил съпругата си, нали?

Тя се поколеба, после мълчаливо кимна с глава.

— Това е много сериозно заключение — сухо отбеляза Итън. — Имате ли нещо против да попитам какво ви накара да стигнете до него?

— Просто лошо предчувствие, което изпитах вчера, когато отидох да разгледам жилището му.

— Лошо предчувствие — повтори той безизразно.

— Наречете го интуиция.

— Надявам се, че няма да ме помислите за някакъв женомразец заради това, което ще ви кажа, но трябва да си призная, че не вярвам особено в женската интуиция.

Дръж се нормално. Мисли нормално.

— Леглото в семейната спалня го няма — каза тя с равен глас. — То и едно малко килимче са единствените липсващи мебели. Стените в тази стая са прясно боядисани.

Той повдигна вежди.

— И това бе достатъчно да ви накара да решите, че Дженифър Мейсън е била убита?

Зоуи реши да бъде малко по-настъпателна.

— Господин Труакс, аз съм специалист по вътрешен дизайн. Останах с твърдото убеждение, че вие не харесвате особено хората с моята професия, но ви уверявам, че дизайнерите са професионално обучени и склонни към наблюдателност. Нещо не е наред в жилището на Мейсън. Убедена съм в това.

— Добре, по-спокойно. Сигурна ли сте, че Мейсън не е продал леглото?

— Той каза, че жена му го е взела, защото значело много за нея. Било огромно и много скъпо легло. Но...

— Да?

— Но аз видях два пълни комплекта луксозно италианско спално бельо в шкафа. Чаршафите и калъфките за възглавници все още са в оригиналните си опаковки.

— И какво от това?

Тя почука по бюрото с върха на химикала.

— Имате ли представа колко струват два пълни комплекта чаршафи от такова качество? Ако Дженифър Мейсън е отнесла леглото, убедена съм, че би взела и чаршафите, които е купила за него.

Итън обмисли думите ѝ за известно време. После кимна.

— Имате право. Мейсън не намекна ли, че жена му е оставила леглото някъде на съхранение?

— Не.

— А спомена ли как го е пренесла?

— Не. — Непрекъснатите му въпроси почваха да я изнервят. — Вие сте частният детектив тук, а не аз.

— О, да, вярно. Все забравям — извади химикалка от джоба си и си записа нещо в бележника. — Имаше ли и още нещо, което да събуди подозренията ви, докато разглеждахте къщата на Мейсън вчера?

Освен кревящите стени ли? — зачуди се тя наум. — Божичко, не, това незнайно защо ми стигаше.

— Имаше още нещо странно — продължи бавно.

— Какво?

— Душ завесите в баните.

— Какво за тях?

— Голямата баня има широка остъклена душ — кабина и отделна вана, но другите две спални очевидно са били предвидени за гости. И към двете има съседни бани със стандартната комбинация от душ и вана, които се скриват зад завеса. Завесите и в двете бани за гости липсваха.

Той я погледна любезно, без изобщо да я разбере.

— Обяснете ми.

— И двете бани бяха напълно заредени със сапуни, кърпи и всичко необходимо. И завесите за душ би трябвало да са там. Но ги нямаше — тя сви рамене. — Това просто ми се стори малко странно.

Той се вгледа продължително в нея.

— Разбирате — отбеляза накрая, — че все още нямаме достатъчно основания да се обърнем към полицията, нали?

— Разбира се. Затова наех вас да разследвате случая.

— Поправка, дойдохте при мен, защото „Раднър“ вземат много по-скъпо, но ще оставя това засега — той затвори бележника и го пхна в джоба на ризата си. — Имаме други неща за вършене.

— Като например?

— Искам да разгледам отвътре къщата на Мейсън. Моля за извинение, жилището на Мейсън.

Тя се вгледа невярващо в него, заинтригувана въпреки опасенията си.

— Ще проникнете с взлом?

— По дяволите, не. Частните детективи правят такива неща само по телевизията. Да не мислите, че искам да си загубя разрешителното?

— Не, предполагам, че не искате — реакцията му на въпроса й бе напълно нормална, но по някаква причина тя се почувства леко разочарована. Може би бе позволила на въображението си да се развихри, що се отнася до частните детективи. — И без това вероятно няма да можете да се промъкнете тайно — отбеляза хладно. — „Дезърт Вю“ е добре охранявана затворена общност. Съмнявам се, че бихте могли да се промъкнете покрай пазачите.

Итън не отвърна нищо, просто си седеше със загадъчен вид. По някаква странна причина тя внезапно се почувства неловко.

Зачуди се дали не го е обидила или което би било още по-лошо, дали не го е накарала да се почувства неудобно. „Труакс Инвестигейшънс“ бе еднолична фирма, напомни си Зоуи. Той не притежаваше средствата на голяма охранителна компания, като „Раднър“ например. Не можеше да очаква чудеса. „Човек получава толкова, колкото е платил“, каза си наум.

Прочисти гърлото си.

— Предполагам, че сте изчерпали сумата, която ви предплатих за два часа.

— Правилно предполагате — увери я той с небрежен вид. — Определено я надхвърлих миналата нощ.

— Опасявах се, че ще стане така — тя се изправи и се вгледа с него, като се надяваше, че погледът ѝ изразява желязно самообладание. — Колко още ще ми струва това разследване?

— Засега не мога да кажа със сигурност. Може да ми трябват още ден или два, докато разбера какво точно става.

— Ден или два? — бе ужасена. — Не мога да си позволя да ви платя за толкова време. Не и при вашите тарифи.

— Успокойте се. Мисля, че можем да се споразумеем някак. В крайна сметка, все още се опитвам да разработя бизнеса си тук, в Уиспъринг Спрингс, а и вие сте първата ми клиентка. Искам да направя добро впечатление. Трябва да мисля за отзивите.

— Какви условия предлагате? — предпазливо попита тя.

— На снаха ми ѝ хрумна нещо. Тогава не ѝ обърнах внимание, но снощи, когато разбрах, че този случай ще отнеме повече от предвиденото време, осъзнах, че планът ѝ не е съвсем лош.

— Какъв е този план?

— Нуждая се от известна помощ в областта на вътрешния дизайн — обясни той.

Това я накара да замълчи за миг.

— Всъщност кабинетът ви ми харесва до голяма степен. Има известен чар в занемарения му вид.

— Занемарен вид ли?

— Ако само преместите онова огромно кресло за посетители, намерите по-добро място за бюрото си и махнете огледалото, мисля, че

енергийният поток ще бъде съвсем правилно насочен.

— Енергийният поток си е много добре и така. Прекалено голямото кресло кара клиентите да осъзнаят, че не те контролират нещата в кабинета ми. Принуждава ги да предават проблемите в мои ръце. И ако бюрото пречи на енергийния поток, това е без значение. Харесвам го там, където си е. Същото се отнася и за огледалото. Кабинетът ми няма нужда от промени.

— Тогава за какво става дума?

— Новата ми къща — той се усмихна. — Искам да кажа — новото ми жилище.

— Вашето жилище? — тя опря ръце на бюрото си и скочи на крака. — Сериозно ли говорите? Очаквате от мен да преобзаведа цялото ви жилищно пространство в замяна на още малко детективска работа?

— На мен ми звучи справедливо.

— Е, на мен пък никак не ми звучи справедливо. Струва ми се, че искате да... — не довърши изречението си, осъзнала навреме, че да ме прецакате не би било особено подходящ израз в случая.

Итън я гледаше с любезно очакване. Нещо в израза му ѝ подсказваше, че е напълно наясно какво щеше да каже. Усети как бузите ѝ пламват.

Изправи рамене и кръстоса ръце.

— Струва ми се, че очаквате да сключите изгодна сделка за моя сметка. Тарифата ми за цялостно обзавеждане на едно жилище е доста висока, господин Труакс. Няма начин да похарча толкова пари за детективските ви услуги.

— Добре, както ви казах, готов съм да преговаряме. Какво ще кажете за една стая.

Тя се поколеба, после сви рамене.

— Добре, една стая.

— Договорихме се. Но аз ще избира стаята.

— Чудесно. Съгласна съм. А сега ми кажете как смятате да влезете в жилището на Мейсън.

— Това е лесната част — отвърна Итън. — Вие ще ме вкарате.

— Как?

— Може да започнете, като ме наричате Боб.

Един час по-късно Итън стоеше в средата на голямата спалня в къщата на Мейсън и се опитваше да не обръща внимание на адреналина, който препускаше из вените му. Знаеше на какво се дължи това. Ако двамата със Зоуи бяха прави в предположенията си за съдбата на Дженифър Мейсън, в момента стояха в една стая с убиеца.

Или поне той стоеше в една стая с Мейсън. Зоуи, от своя страна, решително бе останала в коридора пред спалнята. Стоеше на входа, здраво скръстила ръце пред гърдите си. Досега се бе справила добре с ролята си, но той бе забелязал как напрежението у нея нарасна, когато се приближиха до тази спалня.

Дейвис Мейсън го наблюдаваше отблизо. Зоуи му бе казала, че бил донякъде изненадан, когато му съобщила, че иска да доведе строителен предприемач да види къщата. Но, изглежда, бе приел обяснението ѝ. Даже бе предложил да си тръгне по-рано от офиса, за да ги посрещне.

— Какво мислиш за идеите ми за освежаване на това място, Боб?
— попита Зоуи откъм вратата.

— Няма проблем — подхвана репликата ѝ Итън. — Има достатъчно пространство да се снижи таванът и да се добавят вградени лампи. Искаш ли да изготвя подробна оценка?

— Засега не — отвърна тя. — Исках само да знам дали смяташ идеята за осъществима.

— Разбира се, че може да стане. Осветлението няма да е проблем. Картина на тавана обаче ми се струва прекалено странно.

Дейвис погледна към Зоуи.

— Искате да нарисувате картина на тавана ми?

— Това е вариант, който обмислям. В града има няколко отлични майстори на фрески, които биха могли да направят нещо специално за това помещение. Изглед на вечерно небе например.

Дейвис кимна замислено.

— Идеята ми харесва. Никога не бих се сетил сам за такова нещо.

— Ще струва скъпо — предупреди го Итън. — Вградените лампи, с които тя възнамерява да освети тавана, не са евтини, а и само господ знае колко ще поиска художникът.

Зоуи го прикова с поглед.

— Цената не е твой проблем, Боб.

— Права е — намеси се Дейвис. — Цената не е от значение за мен. С жена ми наскоро се разделихме. Искам изцяло да променя вида на тази спалня.

— О, боже! — леко подсвирна Итън. — Бил съм на твоето място, случвало ми се е и на мен няколко пъти. Знам всичко за проблема със спалнята.

Улови стреснатото изражение на Зоуи при тези свои думи, но се направи, че не е забелязал нищо. Повече го интересуваше намръщването на Дейвис.

— Проблемът със спалнята ли? — Мейсън бе застинал на място. — Не разбирам.

Итън поклати глава.

— Говоря ти от опит. Три жени ме напуснаха и подадоха молби за развод. На някои „нежни създания“ просто не можеш да им угодиш.

— Не можеш — безизразно се съгласи Дейвис. — Понякога е трудно с жените. — Той не посмя да погледне Зоуи.

— Трудно и дяволски скъпо — допълни Итън. — Особено като стане дума за легла. Леглата са доста скъпи, нали?

— Какво общо имат леглата? — попита Дейвис.

Итън сви рамене.

— Ами, след като свършиш да изплащаш сметките на бившата си съпруга и на адвокатите, пак започваш да се срещаш с други жени, нали? По дяволите, дори може и да не дочакаш да приключи цялата бумащина. Понякога ти трябва малко съчувствие, ако разбираш какво имам предвид.

— Не, Боб — студено го прекъсна Зоуи от коридора. — Аз поне не разбирам какво имаш предвид.

— Не се обиждайте, госпожице Лус — отвърна той с престорено търпение, — но такива са фактите за един мъж в подобно положение. Та, както казвах, започваш отново да излизаш на срещи и водиш новата си приятелка вкъщи. Пускаш музика, пийвате по чашка и ѝ разказваш тъжната си история. — Той намигна на Дейвис. — Прав ли съм?

— Все още не знам — отвърна Дейвис. — Все още не съм започнал да се срещам с други.

— Е, от мен да знаеш, така стоят нещата. Както и да е, всичко е наред в гостната, така че предлагаш да се преместите в спалнята. Тя

няма нищо против. Дотук добре. Двамата тръгват по коридора, влизат в спалнята и тогава, бум, без никакво предупреждение, дамата хвърля поглед на леглото и замръзва на място.

И Дейвис, и Зоуи го наблюдаваха като омагьосани.

— Защо спира? — Дейвис бе озадачен.

— Заради проклетото легло, разбира се — отвърна Итън. — На лицето ѝ се изписва някакво странно изражение, поглежда те право в очите и пита дали това е леглото, на което си спал с бившата си жена. И това ако не е многозначителен въпрос.

— Многозначителен и още как — намръщи се Дейвис. — Май започва да ми става ясно.

— Дамите не искат да спят или изобщо да правят каквото и да било в леглото, което си използвал с бившата, разбираш ли? — обясни Итън. — Сигурно е нещо, свързано с женската психика.

Хвърли кратък поглед към Зоуи. Тя изглеждаше засегната, но си замълча.

Дейвис, изглежда, си бе върнал самообладанието, имаше спокоен и ведър вид. Погледна съзаклятнически към Итън, като мъж към мъж.

— Да си призная, не бях се сетил за тази страна на нещата. Сега, като ми обърна внимание, разбирам, че старото легло би могло да се окаже проблем. За щастие обаче това не ме засяга.

— Да — Итън се загледа в широкото празно място в средата на стаята. — Виждам това. Леглото го няма.

— Бившата ми жена го отнесе, когато ме напусна.

— Просто докара камион и го натовари, а? Каква безчувственост!

— Заедно с останалите си лични вещи. Ако трябва да съм откровен, аз ѝ помогнах да си събере багажа.

— Да, и аз съм го правил няколко пъти — призна Итън. — Знам какво е. Е, поне що се отнася до леглото, можеш да се счита за късметлия. Ще ти струва скъпо да го замениш, но в крайна сметка си струва. Повярвай ми.

— Ще повярвам на думите ти, Боб — тихо се съгласи Дейвис. — Както каза, говориш от опит. Три развода?

— Моят адвокат ми изпраща картички за рождения ми ден и за официалните празници.

— Май по-скоро трябва да ти изпраща цветя — натърти Зоуи. Тя решително отстъпи назад, като се отдалечи още повече от спалнята. — Мисля, че видяхме достатъчно, Боб. По-добре да тръгваме. Направи груба сметка къде смяташ да поставиш опорите и електрическите контакти, а аз ще включа информацията в представянето си пред Дейвис в петък.

— Разбира се — Итън спря пред домакина и протегна ръка. — Беше ми приятно да се запознаем, Мейсън. Успех с ремонта. Няма да сбъркате с госпожица Лус. Тя наистина си разбира от работата.

Дейвис стисна ръката му, но гледаше Зоуи.

— С нетърпение очаквам съвместната ни работа.

— Аз също — заяви Итън. — Винаги е интересно, нали?

Зоуи не отговори. Тя се завъртя на пети и тръгна по коридора.

„Определено бърза да се махне от спалнята“, помисли си Итън. Замисли се над това, докато я следваше навън към колата ѝ. Бе усетил напрежението ѝ, когато ѝ обясни как възнамерява да влезе в къщата на Мейсън, но тя доброволно се съгласи да му съдейства. Нервите ѝ, изглежда, бяха съвсем наред, докато обикаляха из къщата. Това обаче се промени напълно, когато стигнаха до голямата спалня.

Настани се на предната дясна седалка и затвори вратата. Зоуи седна зад волана, закопча колана си, запали колата и потегли много бързо.

Той сложи тъмните си очила и се загледа в напрегнатия ѝ профил. Деликатната ѝ челюст бе здраво стисната. Пръстите ѝ бяха вкопчени във волана. Шофираше с пълната концентрация на професионален състезател, който се приближава до финала.

— Добре ли си? — попита я, когато тя намали пред къщичката на пазача.

— Разбира се, че съм добре.

— Справи се чудесно в къщата на Мейсън — похвали я той. — Ако не знаех, че си декоратор, щях да помисля, че имаш опит в моята професия.

Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Това пък какво значи?

— Само че имаш усет към работата под прикритие.

— Усет.

— Да. Усет. Поне докато не стигнахме до спалнята. Тогава стана малко нервна.

— Вероятно защото двамата с Дейвис се впуснахте в нелепия разговор за смяната на легла, когато сменят жените.

— Не беше нелеп. Това е факт. Както казах на Мейсън, сблъскавал съм се с проблема няколко пъти.

— Наистина ли си минал през три развода? Реших, че си измислил тази история, за да го накараш да заговори за липсващото легло.

— Истина е.

— Боже мой! — Зоуи бе смаяна. — Деца?

— Не — е, добре, тя явно не го смята за идеален. Това вече си го знаеше. Какво, по дяволите, го засяга мнението ѝ за него? — Ами ти? Да разбирам ли, че не си омъжена?

— Не.

— Разведена?

— Не — тя спря пред кабинката на пазача. — Бях дълго време с един човек. Не се получи.

„Прозвуча като затръшване на врата, което можеш да чуеш отдалеч“, помисли си той. Каквото и да се е случило във връзката им, оставило е дълбоки белези.

Затръшнатите врати винаги бяха провокирали любопитството му. Зачуди се какво ли би станало, ако продължи с въпросите.

В този момент пазачът се появи откъм стаичката на охраната. Зоуи смъкна стъклото на прозореца си и му каза нещо с ведър и вежлив тон. Пазачът кимна и ѝ пожела приятен ден.

Тя настъпи педала на газта и колата изхвърча през вратата и пое по главния път. Очевидно изгаряше от желание да се махне от „Дезърт Вю“.

— Е? — попита малко по-късно. — Успя ли да научиш нещо полезно?

— Може би.

Погледна го с раздражение.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш? Може би?

— Засега — той погледна назад през рамо. Човекът от охраната отбелязваше нещо в дневника си. Действаха методично. В „Раднър

Секюрити Системс“ много държаха на протокола. Това вероятно бе тайната на успеха им.

— Какво ще правим сега? — попита Зоуи.

Той отново се загледа в пътя.

— Сега ще търся липсващото легло.

— Защо, за бога, ще си губиш времето да търсиш леглото?

— Нещо ми подсказва, че когато го намеря, ще разбера какво се е случило с Дженифър Мейсън.

СЕДМА ГЛАВА

На другия ден следобед Зоуи стоеше сама в антрето на жилището на семейство Тейлър и се наслаждаваше на приятната топлина, която струеше вътре.

След като се бе занимавала с новата си професия повече от година, бе открила, че това е любимият ѝ момент от творческия процес. Всеки детайл — от обкова на прозорците до килимите — бе на мястото си. Мебелите бяха доставени и сложени на местата им. Занаятчиите и майсторите най-сетне си бяха отишли. Творението ѝ бе завършено, но собствениците още не се бяха нанесли в новия си дом.

Къщата бе само нейна. Това бе единствената ѝ възможност да се разходи из стаите насаме и да огледа критично работата си. Единственият ѝ шанс да прецени дали е успяла да постигне целта, която си е поставила като дизайнер.

Това изискано жилище бе една от първите ѝ големи поръчки и бе истинско предизвикателство. Бе ѝ отнело месеци. След като ѝ бяха дали подробен списък с изискванията си, семейство Тейлър бяха заявили, че оставят всичко в нейни ръце, и бяха заминали на околосветско пътешествие.

— Със съпруга ми правихме сами пълно обзавеждане на жилището си скоро след като се оженихме — бе обяснила Мери Тейлър, потръпвайки при спомена. — Едва не се разведохме заради целия стрес. Двамата можем да се справим с много неща като двойка, но вътрешният дизайн не е сред тях. Този път искаме всичко да е готово до ключ. Когато се върнем, искам да вляза в напълно обзаведено жилище.

Семейство Тейлър щяха да се върнат следващия месец. Зоуи смяташе, че ще останат доволни. И двамата бяха около шейсетте, преуспели, енергични и жизнени. Бе си поставила за цел да създаде спокойна и ведра обстановка, на чийто фон да се открояват енергичните им натури.

Жилището бе новопостроено, с чудесни пропорции, високи тавани и зашеметяващ изглед. Бе работила в тясно сътрудничество с архитекта, защото искаше да е сигурна, че нейният проект ще допълни идеята на умело композираното жилищно пространство. Вярно, че бе нова в професията, но инстинктът ѝ заедно с дипломата по изящни изкуства ѝ подсказваха, че хармония се постига най-добре, когато има съгласие между архитектурния план и детайлите в интериора.

Тя свали от рамо тежката си тъмночервена чанта, остави я на пода в постланото с плочи антре, после влезе в просторната всекидневна. Бе оформила няколко малки и уютни кътчета в помещението, за да внесе усещане за комфорт в обширното пространство. Представи си стаята, пълна с десетки гости. Трудно бе да се постигне хармония от енергията и шума от множество хора, събрани на едно място, но тя бе уверена, че стаята може да се справи със задачата.

Продължи обиколката си, като внасяше дребни поправки тук-там. Обгърна я усещането за спокойствие и безгрижие. Хрумна ѝ, че е дошла днес тук не само защото бе добра възможност да хвърли последен поглед на работата си, а и защото силно се нуждаеше от покоя, който бе създавала в това жилище.

Второто посещение в семейната спалня на Дейвис Мейсън я бе разтревожило повече отвсякога. Крясъците от стените не бяха заглъхнали. Невидимата болка бе толкова осезаема, че тя не можеше да разбере как другите не я усещат.

Дейвис изглеждаше напълно спокоен, както и предния път. Но в продължение на няколко мига се бе питала дали Итън не долавя подсъзнателно, макар и частица от онова, което тя усещаше да се излъчва от онази ужасна стая. Сигурно заради начина, по който се движеше там вътре, реши тя. Сякаш бе застанал нащрек. Не се бе разхождал нехайно или безгрижно из стаята, по-скоро бе дебнал.

Изведнъж осъзна, че не подсъзнателният усет за енергията, затворена в стените, го е държал нащрек. Това, което бе забелязала у Итън, бе напрегнатото очакване на ловеца, попаднал на следа.

Спря наскред застаната с гранитни плочи кухня, в която бяха окачени лъснати медни съдове, и се замисли над това. Прониза я внезапен хлад. Итън Труакс би могъл да бъде и много опасен понякога.

Това нямаше да я притесни чак толкова, ако не осъзнаваше болезнено колко много я привлича този мъж. Днес най-сетне бе признала пред себе си този факт. Не разбираше напълно трепета, който я обземаше в негово присъствие, но нямаше смисъл да го отрича.

Най-странното бе, че цели две години не бе и поглеждала мъж, а сега си фантазираше за този нископлатен частен детектив, който си бе признал, че се е женил три пъти и също толкова пъти се е развеждал.

Итън Труакс определено не бе неин тип. Нейният тип бе Престън, с любовта му към изкуството и историята и с деликатните му обноски. Това, което изпитваше към Труакс, вероятно се дължеше на хормони, които са спали прекалено дълго време.

Излезе от кухнята, до която имаше голям килер, и мина покрай красивата врата от лъскава стомана на новото и модерно помещение за вино, снабдено със специална климатична инсталация. Освен че обичаха да посрещат много гости, семейство Тейлър също така колекционираха редки и екзотични вина. В момента „избата“ бе празна и отключена, защото ценната колекция от вина още не бе пренесена. Едуард Тейлър изрично бе настоял лично да надзирава деликатната задача, когато се върне от пътешествието.

Продължи надолу по широкия централен коридор, като се наслаждаваше на изкусно вплетените в плочките на пода художествени мотиви. Когато стигна до напълно обзаведения фитнес салон и сауната, спря за миг, за да се увери, че всички скъпи съоръжения са поставени на местата си.

Бе се запътила към крилото за гости, когато чу едва доловим шум откъм задната част на къщата.

За миг замръзна, усещаше дланите си така, сякаш току-що е потопила ръцете си в ледена вода.

Бе само едно нищожно проскърцване, което лесно би могло да се сметне за рожба на въображението ѝ. Точно такъв лекичък шум, който можеш да чуеш в големи и празни зали, където и най-незначителният звук отеква гръмко. Но ѝ се струваше, че въздушното течение в коридора се е променило слабо. Една от стъклените врати, които разделяха кухненските помещения от терасата с басейна, току-що бе отворена.

Вече не бе сама в голямата къща.

— Побързай, човече, разбра ли? — пазачът на склада набра кода, за да отключи вратите на помещенията на втория етаж. Той нервно погледна назад през рамо. — Някой може и да мине насам, знаеш ли? Ако шефът разбере, че съм те пуснал да влезеш, направо ще ме изгони.

— Ще ми трябват само броеви минутки. — Итън пъхна няколко нови банкноти в ръката на мъжа. — Върни се на бюрото си. Ще ти дам останалото на излизане.

— Само побързай, а?

— Разбира се.

Човекът прибра парите в джоба си и побърза да слезе по стълбите.

Итън тръгна по дългия коридор със заключени клетки, докато стигна до номер 203. Според пазача тази бе наета от мъж, приличащ на описанието на Дейвис Мейсън.

Мейсън бе използвал чуждо име и бе платил в брой, но служителят бе запомнил леглото. Много голямо. Каза, че жена му го изоставила и вече не го искал. Даде ми двайсетачка да му помогна да го разтовари и да го прибере в склада.

Итън отвори малкото куфарче с инструменти, което бе взел със себе си, и избра един шперц, който щеше да свърши работа.

Успя да отключи стандартния катинар за по-малко от петнайсет секунди и вдигна нагоре към тавана сгъваемата врата на клетката.

Най-напред забеляза предната табла. Бе облежната полускрита в сенките отляво — масивна, богато украсена мебел.

Студената флуоресцентна светлина, проникваща от коридора, не осветяваше кой знае колко вътрешността, но можеше да различи очертанията на невероятно големия матрак и огромната дървена рамка.

Матракът бе увит с няколко метра непрозрачно фолио.

Той извади малкото фенерче, което носеше, включи го и освети с лъча му наоколо. Освен леглото в клетката имаше и няколко кашона, натрупани един върху друг.

Извади нож от инструментите си и разряза най-близкия. Не се изненада особено, когато откри вътре безразборно нахвърляни женски дрехи.

„Добро начало“, помисли си. Новата му клиентка може би ще остане впечатлена. Но не би било зле да има и някакво доказателство,

което да представи в полицията.

Откри това, което търсеше, когато разряза фолиото, обвиващо матрака.

Огромното легло бе цялото изцапано от течност, която бе засъхнала на ярки кафяви петна, чийто произход не би могъл да сбърка.

Кръв.

Обзе я внезапна и силна паника. Дали онези противни типове от „Ксанаду“ бяха успели да я проследят? Или пък бе имала отвратителния късмет самотната ѝ обиколка този следобед да съвпадне с нахлуването с взлом на някой крадец в празната къща? Тя самата бе изключила сложната алармена система, когато бе влязла преди няколко минути, и съвсем го бе улеснила.

Какъвто и да бе случаят, бе хваната в капан. Чантата с мобилния ѝ телефон бе безкрайно далеч, до входната врата. А даже и да бе у нея, не би рискувала да се обади, защото нарушителят би чул всяка нейна дума в отекващата тишина на празната къща.

Не само телефонът ѝ бе прекалено далеч. В чантата бяха и ключовете за колата.

Единственото ѝ предимство бе, че добре познаваше стаите в просторното жилище.

Пулсът ѝ бе ускорен, когато свали сандалите си и започна да се промъква обратно през коридора в крилото за гости към кухнята.

— Ще трябва да те накажа, Зоуи — чу се гласът на Дейвис Мейсън някъде откъм голямата всекидневна. — Както направих и с Дженифър. Донякъде си приличате с нея. И на нея не можех да се доверя. Не исках да я наранявам, но тя ме принуждаваше да я наказвам често. А после започна да говори за развод. Разбира се, не можех да ѝ позволя да постъпи така. Трябваше да я убия, нали?

За миг не можа да си поеме въздух. Дейвис Мейсън. Не някой от „Ксанаду“ или случаен крадец. Това си имаше и добра, и лоша страна.

— Сигурно се чудиш как съм разбрал — Дейвис говореше така, сякаш става дума за седмичната сбирка на членовете на бизнес клуба му. — Не съм глупак. Първия път, когато дойде да огледаш дома ми, разбрах, че си видяла нещо в спалнята. До мига, в който влезе в нея,

всичко бе наред. Но после изведнъж стана много напрегната. Видях колко си нервна. Едва се сдържаше да не побегнеш. И попита за леглото.

Чуваше стъпките му по плочките в големия централен коридор. Не правеше никакви усилия да се прикрива. Звучеше толкова арогантно и самоуверено, че сигурно държеше пистолет.

— Проследих те до офиса ти — продължи Дейвис. — Видях, че се срещна с приятелка в едно кафене. Реших, че сигурно съм се объркал. Може би, в крайна сметка, всичко бе наред. Но тъкмо когато се канех да си тръгна, ти стана от масата и отиде в офиса на онзи детектив на улица „Кобалт“.

Босите ѝ крака стъпваха безшумно по хладните плочки. Направи още една стъпка към целта си.

— Казах си, че може да имаш някакви лични причини да се срещаш с частен детектив, които нямат нищо общо с мен. В края на краищата, ако смяташе, че съм убил Дженифър, би отишла направо в полицията, нали? Но после ти ми се обади и поиска да доведеш строителен предприемач вкъщи. След като ми бе казала, че нямаш никакво време за мен чак до петък. Тогава разбрах, че лъжеш. Също като Дженифър.

Той се приближаваше.

— Когато онзи проклет строител започна да говори за леглата, бях сигурен, че той вероятно е частният детектив от улица „Кобалт“ и ти си го наела да открие Дженифър. Разбрах, че не си отишла в полицията, защото нямаш доказателства.

Тя направи още една крачка.

— Знаеш ли, Зоуи? Твоят детектив никога няма да намери доказателства. Оставих леглото в един склад. Имаш ли представа колко много, вероятно хиляди, компании има в този щат, които дават складови помещения под наем? — Дейвис се изсмя. — И аз не знам колко са точно. Все едно да търсиш игла в купа сено. Даже да се сети за това, Труакс няма да знае откъде да започне.

Ръката ѝ опря до хладна стоманена повърхност.

— Опасявам се, че ще станеш жертва на крадец, когото си изненадала, когато си влязла сама в къщата днес, Зоуи. Знаеш ли, наистина е много лошо, че нещата трябва да свършат така. Идеите ти за фън шуй ми харесваха.

Итън стоеше в кабинета на Зоуи и слушаше сигнала на мобилния ѝ телефон. Накрая се включи гласовата поща: Това е телефонът на Зоуи Лус. Моля, оставете съобщение.

Обажда се Труакс. Звънни ми веднага щом чуеш това съобщение.

Бързо изреди цифрите на номера си и пхна телефона в джоба на самото си.

Усещаше тялото си заредено с напрежение до пръсване. Всичко бе наопаки.

Погледна календара с ангажиментите на Зоуи, но на мястото на днешния следобед не се бе появило нищо, откакто за последен път провери преди няколко секунди.

Къде, по дяволите, бе тя? Мразеше, когато клиентите му изчезваха по този начин. Това почти винаги означаваше неприятности.

Прелисти визитните картички на клиентите ѝ, откри служебния номер на Мейсън и го набра.

— „Мейсън Инвестмънтс“.

— Дейвис Мейсън, ако обичате.

— За съжаление господин Мейсън не е в кабинета си този следобед. Желаете ли да оставите съобщение?

— Не, ще звънна пак.

Провери функцията за бързо избиране на телефонни номера на апарата и откри записан само един номер. Дори нямаше име, само буквата, а. Набра го.

— Галерия „Еуфория“. — Женският глас отсреща би могъл да е на певица в нощен клуб.

— Търся Зоуи.

— Кой се обажда?

— Итън Труакс. Работя за нея. Много е важно да се свържа с нея веднага. Знаете ли къде е?

— „Труакс Инвестигейшънс“?

— Да.

— Близка приятелка съм на Зоуи. Нещо лошо ли се е случило?
— Няма я тук. В бележника ѝ няма записани срещи за този следобед.
— Това има ли връзка с Дейвис Мейсън?
— Да — отговори той, като се опитваше да запази спокойствие.
— Просто ми кажете къде мислите, че може да е в момента.
— Видяхме се на обяд. Каза ми, че днес ще направи последна проверка в къщата на един клиент.
— Дайте ми някакво име.
— Семейство Тейлър. В документите на Зоуи трябва да има записан телефонен номер и адрес. За какво става дума? Открихте ли нещо важно, господин Труакс?
— Леглото.

Колата на Зоуи бе паркирана отпред. Нямаше никакви следи от Мейсън или когото и да било наоколо.

Итън се опита да убеди себе си, че това е добър знак, но без особен успех.

Взе pistolета си и слезе от колата. Нямаше защо да се притеснява, че ще разтревожи съседите. В този квартал парцелите бяха големи. Най-близката къща бе на около половин километър надолу по пътя.

Приближи до предната врата. Дръжката се завъртя леко в ръката му.

Влезе в елегантното преддверие. Първото нещо, което забеляза, бе голяма червена чанта. После усети лекото течение. Някъде в къщата имаше отворена и друга врата или прозорец.

— Зоуи?

Никакъв отговор.

На стената бе монтирано интерком устройство. На най-горното копче пишеше „Всички стаи“. Той го натисна.

— Зоуи, аз съм, Труакс. Отговори ми. Думите отекнаха навсякъде в къщата.

— Итън, махай се — извика Зоуи по интеркома. Тя бе натиснала същото копче. Предупреждението ѝ прогърмя от всички високоговорители в къщата. — Мейсън е тук. Има pistolет.

— Голяма работа. И аз имам. Добре ли си?

— Да, в килера за вино съм. — Звучеше, сякаш е останала без дъх, но говореше свързано. — Вратата е заключена. Не може да влезе при мен. Преди малко бе в кухнята, но сега не знам къде е. За бога, бягай оттук. Извикай полицията.

Той не отговори. Бе свалил обувките се и тихо се промъкваше в дългия централен коридор с извит свод. Виждаше всекидневната и кухнята.

Внезапно се чуха стъпки някъде откъм кухнята. Появи се Мейсън, който в същия миг се хвърли към стъклените врати, водещи към затворен вътрешен двор с басейн.

— Стой! Всичко свърши, Мейсън.

Онзи се обърна с пистолет в ръка.

Итън побърза да залегне зад най-близкото солидно прикритие — резбована дървена ракла. Мейсън стреля напосоки.

Една стъклена витрина с подредени сребърни и тюркоазни фигурки се пръсна някъде наблизо. Около Итън се посипа дъжд от парчета.

— Не можеш да ме пипнеш — извика Мейсън. — Нямаш никакви доказателства. Чуваш ли? Никакви доказателства.

Пистолетът гръмна отново. Куршумите се забиха в дървената ракла.

„Този човек явно е прескочил границата“, помисли си Итън. Придвижи се към края на дървената си барикада, подаде се зад ъгъла и стреля веднъж.

Мейсън извика от болка, трепна, размаха ръце и падна по очи на покрития с плочки под. Пусна пистолета и сграбчи десния си крак.

Итън преброи до пет, преди да се изправи. Стъклени парчета се посипаха от косата и ризата му и се разпиляха по плочките.

— Итън, почакай — Зоуи се бе втурнала към него по коридора със сандали в ръка. — Навсякъде има парчета стъкло, а ти вече кървиш.

Той не откъсваше поглед от Мейсън.

— Не трябваше да идваш сама тук днес.

Тя не обърна внимание на думите му, а нахлузи сандалите си.

— Почакай — каза му с неочаквана нежност в гласа. — Ще донеса килимче да покрием счупените стъкла.

Говореше му, сякаш мислеше, че е изпаднал в шок, осъзна той. Може би не знаеше, че просто е вбесен.

— Първо вземи пистолета на Мейсън — напомним й той.

— Разбира се.

Тя грабна оръжието и му го донесе. После взе навит на руло килим и го разгъна над по-голяма част от натрошените стъкла.

Когато се изправи, той най-сетне успя да я види добре. Изглеждаше прекалено бледа, но явно се владееше. Хвърли му бърз изучаващ поглед, намръщи се, а после развърза малкото оранжево-червено шалче, което носеше на врата си, и му го подаде.

— Порязването май не е много дълбоко, но кръви доста.

Той усети нещо топло и мокро и разбра, че по брадата му се спуска струйка кръв. Нехайно я попи с коприненото шалче и прекоси стаята, за да стигне до Мейсън, който лежеше на пода и стенеше.

Зоуи го последва.

Раненият притискаше с две ръце бедрото си и скърцаше със зъби. На плочките до него имаше локвичка кръв.

— Не можеш да докажеш нищо. — Мейсън вдигна поглед, лицето му бе разкривено от болка и ярост. — Нямах никакви доказателства.

— Не бъди толкова сигурен. — Итън изтръска няколко парченца стъкло от ризата си, бръкна в джоба и извади мобилния си телефон. — Намерих леглото.

ОСМА ГЛАВА

— Добре — подхвана Зоуи, — как намери леглото?

Итън отпи от шампанското, което Аркадия бе настояла да поръча за всички на масата, и остави чашата си. Това не бе любимото му питие, но на Зоуи, изглежда, ѝ харесваше, а той се опитваше да се нагажда към вкусовете на клиентите си. Успокояваше го мисълта, че може да си налее чаша чисто уиски по-късно, когато се прибере в „Найтуиндс“.

Бе късно и изисканият малък ресторант на „Фаунтин Скуеър“ започваше да опустява. Бяха останали само няколко двойки и една голяма компания в далечния край на салона. Позна един от хората и реши, че вероятно става дума за делова вечеря.

Зоуи бе предложила да вечерят навън след дългия разпит в полицията. И двамата бяха изтощени и тя бе казала, че се притеснява за последиците от изпитаното напрежение.

Имаха нужда от разтоварване.

— Вечерята е за моя сметка — заяви му. — Това е най-малкото, което мога да направя след днешното премеждие.

Предложението бе прекалено добро, за да е истина, и както бе обичайно в подобни случаи, се оказа, че не е точно това, което той си бе представял. Зоуи покани и Аркадия да се присъедини към тях. Затова сега вместо интимна вечеря за двама, по време на която можеше в подробности да ѝ разясни защо не е трябвало да излиза сама този следобед, се оказа част от малко странно трио.

Много добре осъзнаваше, че няма никакви основания да се оплаква. Ако не беше Аркадия, можеше и досега се мъчи да открие Зоуи.

Щом се сетеше как Зоуи се бе заключила зад стоманената врата на модерния килер за вино, за да се скрие от смахнатия убиец, в гърдите му отново се надигаше гняв и усещаше да го полазват ледени тръпки. Беше се разминало на косъм.

Ето че сега тримата седяха в уютно ъглово сепаре и отпиваха шампанско. „Може би така бе по-добре“, помисли си Итън. Отношенията му със Зоуи би трябвало да са изцяло делови, но всъщност той вероятно би извършил някоя глупост, ако бе останал насаме с нея тази вечер.

Проблемът бе, че макар да ѝ бе наистина много ядосан, отчаяно искаше да я заведе в леглото си. Породеното от това напрежение го правеше раздражителен и му бе трудно да прикрива лошото си настроение.

— Леглото — повтори той, като се опитваше да се съсредоточи върху по-неутрална тема. — Ами, да. В крайна сметка това се оказа най-голямата грешка на Мейсън. Било е лесно да увие жена си в завесите от баните и да зарови тялото ѝ в задния двор. Но не е можел да изрови достатъчно голям трап, за да закопае огромната рамка и матрака.

— Това би могло да предизвика любопитството на някой от съседите — сухо отбеляза Зоуи.

— Не е можел и просто да го изхвърли на буницето. Има хора, които се ровят в боклука, за да търсят неща, които могат да използват, а леглото е било в доста добър вид.

— Като изключим петната, разбира се. — Аркадия бавно въртеше чашата с шампанско между пръстите си. — Знаел е, че ако матракът някога бъде открит, би могъл да бъде използван като доказателство за престъпление.

Итън кимна. На пръв поглед не можеше да се разбере какво общо има между Аркадия и Зоуи, но емоционалната връзка помежду им бе очевидна и донякъде го притесняваше.

Питаше се дали отношенията им не са сексуални. Инстинктът му подсказваше, че не са, но той не вярваше особено на инстинктите си в това отношение. Жените бяха голяма загадка. Може би се опитваше да заблуди самия себе си, защото всичко, за което можеше да мисли в момента, бе страстен и необуздан секс със Зоуи.

Престани с порочните мисли, Труакс. Ти си професионалист.

Зоуи му се усмихна. Изглеждаше по-добре, отколкото преди няколко часа, когато бе изскочила от килера, но в очите ѝ имаше някакъв неестествен блясък. Знаеше на какво се дължи. И тя като него усещаше последиците от прилива на адреналин.

— Дейвис бе убеден, че никога няма да успееш да откриеш леглото — каза тя. — Твърдеше, че даже и да се досетиш, че може да го е оставил някъде на съхранение, няма начин да разбереш точното място. Каза, че имало стотици и дори хиляди фирми, които предлагат складови помещения под наем в този щат.

— Вероятно е така.

Итън вдигна капака на глиненото гърне в средата на масата и си взе още една от пухкавите царевични питки. Топна я в една от трите купички с различни видове доматиен сос, които келнерът им бе донесъл. Бяха приключили със салатите, но основното ястие още не бе сервирано, а той бе ужасно гладен.

— Е? — подкани го Зоуи.

— Работата е там, че не се налагаше да претърсвам всички складови помещения в щата. — Отхапа от питката. — Трябваше да проверя само тези, до които може да се стигне за около половин час с кола от „Дезърт Вю“. Освен това предположих, че за да запази анонимността си, Мейсън би използвал голяма компания с многобройни помещения, а не малка фирма, където е по-вероятно някой да го запомни. Това ограничи броя на вероятните места до едно разумно число. Взех телефона и започнах да звъня.

— Почакай малко. — Зоуи вдигна ръка. — Откъде знаеш, че складът трябва да се намира в радиус от трийсет минути път с кола от „Дезърт Вю“?

— Научих часа на товарене и доставка на багажа на наетия от Мейсън камион. Знаех почти точния час, в който той е напуснал „Дезърт Вю“ с уликата. Не беше трудно да изчисля колко далеч би могъл да стигне, като се вземе предвид и времето за разтоварване на леглото и прибирането му в склада.

Той отхапа отново от натопената в сос царевична питка и забеляза, че гостите на деловата вечеря в другия край на салона се разотиват. Седналият начело на масата едър мъж с пясъчноруса коса и скъп лепен костюм с небрежен жест пое сметката на останалите петима.

„Хубаво е да имаш голям бюджет за забавляване на клиенти“, помисли си Итън. Той отново съсредоточи вниманието си към своята клиентка и приятелката ѝ.

Зоуи го погледна с възхищение.

— Впечатлена съм. Представяш нещата толкова просто и логично. Умът на частния детектив е забележително нещо.

— Благодаря — каза Итън. — Винаги съм искал да ме харесват заради ума ми.

По дяволите. Не искаше да каже точно това. Може би трябваше да престане с шампанското. Изглежда, не му понасяше добре в комбинация с адреналиновия коктейл, който още препускаше из вените му.

Аркадия изглеждаше леко развеселена, но не каза нищо. Ако на Зоуи забележката за харесването заради ума ѝ се бе сторила не на място, тя не го показва.

— Аз обаче все още съм малко объркана — каза сериозно. — Как разбра точно коя компания е използвал Мейсън, за да наеме камион, и как установи кога точно е напуснал „Дезърт Вю“?

Итън понечи да отговори, но спря, когато едрият мъж с елегантно сако изведнъж се изправи пред масата им.

— Труакс. — Нелсън Раднър му отправи широка усмивка. — Радвам се да те видя. Чух, че днес си свършил добра работа. Поздравления.

— Мълвата се разнася бързо — отбеляза Итън.

— Имам си източници. — Загледа се в лепенката върху брадата на бизнес конкурента си и повдигна вежди. — Изглеждаш малко поочукан.

— Поряза ме счупено стъкло. — Итън погледна към двете жени. — Зоуи Лус, Аркадия Еймис. Това е Нелсън Раднър.

Зоуи веднага направи връзката.

— „Раднър Секюрити Системс“?

Нелсън ѝ се усмихна одобрително.

— Точно така. За мен е удоволствие. Разбрах, че е имало и някаква жена на мястото днес, когато Труакс е прострелял Мейсън. Мога ли да предположа, че е била една от вас, очарователни дами?

— Бих се радвал, ако не правиш никакви предположения — отбеляза с равен глас Итън. — Клиентката ми не би искала името ѝ да се забърква в случая.

— Няма проблем. — Нелсън насочи вниманието си към Аркадия. — Труакс е късметлия, че може да се радва на такава възхитителна

компания тази вечер. Нещо ми подсказва, че си прекарва далеч по-весело от мен.

Усмивката на Аркадия в най-добрия случай би могла да се опише като учтива, помисли си Итън. Но при всички положения бе напълно лишена от топлота. Раднър обаче май не го забеляза.

Итън леко извърна глава към малката групичка хора, които се отправяха към вратата.

— Вечеря с клиенти?

— Да. Обичайна практика. — Нелсън хвърли бърз доволен поглед към разотиващите се гости на вечерята, на която бе домакин. — Управителят и членове на ръководството на „Лас Естрелас“.

— Новият курортен комплекс извън града? — попита Зоуи.

Нелсън кимна.

— Изглежда, фирмата ми ще поеме охраната там.

— Поздравления — обади се Итън. — Добра сделка.

— Благодаря. Знаеш ли, може да ти звънна някой ден, Труакс. В „Раднър“ сме много натоварени. Може да успее да ти прехвърля някой от по-дребните случаи. Проявяваш ли интерес към съвместна работа?

— Зависи — предпазливо отговори Итън.

— Ще поддържам връзка — Нелсън, изглежда, разбра, че е прекалил с присъствието си. Кимна към дамите, като задържа погледа си малко повече върху Аркадия, после отстъпи крачка назад. — Ще ви оставя да продължите вечерята си. Пак ще се видим, Труакс.

Той се отправи към вратата на ресторанта.

— Наричам го свой конкурент — отбеляза Итън. — Но истината е, че даже не бягаме на една писта.

— Може и така да е — отвърна Зоуи развеселена. — Но ако питаш мен, той ти завижда.

— Защото вечерям с вас двете, а той — с онези от „Лас Естрелас“ ли? — кимна Итън. — Има пълно право.

Зоуи поклати глава.

— Не ти завижда, задето вечеряш с нас, а заради това, което направи днес.

— Права е — заяви и Аркадия спокойно и уверено. — Раднър може и да е шеф на най-солидната фирма в града, що се отнася до охранителния бизнес, но постът му на генерален директор на голяма корпорация едва ли му дава възможност да се прояви като смелия

частен детектив, който се притичва на помощ в последната минута, както направи ти днес.

Зоуи се засмя.

— Едва ли има време за героични дела, докато е зает с рутинни проверки за миналото на служителите и подсигурява охрана на комплекси като „Дезърт Вю“ и „Лае Естрелас“.

— Имам новини за вас — намеси се Итън. — Днес едва не се отказах от героичните дела завинаги, когато разбрах, че си сама с Мейсън в онази къща. Толкова се разтревожих! Слава богу, че си съобразила да се скриеш в онзи хладилник.

— Не е хладилник. Това е килер за вино по последна дума на техниката, който има собствена охлаждателна система и система за контрол на влажността. — Гласът ѝ бе равен. — Стаята е специално проектирана да издържа на физическо насилие, защото семейство Тейлър колекционират изключително скъпи стари вина.

— И още нещо — продължи Итън, след като веднъж бе подхванал темата. — Трябваше да си останеш затворена в онзи хладилник, който е последна дума на техниката, докато всичко утихне.

Тя не каза нищо. Аркадия застина.

— Не се бях замисляла — подхвана бавно тя — за размера на килера — замлъкна за миг и хвърли остър, преценяващ поглед на приятелката си. — Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

— Да — твърдо заяви Зоуи. — Това е просто една стая, Аркадия. Мога само да съм благодарна, че я имаше, когато се нуждаех от такова място.

Аркадия стисна устни.

— Пийни малко шампанско.

Не дочака отговор. Взе бутилката от кофичката с лед и наля отново в чашата на Зоуи.

Итън ги наблюдаваше мълчаливо. „Определено изпускам нещо тук“, помисли си той. Не му беше за пръв път, разбира се, но му се струваше, че това е нещо важно, което трябва да знае.

Зоуи го погледна.

— Май щеше да ни разкажеш как успя да научиш толкова много за движението на Мейсън в онзи ден, когато е наел камиона.

— Да — Аркадия го гледаше замислено. — Довърши разказа си. Как се добра до всички тези сведения и часове?

— Раднър не е особено щедър работодател — обясни Итън. — Той взема скъпо на ръководството на комплекса „Дезърт Вю“, за да им осигури охрана, но на своите хора не плаща много.

Зоуи отвори широко очи.

— Подкупил си някой от охраната на „Дезърт Вю“, за да ти разреши да погледнеш в дневниците им?

— Да.

— Действаш направо. Това ми харесва — заяви Аркадия.

— Гениално просто е. Защо сама не се сетих? — възхити се Зоуи.

— Вероятно защото не си професионален детектив — отвърна Итън.

— Сигурно е така — съгласи се тя. — Колко струва да подкупиш охранител от „Раднър“?

— Ще разбереш, когато ти представя сметката. Този подкуп, както и онзи, който дадох на човека в склада, за да си затвори очите, докато отварям наетото от Мейсън помещение, ще бъде включен в графа „Разни“.

Вече излезли от ресторанта, приятната пустинна нощ изобщо не успя да разсее странното настроение на Зоуи. Запита се дали не бе изпила твърде много шампанско. Аркадия бе пълнила чашата ѝ няколко пъти. Знаеше защо приятелката ѝ нарочно се опитва да я накара да се почувства леко замаяна — тревожеше се заради времето, което бе прекарала в килера. *Малка стая със заключена врата.*

Както Аркадия подозираше, преживяването бе предизвикало много неприятни спомени, които вероятно щяха да я накарат тази нощ да сънува кошмари, свързани с „Ксанаду“. Този следобед обаче нямаше много възможности за избор. Килерът бе убежището ѝ до идването на Итън. Това бе важното.

Много жалко, че него го нямаше, за да я спаси и в „Ксанаду“. Двете с Аркадия бяха принудени сами да намерят изход от онзи кошмар.

Погледна крадешком Итън, който вървеше до нея към колата. Тъмната му коса блестеше под светлината на уличните лампи. Лицето му бе в сянка. Движеше се уверено в мрака, спокоен, но все пак

следеше всичко наоколо. Имаше чувството, че това е професионален навик, който бе напълно разбираем.

Качиха се в джипа му. Аркадия го упъти как да стигнат до апартамента ѝ. Когато пристигнаха, Итън и Зоуи я изпратиха до вратата на жилището ѝ. Тя поспря за миг в застлания с бял килим коридор и се вгледа изпитателно в приятелката си.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш сама тази нощ? — попита я. — Знаеш, че можеш да преспиш тук.

— Благодаря, всичко е наред. — Това беше лъжа. Щеше да прекара тежка нощ. Но никой не можеше да ѝ помогне да избяга от кошмарите. Трябваше сама да се справи с тях. — Не се тревожи за мен. Ако не мога да заспя, ще си запълня времето, като се опитам да измисля как да обясня на семейство Тейлър защо старинната им испанска ракла е надупчена от куршуми.

— Добре. Ще се видим утре — Аркадия погледна Итън. — Сигурно и ти имаш нужда от почивка.

— Сигурно — съгласи се той, макар да не звучеше особено загрижен.

Аркадия затвори вратата. Приятелката ѝ чу как постави тежкото резе на мястото му. Последва приглушеният звън на верига.

Итън погледна назад към вратата, докато двамата със Зоуи се отправяха надолу по стълбите.

— Тези звуци говорят, че тя се отнася доста сериозно към въпроса за сигурността.

— И двете го правим. Една жена не би могла да е прекалено предпазлива.

— Ами да, ти донякъде го доказва днес, нали?

Отново говореше с предишния безстрастен и безизразен тон, забеляза Зоуи. Бе изпаднал в раздразнително и непредсказуемо настроение, също като нея, и тя изобщо не можеше да разбере за какво мисли. Напомни си, че бе преживял доста стресиращо премердие този следобед.

Излязоха на улицата и отново се качиха в минивана му. Сега вътрешността му изглеждаше значително по-малка и атмосферата бе много по-интимна, отколкото преди минути, когато бяха трима.

Тя усещаше прекалено осезателно колко близо е Итън. Той не бе от онези едри и набити мъже като Нелсън Раднър, който вероятно бе

играл футбол в колежа. Те сякаш винаги притискаха една жена. Въпреки това Итън някак успяваше да заеме повече от полагащото му се място. Близостта му я караше да усеща особени, непознати тръпки, каквито не помнеше да е изпитвала в присъствието на мъж дори и в предишния си живот.

Чудеше се дали не страда от някаква форма на закъснял шок. Изминаха краткото разстояние до двуетажната сграда, в която се намираше апартаментът ѝ, и той паркира отпред. Без да каже и дума, слезе от колата и ѝ отвори вратата. Тя се досещаше какво си мисли. Тъй като бе първокласен детектив, нямаше как да не забележи, че „Каса де Оро“^[1] не отговаря съвсем точно на величественото си име. Но макар сградата съвсем да не бе от злато и апартаментите в нея да не бяха толкова скъпи, колкото в модерната жилищна сграда, където живееше Аркадия, мястото напълно отговаряше на описанието в обявата от вестника, на която се бе обадила — чисто, тихо и най-важното — на разумна цена. Тя стисна чантата си и слезе от джипа.

Бе късно, осъзна Зоуи, докато изваждаше тежкия ключодържател от чантата си, почти полунощ. Странно, че след всичко, което бяха преживели този следобед, тя едва го познаваше. И все пак ето, че сега я изпраща до дома ѝ. Запита се какво ли би казал, ако разбере, че е първият мъж, който се приближава толкова до входната ѝ врата, откакто се е преместила в Уиспъринг Спрингс.

Може би изобщо не би се заинтересувал от тази подробност. Само ще ѝ връчи сметката с надлежно описани разходи и ще я попита кога ще ѝ е удобно да мине да види стаята, за чието преустройство се бяха договорили.

— Дай да ти помогна. — Итън взе ключодържателя от ръката ѝ и си промърмори нещо под нос, когато усети колко е тежък. Вдигна го към светлината и огледа голямата метална топка, прикрепена към халката. — Защо просто не си вземеш някой камък, ако искаш допълнителна тежест в чантата си?

— Това е старинна дръжка за врата. Открих я в едно старо жилище, което ремонтирах преди няколко месеца. Занесох я на местен майстор, който работи с метали, и го накарах да монтира халката за ключове към нея.

— Виждам, че е голяма стара дръжка. — Той завъртя ключа в бравата. — Това, което не разбирам, е защо я използваш за

ключодържател. Да не би да е някакво дизайнерско послание?

Усмихна му се хладно.

— Достатъчно голяма е и мога лесно да я намирам в чантата си.

— Аха — не изглеждаше впечатлен от обяснението ѝ. — Определено не би било хубаво, ако я изтървеш случайно върху пръстите на краката си. Ще куцаш цяла седмица.

— Внимавам много — тя влезе и го поведе по пътеката към вратата на малкото фоайе във входа на блока. Последва я, носейки месинговата топка в ръка. — Трябва ни дългият сребрист ключ.

Той отвори и ѝ направи път. Зоуи влезе във фоайето и спря, обзета от нерешителност. Тук ли трябваше да му пожелае лека нощ или можеше да му позволи да я изпрати до вратата на апартамента? Трябваше ли да предложи чаша кафе на човека, който безспорно бе спасил живота ѝ днес?

Поколеба се, когато си представи как я изпраца до апартамента. Нямахше какво да обмисля. Определено по-разумно бе да му пожелае лека нощ във фоайето. Тогава защо се двоуми?

Итън я гледаше замислено.

— Сигурна ли си, че си добре? Не изглеждаш много във форма.

— Благодаря. Наистина знаеш как да поласкаеш клиента си, нали?

— Приеми го като професионално мнение.

— Все още съм малко изнервена, това е всичко. Казах на Аркадия, че съм изтощена, и това отчасти е вярно. Но вътрешно съм много напрегната. Имам чувството, че изобщо няма да мога да заспя.

— Адреналинът ти дойде в повече днес — отбеляза той. — И с мен е така. Прекалено голяма доза от него наистина може да разстрои нервната ти система. Трябва малко време, докато се успокоиш.

— Знам — отвърна му автоматично, без да се замисли.

— И преди ти се е случвало, така ли?

„Това бе глупаво от моя страна“, помисли си тя. Реши, че заради събитията през деня, както и от шампанското на вечеря, защитните ѝ реакции значително са отслабнали. По-добре да се прибере, преди да е изтърсила още нещо неразумно.

— Чувала съм за това състояние — измъкна се тя от отговора. — Но ти, изглежда, си го изпитвал лично.

— Случвало ми се е един–два пъти. Понякога върви с работата — той погледна към стълбището. — Обзалагам се, че живееш на горния етаж.

— Да.

Сега трябваше да му благодари още веднъж, задето я бе спасил, и да му пожелае лека нощ. Но думите сякаш бяха заседнали в гърлото ѝ.

Той отново я погледна изпитателно, после здраво я стисна за лакътя.

— Най-добре да те изпратя до апартамента ти. Не мисля, че е добре да се размотаваш в сегашното си състояние.

— Наистина съм добре — притисна чантата си, сякаш е спасителна жилетка, а тя се кани да скочи в дълбоки води. — Ти пострада повече днес.

Но не се противопостави, когато я поведе нагоре по стълбите. Усецаше силата му в ръката, хванала лакътя ѝ. Ако още малко стегнеше пръсти, нямаше да може да избяга. Но долавяше и умениято му да се контролира, което, изглежда, бе важна черта от характера му. Съчетанието на сила и самодисциплина бе смущаващо чувствено.

Може би всичко бе заради странното настроение, в което се намираше тази вечер. Напомни си за хиляден път, че той изобщо не е неин тип.

На площадката на етажa ѝ Итън поспря и огледа вратите от двете страни на коридора.

— Коя е твоята?

— Апартаментът в ъгъла.

Той я изпрати до вратата, избра необходимия ключ от тежката връзка и отвори уютното ѝ жилище.

Тя бързо влезе в малкото антре, светна лампата и го погледна.

— Благодарих ли ти за това, което направи днес?

Той облегна рамо на рамката на вратата и скръсти ръце.

— Спомена го няколко пъти. Ако пак го направиш, сигурно ще започна отначало лекцията си на тема как не е трябвало да ходиш сама в къщата на семейство Тейлър.

Тя потрепери.

— Не ми се ще да чувам точно тази лекция отново. Но искам да знаеш, че съм ти много задължена за онова, което направи днес.

Той леко присви устни.

— Предполагам, че сега аз трябва да кажа: *Това ми е работата, госпожо. Утре сутрин ще ви изпратя сметката.*

Неизвестно защо, това ѝ се стори невероятно забавно. Засмя се. После смехът се превърна в кикот. И тогава разбра, че не може да спре. Нещо не беше наред. Тя никога не се смееше така, не и по този неестествен писклив начин.

Издадам в истерия.

Ужасена, пусна чантата на пода и притисна длан към устата си. Много притеснена, че Итън я гледа, тя пое дълбоко въздух. После отново.

За щастие истеричният кикот заглъхна. Предпазливо свали ръка от устата си. Усещаше как се изчервява от срам.

— Извинявай — смънка смутено.

— Ти също — отговори ѝ той. — Това не беше от най-остроумните ми реплики.

— Вероятно шампанското не бе особено добра идея тази вечер — добави тя.

— Сигурен съм, че не мислехме така по-рано.

— Да, вярно.

— Може ли да ти задам личен въпрос?

— Зависи — нещо в израза му я караше да бъде предпазлива. — Какъв е въпросът?

— Ти и Аркадия. Вие двете, хм, двойка ли сте?

Отне ѝ няколко секунди да разбере какво я пита.

После схвана смисъла на въпроса му.

— Не — отвърна му. — Приятелки сме. Много близки приятелки. Но не сме любовници. Аз не съм лесбийка, а Аркадия... е, не съм съвсем сигурна каква точно е Аркадия, ако трябва да съм напълно откровена, Аркадия си е Аркадия. Никога не сме обсъждали сексуалните ѝ предпочитания.

— Така си мислех и аз, но исках да съм сигурен.

Не можеше да откъсне поглед от него. Времето сякаш забавяше хода си и си правеше шеги с нея. Чувстваше се като пеперуда, която се мъчи да се движи в гъст мед.

— Защо? — прошепна тя.

Итън бавно се изправи, отпусна ръце и направи крачка напред.

— Защото не исках да изглеждам като кръгъл глупак, когато те целуна — отвърна той.

Времето застина. „Това е един от онези моменти, които се запечатват в съзнанието ти“, помисли си тя. Опита се да измисли някаква интелигентна забележка, да се измъкне ловко и изискано от магията, която я държеше в плен. Но мозъкът отказа да ѝ служи.

Цялата неспокойна и стихийна енергия, която бушуваше у нея през изминалите няколко часа, сега внезапно се надигна и я заля като мощна вълна. Всеки нерв в тялото ѝ трептеше от напрежение. Приличаше на онова, което бе изпитала при звука на пистолетните изстрели, докато се криеше в килера.

Споменът за онзи ужасен миг на неописуем страх я изтръгна от мълчанието.

— Страхувах се, че може да те застреля — прошепна тя.

Итън постави ръце на раменете ѝ. Сви пръсти, затягайки леко хватката, сякаш да разбере дали тя ще се опита да избяга. Бавно я привлече към себе си.

— Още една причина защо не трябваше да ходиш сама там днес — каза той.

„Наистина бе много ядосан“, помисли си тя. Или не точно.

Можеше да усети единствено огъня в очите му. Бе толкова буен, че би разтопил и айсберг. Със сигурност разтапяше нещо дълбоко в нея, нещо, вкочанено сякаш от векове.

Вдигна ръка и докосна с пръсти лепенката на брадата му. Бе минал през дома си да се изкъпе и да се преоблече след дългия разпит в полицията. Явно бе отделил време и за бръснене.

Бе невероятно възбуждащо да го докосва така.

— Много ли си ми сърдит? — попита заинтригувана.

— Не съм сигурен — промърмори той. — Може би по-скоро съм ядосан на себе си, задето оставих нещата да излязат извън контрол. Не биваше да ти позволявам да се забъркаш в тази история.

— Не си виновен ти.

— Напротив, аз съм виновен — притисна я силно към себе си и приближи устни до нейните. — И за това също аз ще съм виновен. Не мога да виня никого. Наистина мразя да става така.

Устата му, настойчива и жестока, превзе нейната. Отговорът ѝ бе незабавен и пламенен. Почувства се разтърсена. Направо трепереше от

възбуда. С лек, приглушен стон тя обви ръце около врата му и се прилепи към него. Заливаха я чувствени вълни, които я замайваха и я оставяха без дъх. И преди бе изпитвала желание, но не такова. Усещаше как се подмокря, а *той само я целуваше*.

Долавяше, че разумната част от съзнанието ѝ се опитва да ѝ подскаже нещо, но тя не обърна внимание на предупреждението. Знаеше, че е навлязла в непозната и опасна област, но това вече нямаше значение.

Двамата с Итън се бяха разминали на косъм със смъртта след срещата с хладнокръвен убиец. Вярваше, че преживяното в този ден бе създало някаква връзка помежду им, която щеше да остане до края на живота им даже и ако никога повече не се видят. А може би само търсеше оправдание за онова, което се канеше да направи — да прекара една нощ с почти непознат мъж.

Така да бъде.

Едва усети, че Итън затваря вратата с една ръка, докато с другата я държи прилепена до себе си. Бе прекалено заета да го целува по шията, ухото, устата, прекалено заета да се наслаждава на първичното удоволствие да се притиска до силното му тяло.

Струваше ѝ се, че независимо от взетия душ и чистите дрехи около него все още витае насилие. Искаше ѝ се да го освободи от него и да го замени с еуфорията, която струеше в нея.

Итън неохотно откъсна устни от нейните. Дишаше тежко. Прокара пръсти в косата ѝ и нежно обхвана главата ѝ с длани.

— Това вероятно не е много добра идея — каза с натезжал глас.

— Вероятно не е.

— Но не мога да се сетя за по-добра.

— Нито пък аз.

Някъде дълбоко в нея се надигаше неутолима нужда и протичаше из вените ѝ, като оставяше след себе си рой искри. Усещаше същият заряд да пращи и у Итън. Чудно как още не бяха предизвикали късо съединение в електрическата инсталация на апартамента, помисли си тя.

Той я вдигна на ръце, пое през антрето и я пренесе в потъналата в сенки малка всекидневна. Там я остави върху най-близката мебел — изискано диванче с елегантни извивки. За миг тя се уплаши, че красивото канапе няма да издържи теглото и на двама им. То наистина

се разтресе, но остана цяло. Но не бе достатъчно голямо да ги побере заедно. Когато се наведе към нея, Итън се претърколи на килима, като я притискаше в прегръдките си.

Той, изглежда, не забеляза внезапната промяна в положението. Тя едва успяваше да си поеме дъх, но това бе последната ѝ грижа в момента. Бе се вкопчила отчаяно в ризата му. Долавяше, че и той е подвластен на момента колкото нея самата и това ѝ действаше като мощен афродизиак.

Усещаше, че се бори с блузата ѝ. Накрая я измъкна и тя изчезна. Хладен въздух погалил горещото ѝ тяло. След това изчезна и сутиенът ѝ. Дланта му погали леко зърното на гърдата ѝ. Тя потръпна и заби нокти в гърба му.

Той пъкна ръка под полата ѝ и топлата му длан се плъзна нагоре по голото ѝ бедро, докато стигна до вече овлажнените и бикини. Той я притисна за миг. Когато тя се изви в отговор, той започна да шепне в ухото ѝ — първични, земни, невероятно възбуждащи думи. Никой мъж не ѝ бе говорил така досега. Бе шокирана.

— Да — прошепна му. — О, да, моля те!

Той смъкна бикините и вдигна полата ѝ над кръста.

— Каж ми, ако действам прекалено бързо — прошепна до устните ѝ. — Чувствам се в безтегловност.

— Не е прекалено бързо.

Обви с единия си крак бедрото му и почувства топлината му през панталоните. Когато погали със стъпалото си прасеца му, той пое дълбоко дъх и простена. Копчета се откъснаха, полетяха и се разпиляха по малката масичка. Сигурно бе скъсала ризата, помисли си тя, но поне я бе съблякла. Само това бе важно сега.

Опря разтворената си длан на голите му гърди и почувства лекото движение на мускулите под кожата.

О, да, събличането на ризата му определено бе правилна постъпка.

Тя се залови с токата на колана му.

— Почакай малко — прошепна Итън до устните ѝ.

— Опитвам се.

Той понечи да се усмихне, а после изстена гърлено и протегна ръка надолу между телата им. Покри търсещите ѝ пръсти.

— Остави на мен — каза ѝ.

Откъсна се от нея и се изправи. Гледаше го как сваля ботушите си, панталоните, боксерките и ризата. Пердетата на прозорците към градината и басейна бяха спуснати, но все пак проникваше достатъчно светлина, за да се открият очертанията на стегнатото му тяло. Тук, в ограниченото пространство на малката ѝ всекидневна, той изглеждаше неестествено голям.

Тя погледна надолу, забеляза възбудата му и дъхът ѝ секна. *Много голям.*

Миг по-късно той легна върху нея. Избухна пламък. Тя изви глава и леко го ухапа по рамото. Ухапа го. Никога не правеше подобни неща в леглото. Той се засмя топло в мрака. Ръката му обхвана поздравно извивката на ханша ѝ. Почувства устните му върху гърдите си, по корема и по-надолу. Когато той откри тайната, невероятно чувствителна точка, тя едва не изкрещя.

Не бе очаквала това. Бе прекалено за възбудените ѝ сетива, особено като се има предвид колко дълго не бе изпитвала каквато и да било интимност. Зарови пръсти в косата му. Долната част на тялото ѝ бе напрегната до болка.

— Итън — пръстите ѝ ожесточено се присвиха в косата му.

Той се повдигна и я покри с тялото си, потъна в нея. *Невероятно голям.*

Бе толкова стегната, почти на ръба между болката и удоволствието. Не можеше да го понесе, помисли си. Нямаше да успее.

Оргазмът я разтърси без предупреждение. Това не бе сладкото, приятно освобождаване, което си спомняше от миналото. Това бе мощен, всепоглъщащ водопад от усещания, който я остави без дъх. Даже не успя да извика от удивление и възторг.

Бурната страст я помете, огъна я и я разпиля по вятъра.

Итън се отдръпна съвсем леко и после отново потъна в нея. Усети как всеки мускул на гърба му се напрегна миг преди и той да изпита върховното удоволствие. На самия му връх той покри устните ѝ със своите. Тя погълна част от дрезгавия му тържествуващ вик на наслада.

Доста по-късно Итън успя да се отърси от приятната отмала, която го бе обзела след изпитаната страст. Погледна часовника си.

Минаваше един след полунощ. Зоуи се бе наместила удобно в извивката на тялото му. Усещаше копринено меката кожа на приятно закръгленото ѝ дупе да се притиска до бедрата му.

Не можеше да си спомни кога за последен път е изпитвал такова удоволствие от секса. Вярно, че бе минало известно време от последния път, а той бе достатъчно голям и знаеше, че периоди на въздържание, подправени със свръхдоза адреналин, могат да направят чудеса. И все пак беше невероятно. Поне за него бе невероятно.

Спомни си колко му бе харесало да потъва в нея, как се бе обвила около него и бе потръпвала в прегръдките му. Доволно отпуснатото му тяло започна да се пробужда.

Тя отвори премрежените си очи и вдигна поглед към него.

— Ти си тръгваш — рече спокойно.

Беше небрежна, откровена забележка, не въпрос или молба, или пък възражение. Това го разтърси повече, отколкото бе очаквал. Опита се да разгадае изражението на лицето ѝ в мрака и разбра, че тя *очаква* да си тръгне, вероятно дори *иска* да си тръгне.

Той определено не смяташе, че е романтичен или сантиментален тип, но го притесни, че за нея не е проблем да му посочи вратата. Нищо ли не бе означавало онова, което се бе случило току-що помежду им? Може би само за него изключителният секс не бе нещо обичайно.

— Зависи — каза той. Реши да постави въпроса открито. По-добре да знае истината, а не да си тръгне и да се пита какво е направил, за да провали всичко. Защото имаше чувството, че веднага щом излезе през вратата, ще започне да мисли как да намери начин, за да се върне обратно. — Ти искаш ли да си тръгна?

За миг бе сигурен, че тя ще каже „да“, и застина вътрешно. Но Зоуи се поколеба. В сумрака изразът на лицето ѝ бе много сериозен, сякаш се опитваше да вземе важно решение, от което се страхува.

— Не — отвърна му с лека въздишка. — Не искам да си тръгваш.

— Добре. — Той отново усети топлина в тялото си. — И аз не искам да си тръгвам още. Но ми се иска да помоля да се преместим в спалнята. — Седна предпазливо. — Предполагам, че леглото ти е поне малко по-голямо от миниатюрното диванче ей там.

Тя примигна няколко пъти. Той реши, че вече съжaliaва, задето го е поканила да остане. Стомахът му се сви. После тя се усмихна.

— Мисля, че леглото ми е достатъчно голямо и за двама ни.

---

[1] Златната къща (исп.). — Б.р. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Облеченият в бяло санитар сграбчи ръката ѝ и я дръпна зад ъгъла към дългия коридор. В гърдите ѝ се надигна страх. Мразеше този коридор повече от всяко друго място в болницата. Отчаяно се запъна на пети и се опита да се освободи.

Санитарят ядосано я разтърси.

— Спазвай правилата, кучко. Имаш час при доктор Макалистър този следобед. Нямам време за подобни номера.

Казваше се Рон, но тя наричаше него и останалите му колеги с общото име Грамадата. Мразеше всички, но най-вече Рон и Ърни. В редките случаи, когато наоколо имаше близки и роднини, двамата винаги се преструваха на много загрижени за пациентите, но когато бяха насаме с *постоянно пребиващите*, както директорът дипломатично наричаше въдворените болни, бяха строги, груби, а понякога и жестоки.

Както обикновено, бе успяла да се престори, че гълта сутрешните си хапчета, но подозираше, че Макалистър е наредила да сложат нещо в горещата каша, която сервираха за закуска. Нещо не бе наред. Виеше ѝ се свят и трудно пазеше равновесие.

Поредният малък експеримент на Макалистър, несъмнено.

Рон бързаше днес. Задърпа я след себе си по коридора. Тя видя червения метален пожарогасител на стената, което означаваше, че вратата на стаята с писъците е точно пред нея отдясно.

Понякога тя бе затворена, което бе добре, защото тогава писъците бяха приглушени. Но днес зееше отворена. Ужасът я сграбчи в лапите си. Някои от риданията, заключени в стените, бяха нови. Нещо лошо се бе случило в тази стая и предната нощ.

Рон я повлече покрай вратата на ужасната малка стаичка. Тя се стегна, но нищо не можеше да омекоти удара. Белите стени крещяха мълчаливо както винаги. Болка, ярост и страх се смесваха в едно и измъчваха сетивата ѝ. Напоследък се питаше дали нещо в таблетките, които доктор Макалистър ѝ дава, не я прави по-чувствителна.

Не искаше да поглежда вътре, но не можеше да отвърне очи. Нямаше никого. Изглеждаше съвсем обикновена стая с бели шкафчета, апарат за мерене на кръвно налягане, мивка, малко бюро и стол. В средата имаше кушетка за прегледи, върху която прилежно бе опънат чист бял санитарен чаршаф. Студените метални гривни за обездвижване на пациента бяха встрани. Бе съвсем обикновена стая за медицински прегледи във всяко отношение, ако се изключи фактът, че стените крещяха...

Събуди се мигновено, когато усети тялото на Зоуи да застива. Бяха заспали прегърнати. Едната му ръка бе удобно отпусната на голото ѝ бедро, когато усети напрежението, което я бе обзело насън. С дланта си почувства как кожата ѝ изстива. Усети лекото настръхване на тялото ѝ.

— Не — тя размаха ръце конвулсивно, но не се събуди. — Не.

Започна да се извива, сякаш се измъчва или се страхува от нещо.

— Зоуи! — той седна в леглото и я взе в прегръдките си. — Зоуи, спокойно, скъпа. Сънуваш.

Тя потрепери, после рязко отвори очи. Вгледа се в него с изненадан и замаян израз. Той разбра, че още е в плен на кошмара. Не можа да го познае.

— Зоуи, ела на себе си — сега ѝ говореше по-рязко. Думите му бяха заповед и той я изрече, както би го направил и при всеки друг спешен случай, хладнокръвно, твърдо, изискващо отговор. — Събуди се. Веднага!

Тя отново се разтрепери, а после сякаш дойде на себе си. Той се запита къде ли я бе отвел сънят ѝ.

Мускулите ѝ се отпуснаха и омекнаха. Тя леко тръсна глава.

— Извинявай — промърмори тихичко. — Понякога имам лоши сънища. Не исках да те стресна.

— Няма нищо. Добре ли си?

— Да, благодаря.

Но съвсем не е добре, помисли си той. Кошмарът я бе изтощил.

— Хайде, ела — претърколи се към края на леглото, стана и намери панталоните си. — Да идем в кухнята. Ще ти приготвя малко топло мляко.

— Моля те, не се притеснявай за мен. Мога да се справя с кошмара.

— Ще се справяш по-добре, след като пийнеш топло мляко — той се протегна и я измъкна от омачканите завивки.

Когато се изправи на крака, тя взе тъмносиния сатенен халат от една закачалка на стената и наметна раменете си.

В този момент явно реши да остави нещата в негови ръце. Без да каже и думичка против, завърза колана на халата и се остави да бъде заведена в кухнята.

Той я накара да седне на един от високите столове до кръглата маса близо до прозореца и се запъти към мъничката кухня. Намери полупълна кутия с нискомаслено мляко в хладилника и малък съд за претопляне в един шкаф. Усещаше, че тя го наблюдава замислено и тревожно, но остана безмълвна.

Когато млякото бе готово, постави пълна чаша на масата пред нея и седна на единствения друг стол. Облегна се с лакти на масата.

— Пий — нареди й.

— Много мило от твоя страна, но аз наистина не обичам топло мляко.

— Пий — повтори той. — На теб може и да не ти помогне особено, но аз определено ще се почувствам по-добре.

— Добре, добре — тя вдигна голямата чаша с две ръце и предпазливо опита вкуса на млякото. Преглътна и направи измъчена физиономия. — Предполагам, че си наясно с навика си да се разпореждаш с хората.

— И други са отбелязвали тази моя склонност през годините, но аз твърдя, че съм бил разбиран абсолютно погрешно.

Тя кимна.

— Безспорно.

Отпи още малко от млякото.

— Искаш ли да ми разкажеш съня си? — попита я след малко.

— Не — отвърна му бързо. — Бих предпочела да не говоря за това. Така нещата сякаш стават по-реални, нали разбираш?

— Както искаш.

— Аз, хм, казах ли нещо? — попита го предпазливо.

— Докато сънуваше кошмара ли? — той поклати отрицателно глава, като се питаше защо тази вероятност я тревожи. — Нищо

особено. Само повтори няколко пъти „не“.

Тя изглеждаше облекчена.

— Това ли е всичко?

— Да. Защо?

— Просто се чудех. Малко е притеснително, честно казано.

— Спомняш ли си нещо, което си казала в съня си?

— Не съм — тя сведе поглед към млякото. — Бе един от онези лоши сънища, в които бягаш от някаква невидима заплаха. Обикновен, банален кошмар.

„Лъже“, помисли Итън. Това го заинтригува, но реши да не обръща внимание засега. Моментът не бе подходящ да настоява за обяснение.

— Като се има предвид вчерашният ден, никак не е чудно, че сънуваш подобни неща — отбеляза той.

— Предполагам.

Виждаше как последните следи от напрегнатостта ѝ изчезват, докато пие млякото. После изплакна празната чаша и я заведе обратно в спалнята.

Легнаха си и той я взе в обятията си. Тя притихна и се отпусна.

Тъкмо бе решил, че спи спокойно, когато тя се обади.

— Благодаря за млякото — прошепна сънено.

— Пак заповядай.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вратата на кабинета на Иън Харпър се отвори. Влезе Вениша Макалистър, стиснала куп медицински папки. На кръглото ѝ лице бе изписано неодобрение. Заради ореола от сиви къдрици, малките очила и старомодните костюми тя напомняше на Иън за баба му. В нейната къща винаги имаше курабийки във фурната и тежък кожен колан наблизко. Старата не се колебаеше да използва грубия колан върху гърба на *жалкото мъжле*, ако не спазва точно някое от многото правила. *Нали не искаш да станеш като баща си?*

— Донесох записките си по случая на Сара Клийлънд — каза Вениша. — Но не разбирам защо искате да се ровим в тях отново, този следобед съм доста заета.

— Моля, седнете — каза Иън. — Имам новини.

Разговорът нямаше да бъде никак приятен. Не харесваше особено Вениша, но не можеше да пренебрегне факта, че тя знае за случая „Клийлънд“ повече от всеки друг в „Менър“. Освен това имаше и силен личен интерес да види Сара отново в болницата.

— Какви новини? — поиска да знае психиатърката.

— Леон Грейди намери тази Клийлънд.

— Не разбирам. — Вениша тежко се отпусна на един от двата стола пред бюрото. Сакото от костюма ѝ се вдигна около обемистата ѝ талия. Придържаше папките, които бе донесла, с две ръце в скута си. — Казахте ми, че тя и другата пациентка, която избяга онази нощ, са загинали при пожар в някакъв хотел в Мексико.

— Явно са инсценирали смъртта си. Или поне Клийлънд го е направила.

— Разбирам — докторката свали очилата си и разсеяно ги избърса с края на бялата си блуза. — Това е удивително. Изобщо не бих предположила.

— Преди няколко дни хакер с прякор Гофър се свързал в интернет с Грейди. Този тип твърдял, че е проникнал във файловете на някакъв човек, който продава фалшиви самоличности в мрежата.

Успял да копира някои от файловете, преди онзи да разбере, че има натрапник.

— Невероятно. Чувала съм за подобни неща, разбира се, но никога...

— Хакерът твърдял, че има информация за наш пациент и че би ни я продал срещу определена сума — допълни Иън, подразнен от прекъсването.

— Разбирам — Вениша върна очилата на мястото им. — Вие какво направихте?

— Съгласих се да му бъде изплатена солидна сума. Грейди направи сделката. Каза ми, че в замяна на парите е получил име, някои лични данни и сведения, че Клийлънд е в Лос Анджелис. И двамата сме на мнение, че той трябва първо да намери жената и да се увери в самоличността ѝ, преди да уредим да бъде върната обратно тук.

— Разбира се. Никак не би било добре да грабнем от улицата погрешния човек. Има закони срещу това.

Иън скръцна със зъби. Понякога му се струваше, че Вениша Макалистър няма особено високо мнение за професионализма му.

— Грейди замина за Лос Анджелис преди няколко дни — каза той. — А после изчезна.

— Изчезна ли?

— Очевидно е решил да измени на клиниката и да предаде доверието ми. Не знам със сигурност какво възнамерява да прави с информацията, която притежава относно Клийлънд, но съм уверен, че не крои планове как да я върне в „Менър“.

— Но къде е той?

— За щастие, госпожица Лийдс заподозряла нещо нередно в поведението му почти веднага и взела мерки. Наредила на Ал Дръмър от счетоводството да го държи под око, като следи разходите по кредитната му карта от „Кендъл Лейк Менър“. Грейди наистина я е използвал, за да стигне до Лос Анджелис. Там взел кола под наем и след това изчезнал.

Вениша изглеждаше объркана.

— Къде е отишъл?

— Според госпожица Лийдс вероятно там, където в действителност се намира пациентката Клийлънд. В момента тя се опитва да открие нещо повече по въпроса.

— Но какво, за бога, смята да прави Грейди?

— Не съм сигурен, но мисля, че е измислил начин да спечели пари от информацията, която е получил от хакера. Вероятно чрез изнудване.

В малките очички на Вениша проблесна възмущение.

— Трябва да ви кажа, доктор Харпър, че аз отдавна имах съмнения относно професионалното му отношение и отдаденост на работата. Никога не съм вярвала, че поставя на първо място интересите на клиниката и на пациентите.

Не думай, каза си наум Иън. Но успя да запази старателно отработения израз на всеотдаен професионалист.

— За нещастие вашите съмнения се оказаха основателни. Нещата винаги изглеждат пределно ясни, като погледнем назад, нали?

— Пациентката е била без терапия и лекарства цяла година. Не мога дори да предположа доколко се е влошило състоянието ѝ.

— Съгласен съм с вас. Положението е доста критично.

Вениша изправи гръб и стисна още по-здраво папките си.

— Трябва да я върнем тук незабавно. За нейно добро.

Защото си имаш собствени планове за нея, помисли си Иън. Но не го каза гласно. Това, което Макалистър иска да прави с жената, след като бъде прибрана отново в клиниката, не го интересуваше. Неговата единствена цел бе да си върне изключително доходоносната пациентка.

Вратата отново се отвори. Влезе Фенела Лийдс.

— Имам адреса на Сара Клийлънд — студено съобщи тя. — Намерих го в съобщенията, които са си разменяли чрез електронната поща Грейди и онзи хакер. Грейди го бе изтрил, но аз успях да го възстановя. Той винаги е бил небрежен по отношение на документите.

Красивото лице на секретарката бе спокойно и безизразно както обикновено. Иън все още не можеше да повярва, че я е имал в леглото си известно време. В началото на кратката им връзка той се бе смятал за късметлия. Но когато тя престана да се интересува от него и я прекъсна, бе безкрайно облекчен.

Фенела бе единствената жена след баба му, която всяваше страх у него.

— Къде е Сара? — попита Вениша.

Госпожица Лийдс хвърли поглед на бележките си.

— Градчето се нарича Уиспъринг Спрингс. Намира се в Аризона. Сега тя се казва Зоуи Лус.

— Ами Грейди? — попита Иън. — Откри ли и него?

— Не. Очевидно е достатъчно хитър, че да не използва корпоративната си кредитна карта, когато плаща нощувките и храната си. Вероятно знае, че така лесно бихме го проследили.

— Е, той е най-малкият ни проблем — заяви Иън. — Ще се разправяме с него по-късно. Най-важното сега е да върнем Сара. Ще изпратя двама от санитарите, които я познават и които са обучени да се справят с трудните пациенти. Повикай Дръмър от счетоводството да дойде тук. Ще му наредя да осребри пътните им разноски. Освен това искам да му напомня да пази всичко в тайна.

— Разбира се — съгласи се Фенела. — Последното, което бихме желали, е някой от клиентите ни да разбере за случая. Плащат ни, за да избягваме точно такава публичност.

Пет минути по-късно Ал Дръмър влезе в кабинета. Ако Вениша му напомняше за баба му, помисли си Иън, то Дръмър му приличаше на строгия, сипец огън и жупел проповедник, чиито проповеди старата го бе карала да слуша всяка неделя — същия, който бе шокирал паството си, тъй като го бяха арестували с проститутка през един уикенд във Флорида.

Иън му изложи накратко положението.

Блясъкът в очите на счетоводителя би могъл да се опише единствено като праведен гняв.

— Казах ви, че на Леон Грейди не бива да се поверява корпоративна кредитна карта — заяви Дръмър.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се леко замаяна, но далеч не така изтощена, както се чувстваше обикновено след някой от ужасните сънища. За секунди задържа очите си затворени, докато се опитваше да разбере на какво се дължи неспирното писукане, което я бе събудило.

Нещо не бе съвсем наред с леглото. Накрая осъзна, че е сама в него. Разтърси я мисълта за това колко бързо усещането за тялото на Итън до нея ѝ бе станало познато и приятно. Една нощ. Това вероятно не бе хубаво.

Отвори очи и се облегна на възглавниците. Итън го нямаше.

Хвърли поглед към часовника на нощното шкафче и се сети за една от възможните причини за отсъствието му. Беше почти десет. Взря се невярващо в стрелките на часовника. Тя *никога* не спеше до късно сутрин.

Дразнещото писукане прекъсна мислите ѝ. Отметна настрани завивките, седна на ръба на леглото и се пресегна за телефона.

— Ало?

— При теб ли прекара нощта? — попита Аркадия без предисловия.

— Донякъде.

— Донякъде ли? Там ли беше или не?

— Тук беше.

— Усещах, че вероятно ще стане така — Аркадия изглеждаше доволна. — Издаваше го нещо в начина, по който те гледаше снощи по време на вечерята. Да предполагам ли, че всичко е било много страстно, когато стигнахте в апартамента ти?

— Той каза, че това е следствие от прекалено високата доза адреналин, която и двамата сме получили през деня.

— Свръхдоза адреналин — замислено повтори Аркадия. — Предполагам, че и това е добро извинение за гореща и страстна нощ с почти непознат.

— Точно това си казвам и аз тази сутрин — тя стана и потърси халата си. — Бог ми е свидетел, че ми е нужно някакво обяснение за онова, което се случи снощи. Все още не мога да повярвам, Аркадия. Не съм се интересувала от мъже, откакто... — не довърши изречението си. — Нали знаеш.

— Да знам.

— А снощи сякаш всичките ми задръжки се изпариха. Бе направо неземно преживяване, казвам ти.

Аркадия се разсмя.

— Навярно ти се е сторило малко странно, защото отдавна не си била с никого. Не се тревожи. Имаш право на една дива нощ. Той още ли е там?

— Не. Няма го. Изкушавам се да подхвана обичайните злъчни коментари за мъжете, които си тръгват, без да се сбогуват, но май в този случай трябва да призная, че има смекчаващи вината обстоятелства.

— Като например факта, че вече е десет часът сутринта в делничен ден и го чака работа ли?

— Да. А и мен също. Току-що се сетих, че имам среща с клиент в единадесет, а трябва да уредя и поправките в дома на семейство Тейлър. Изобщо не ми се мисли какво ще кажат, като видят какво се е случило с разкошната им испанска ракла.

— Спокойно. Тъкмо ще имат нещо интересно за разказване на следващия коктейл.

— Искрено се надявам да видят нещата в тази светлина — Зоуи притисна телефона с рамо, нахлузи чехлите се и зашляпа към кухнята. — Не мога да повярвам, че спях толкова до късно. И толкова дълбоко. Изобщо не съм го чула да излиза.

— Сигурно не е искал да те буди.

— По-вероятно е предпочитал да не му се налага да дава обичайните любезни обещания, че ще се обади някой път. — Тя взе чайника и го напълни с вода. — Ако съдя по онова, което ми каза за досегашния си опит, по всичко личи, че Итън Труакс има проблем с обвързването.

— Какъв е досегашният му опит?

— Призна, че се е женил и развеждал три пъти.

— Права си, май не си пада особено по постоянството. Но пък и ти съвсем не търсиш сериозна, дълготрайна връзка в момента, нали?

Това бе тъжно, но напълно вярно. Една сериозна връзка предполагаше искреност, доверие и голяма близост, от каквата тя се страхуваше.

— Имаш право — включи чайника и отвори кутията с любимия си чай. — И все пак три брака и три развода са малко стряскащи.

— Изобщо не са — тихо се обади Аркадия. — Двете с теб познаваме някои наистина страшни типове. Итън Труакс не е от тях.

— Няма да споря.

— Не че искам да сменям темата, но поглеждала ли си днешния вестник? — попита Аркадия.

Зоуи понечи да каже „не“, но забеляза сутрешното издание на „Уиспъринг Спрингс Хералд“ на кухненската маса. Итън сигурно го е намерил пред вратата и го е прибрал, преди да излезе. Запита се дали би трябвало да се развълнува от учтивия му жест. Може пък да го е прибрал за собствено удобство, за да го прочете, преди да излезе за работа. Това бе проблемът с мъжете, които се страхуват от обвързване. Човек не знае как да тълкува действията им.

— Тук е — отвърна тя в телефонната слушалка. — Но не съм го чела.

— Защо не хвърлиш поглед към статията по средата на втората секция?

— О! Трябва ли да се притеснявам за нещо?

— Зависи.

Зоуи пристъпи по-близо до масата и видя, че вестникът е оставен отворен на същата страница от втората секция. Нямахше как да пропусне заглавието.

„Жител на „Дезърт Вю“ признава, че е убил жена си“.

Обзе я безпокойство.

— Колко лоши са нещата? — попита тя. — Онзи любезен детектив, Рамирес, който записа показанията ни вчера, обеща, че ще се постарее да не ме замесват.

— За теб определено не става дума. Нито ти, нито „Инхансд Интериърс“ сте споменати по име. В историята не са намесени и семейство Тейлър. Говори се просто за изстрели в частен дом.

— Това е чудесно. Ами Итън? Това беше първият му случаи тук, в Уиспъринг Спрингс. Получава ли полагаемата му се слава като герой на деня?

— Това е забавното — заяви Аркадия. — Прочети последните няколко параграфа.

Зоуи се вгледа по-отблизо и видя, че Итън ги е отбелязал с дебела стрелка.

Говорител на полицията призна, че убийството вероятно никога не би било разкрито без усилията на частния детектив, който проследил Мейсън до къщата вчера. „Неговото разследване на изчезването на Дженифър Мейсън доведе до разрешаването на случая“, заяви говорителят.

Свързахме се за коментар с представител на „Раднър Секюрити Системс“, местна компания, която осигурява охраната на „Дезърт Вю“, както и на различни фирми в района. Той отнесе въпросите към главния изпълнителен директор Нелсън Раднър, който на свой ред отказа да коментира, като се позова на дългогодишните традиции за поверителност.

— „Раднър“ ли? — Зоуи сграбчи вестника. — Глупавият репортер е объркал агенцията.

— Вероятно е решил, че детективът работи за тях, защото всеки знае, че тази компания е едрата риба в охранителния бизнес тук.

— Репортерите не бива да разчитат на предположения — ядосана, тя удари с вестника по ръба на масата. — Те трябва да отразяват фактите.

— Така ли? И откога? Аз не знам такова нещо.

Зоуи въздъхна.

— Горкият Итън. Рисува живота си, свърши цялата работа, а даже не му признават заслугите.

— Погледни от добрата страна на нещата. Бил е в леглото ти снощи, нали? А това е повече, отколкото е успял да направи, който и да било мъж от доста време насам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някъде дълбоко в сенките, които обгръщаха вътрешността на „Специализирани книги“, прозвуча звънец. Итън затвори вратата и зачака очите му да свикнат с полумрака. Познаваше собственика, Сингълтън Коб, едва от три седмици. Още не можеше да реши дали той е силно загрижен да спести няколко долара от сметката за електричество, или смята, че мрачната атмосфера подхожда на мястото. Това все пак бе антикварна книжарница.

Помещението бе толкова претъпкано, че едва можеше да се влезе. Ако Зоуи би могла да види мястото, вероятно би посъветвала Сингълтън да изхвърли всички етажерки. Те несъмнено пречеха на енергийния поток.

Колекцията от книги бе внушителна, особено като се има предвид относително малкият размер на книжарницата. Първи издания и редки екземпляри на книги с най-различна форма и големина изпълваха рафт след рафт, които се издигаха от пода до тавана. Приятна, леко застояла миризма на стари книги и кожа изпълваше цялото помещение.

Забеляза леко раздвижване в сенките в дъното на книжарницата. Появи се Сингълтън, чийто силует се открояваше на фона на синьо-зеленикавата светлина от екрана на компютъра му.

Ако човек го срещне на улицата и не знае с какво си изкарва прехраната, помисли си Итън, никога не би могъл да отгатне, че се занимава с продажба и доставка на антикварни книги. На пръв поглед у него нямаше нищо академично.

Сингълтън бе като скала. И не каква да е скала, а голям гранитен блок. Мъж планина. Изглеждаше около петдесетгодишен. Подобно на камък, изложен на влиянието на стихии в продължение на хилядолетия, и той бе преживял много, но не бе омекнал.

Главата му бе обръсната до голо. Блестеше като намазана с олио. От навитите нагоре ръкави на избелялата му дънкова риза се подаваха

очертанията на сложно изрисувани татуировки. Приличаше на оцелял в много схватки професионален борец.

Сингълтън го погледна през кръглите си очила с позлатени рамки.

— Получил си съобщението ми, значи.

— Видях го, като дойдох на работа сутринта.

Онзи изсумтя.

— Чух те да пристигаш преди около половин час. Май изоставаш с графика днес, а?

— Не знаех, че така отблизо следиш разписанието ми.

— Няма как, след като двамата сме единствените наематели тук, а и твоят офис е точно над мен. Чувам всеки, който се качва или слиза по стълбите.

— Бях малко зает вчера. Останах до късно навън с един клиент.

Сингълтън се облегна с лакти на плота, видимо заинтригуван.

— Като стана дума, че си бил зает вчера...

— Да?

— Прочетох във вестника за Мейсън, за окървавеното легло и за стрелбата. Доста вълнуващо. Да не би ти да си бил детективът, който се разминал с куршумите?

— Как се досети?

— Нямам много работа тук — отбеляза Сингълтън. — Тъй че си седя и мисля. Сетих се за клиентката ти, а във вестника споменават за някаква жена на местопрестъплението. Освен това си спомних, че вчера излезе рано и не се върна цял ден. А и „Раднър“ се занимават най-вече с корпоративна сигурност и подобни неща. Не мога да си представя някой от техните служители да открие окървавено легло. Просто събрах две и две.

— Трябвало е да станеш детектив.

— Не мисля. При детективската работа, която вчера си свършил, може и да те убият.

— Беше грешка на клиентката — Итън се приближи до стъкления плот. — Лично аз гледам да избягвам подобни ситуации, когато е възможно.

— Обвиняваш клиентката си, а?

— Разбира се.

Сингълтън го погледна многозначително.

— Затова ли стоя до късно снощи — да ѝ обясняваш гледната си точка по въпроса за безразсъдното поемане на риск?

— Нещо такова, да — Итън сви рамене. — Добрата новина е, че нейното име не се появи в пресата. Тя ще се зарадва от това.

— Напълно я разбирам. Вероятно няма да се отрази добре на бизнеса, ако се заговори, че е била замесена в случай, при който е имало стрелба в ново обзаведената къща на неин клиент.

— Вероятно.

— От друга страна, за теб би било чудесна реклама на бизнеса, ако името ти се бе появило във вестника.

— Едно печелиш, друго губиш — Итън опря ръце на дървената рамка на плота. — Къде ми е поръчката?

— Ето я тук — Сингълтън се извърна назад, взе голям плик от бюрото зад гърба си и му го подаде. — Открих го с помощта на един познат търговец в интернет, който се занимава изключително с дневници и записки от двайсети век. Платих допълнително и ми го доставиха за един ден.

— Впечатлен съм — Итън отвори плика и извади тънкото, подвързано с кожа томче. — Аз проверих сам в интернет, преди да се обърна към теб. Открих няколко препратки към отразяването на убийството във вестниците, но никаква следа от дневника.

— Интернет направи много за антикварната търговия — отбеляза Сингълтън. — Но както и при всеки друг бизнес, все пак ти трябва връзки, за да попаднеш на добра стока.

Итън огледа книгата. Кожата бе напукана, но страниците бяха в отлично състояние. Вгледа се в първите думи в дневника. Бяха написани със силен и уверен почерк.

ДНЕВНИК НА АБНЪР БЕНЕТ ФУТ.

Усети как го обзема нетърпение, изпълнено с очакване. Обърна страниците наслуки и зачете:

„Найтуиндс“ най-сетне е завършена. Сега моята скъпа Камелия ще има сцена, която подхожда на изключителната ѝ красота...

Итън затвори дневника.

— Късметлия съм. Почеркът на Фут е ясен и четлив.

Сингълтън се намръщи замислено.

— Може ли да те попитам за какво ти е този дневник? Защото живееш в онази стара къща, която той е построил, ли?

— Донякъде — Итън прибра книгата в плика. — Всъщност се интересувам от смъртта на Камелия Фут.

— Това пък защо?

— Разследвам стари убийства — извади портфейла от джоба си. — Това ми е хоби.

— А, така ли. Не знаех, че е била убита. Говори се, че просто се напила доста на някакво парти в къщата преди години и паднала в каньона.

— Такава е официалната версия. Но в старите вестници се намеква за множество слухове навремето, според които е било убийство. Много хора, включително и началникът на полицията в града явно са смятали, че съпругът ѝ я е убил в пристъп на ревност.

— Доста необичайно хоби — отбеляза Сингълтън. — Но като се замислиш, едва ли е много по-различно от това да играеш шах в интернет например.

— Ти това ли правиш? — Итън му подаде кредитната си карта.

— Освен всичко друго — книжарят прекара картата през машината. — Някога работех в един екип от съветници за специални задачи. Бях специалист по криптография. Вече не работя в тази област, но шахматните партии ме поддържат във форма, тъй да се каже.

— Криптография? Имаш предвид защитно кодиране на компютърни данни?

— Да.

— Сигурно си много добър.

— Някога бях. Сега съм позагубил тренинг.

— Но все още се ориентираш добре в интернет, нали?

— Разбира се.

Итън подписа разпечатката от кредитната карта. Взе книгата и спря за миг.

— Някога давал ли си консултации срещу хонорар? — попита той.

— Отдавна не ми се е случвало. Какво имаш предвид?

— Понякога ми трябва специална информация, която само истински специалист може да открие в интернет. Аз мога да се справя със стандартните източници в мрежата, но не съм компютърен гений. В някои случаи имам нужда от човек, който да се порови по-надълбоко и по-бързо. Не мога да си позволя услугите на онзи, когото използвах, когато бях в Лос Анджелис. Ти интересува ли се от подобна работа?

Сингълтън обмисли предложението.

— Не можеш да си позволиш услугите на човека от Лос Анджелис? Това не звучи особено добре.

— „Труакс Инвестигейшънс“ е малка фирма. Все още съм в начален етап на развитие. Знаеш как е.

— По дяволите, защо пък не? — Сингълтън се усмихна широко. — Ще има малко разнообразие от време на време. Търговията с книги е интересна, играя и шах, но трябва да ти призная, че понякога тук става малко скучно. Социалния ми живот никакъв го няма, откакто жена ми ме напусна.

— Чувството ми е познато. Защо се разделихте?

— Каза, че не съм показвал достатъчен интерес към издигане в обществото. Май имаше нещо общо с отказа ми да членувам в голф клуба „Дезърт Вю“, така мисля.

Итън кимна.

— И моята трета жена каза нещо подобно.

— Така ли? Какво казаха другите две?

— Първата заяви, че се е омъжила за мен погрешка. Втората — че не ме бива в общуването. Мисля, че се опитваше да бъде учтива.

— Какво имаше предвид всъщност?

— Че съм скучен.

Телефонът звънна точно преди обяд. Зоуи го грабна бързо.

— „Инхансд Интериърс.“

— Значи най-сетне си стигнала до офиса си — каза Итън.

Малкият възел от напрежение, който се бе свил в стомаха ѝ и който тя упорито се мъчеше да пренебрегва, леко се отпусна.

— Трябваше да ме събудиш, преди да тръгнеш — бодро прозвуча гласът ѝ.

— Реших, че имаш нужда да поспиш. Кошмарът доста те бе изтощил.

— Ъ... хмм...

— Как си? — попита той.

— Добре, благодаря — време бе да смени темата. — Между другото, видях вестника. Нелсън Раднър е коварен и подъл тип, нали? Как може да остави репортера да си помисли, че неговата компания е участвала в разкриването на убийството на Дженифър Мейсън! Какво нахалство!

— Бих предпочел да поговорим за сметката ти.

Тя се взря с гняв в снимката на „Найтуиндс“ на стената.

— Би трябвало да проявиш повече такт и вежливост, когато повдигаш въпроса за парите. Така изглеждаш малко користолюбив.

— Само малко ли? Ще трябва да поработя над това. Нали и ти имаш малка фирма. Знаеш колко е важно да си прибираш дължимите суми. Искаш ли да минеш през офиса ми днес следобед, когато свършиш работа? Можем да обсъдим подробностите.

Не се вълнувай толкова.

— Защо просто не изпратиш сметката по пощата?

— Ами, малко сложно е заради допълнителната ни уговорка за заплащане под формата на услуги — сърцето на Итън пропусна един удар. — Спомняш си за това споразумение, нали?

— Спомням си.

— Добре. Обмислих го и реших коя стая искам да обзаведеш наново.

— Колко е голяма? — предпазливо попита тя.

— Достатъчно. Спалнята ми. Ще те заведе тази вечер да я видиш.

Спалнята му. О, боже!

— Не знам дали ще мога тази вечер — отговори му притеснено.

— След това ще водя племенниците си и майка им на пица. Ти също можеш да дойдеш с нас, ако искаш.

„Каза го толкова небрежно“, помисли си тя. Една обикновена покана. Но за миг я остави безмълвна. Да излезе на пица със семейството. Изглеждаше толкова *нормално*, като нещо, което истинските хора правят в истинския живот.

— Добре, ще дойда — отговори накрая. — Много бих искала да дойда.

В пет следобед седеше в пастта на огромното кресло за клиенти в кабинета на Итън с копие от сметката от „Труакс Инвестигейшънс“ в скута си и кипеше от възмущение.

— Петстотин долара в графа „Разни“? — Тя вдигна прилежно описаната сметка и я размаха във въздуха. — Това е смешно.

Итън се бе облегнал назад в креслото си, с лакти на облегалките и събрани пръсти. Краката му, обути в маратонки, бяха вдигнати и опрени в ръба на бюрото. Той цъкна безпомощно с език.

— Цената на подкупите, както и всичко останало, се е повишила — обясни той.

— Трябваше първо да съгласуваш сумата с мен, преди да връчиш петстотин долара на онзи пазач и на човека в склада.

— Нямахме кога да ти се обадя. И в двата случая трябваше да взема отговорно решение на момента.

— Как ли пък не! Обзалагам се, че щеше да си далеч по-пестелив, ако трябваше да раздаваш пари от собствения си джоб.

Той допря върховете на пръстите си и си придаде авторитетен вид.

— Сведенията и достъпът, които получих благодарение на подкупите, бяха жизненоважни за успешното приключване на случая.

— Нещо ми подсказва, че си можел да получиш същите сведения за много по-малка сума. — Забеляза друго перо в разходите, което веднага предизвика нов пристъп на гняв. — Какви са тези пътни разноски? Каза ми, че сам ще си поемеш пътните.

— Само в района. Трябваше да пътувам извън града, за да проуча складовите помещения.

— Храна? — Тя посочи с пръст друга точка. — Включил си в сметката ми сандвича и кафето, които си купил, докато си бил извън града?

— Човек трябва да подкрепя силите си.

Преди да успее да продължи със следващото абсурдно перо, чу трополене на крака нагоре по стълбите. В приемната отвън прозвучаха гласовете на две момчета.

— Чичо Итън, тя още ли е тук? Нали още не си ѝ показал къщата си?

— Мама спря да напазарува в тъпия супермаркет. Затова закъсняхме.

Вратата на кабинета се отвори със замах. Две облечени в джинси и тениски момчета, обути с маратонки, се втурнаха в стаята. Зоуи разпозна в тях хлапетата, с които едва не се бе сблъскала на стълбите при първото си идване в „Труакс Инвестигейшънс“.

Те спряха и я загледаха с едва прикрито възхищение.

— О, супер! — възкликна по-голямото. — Още е тук.

Итън огледа нашествениците.

— Позволи ми да ти представя племенниците си. Джеф, Тео, запознайте се с госпожица Лус.

— Здравсти — каза Тео.

— Здравейте, госпожице Лус — поздрави Джеф.

— Приятно ми е да се запознаем — учтиво отвърна Зоуи. Чудеше се какво ли е направила, че да предизвика такъв интерес у двете момчета.

Джеф се обърна към чичо си.

— Може ли вече да идем в къщата ти?

— Да. — Итън погледна часовника си. — Къде е майка ви?

— Тук съм — чу се топъл глас откъм предната стая. Зоуи се обърна и видя привлекателна жена с къса, къдрава светлокестенява коса. Бе облечена с бледожълта блуза и тъмнокафяви панталони.

— Аз съм Бони Труакс — представи се с усмивка тя. — Майката на тези две чудовища. Вие сигурно сте Зоуи.

— Да — тя ще ми хареса, помисли си Зоуи. — Много ми е приятно.

Канеше се да попита Бони защо нарече синовете си чудовища, но преди да успее да отпрати въпроса си, Итън се изправи.

— Хайде, народе, да тръгваме — нареди той. — Ще минем през къщи да покажем на Зоуи стаята, която ще преобзавежда, а после ще ходим на пица.

— Мога ли да се возя при теб, чичо Итън? — помоли Джеф.

— И аз — обади се Тео. — Искам да съм сигурен, че ще видя какво ще направи госпожица Лус, като види къщата ти отвътре.

Итън погледна към двете жени.

— Защо всички не се качим в моята кола и така да идем да хапнем пица?

— Супер! — Джеф се втурна през вратата.

— Ще ви чакаме долу — Тео изтича след брат си.

— Чакайте ни на входа — извика Бони след тях.

— Добре — извика в отговор Джеф, без да се обръща.

Двете момчета изтрополиха надолу по стълбите и изчезнаха. Зоуи погледна Итън.

— Трябва ли предварително да знам нещо за къщата ти?

— Има нужда от ремонт. — Итън направи път на дамите да минат пред него.

— Точно така си е. — Снаха му се намръщи. — Той не ти ли каза? Купи „Найтуиндс“, онова розово чудовище на края на града.

Зоуи спря в горния край на стълбите стъписана.

— Онази голяма къща в испански колониален стил горе на скалите ли? Господи, та тя е огромна! И е била построена някъде около 1940, нали? Сигурна съм, че има своето очарование, но съм готова да се обзаложа, че е доста скъпа.

— Получих я изгодно от чичо си — каза Итън.

— Виктор е знаел, че няма да успее да я продаде на никой друг — отбеляза Бони. — Даде му я почти без пари.

— Какво да кажа? — сви рамене Итън. — Чичо Виктор е чакал мен.

Зоуи тръгна надолу по стълбите след Бони.

— Трябва много да се внимава, когато става дума за изгодни сделки с много стари къщи — предупреди тя. — Поддръжката обикновено е много скъпа. Но трябва да призная, че ми е любопитно да видя как изглежда отвътре. Защо Джеф и Тео са толкова нетърпеливи да видят реакцията ми?

Бони я погледна през рамо.

— Чичо им едва ли не им обеща, че ще паднеш на земята и ще започнеш да се гърчиш при вида на „Найтуиндс“ отвътре.

Зоуи му метна възмутен поглед.

— Много ти благодаря.

— Намекна, че изтънчените ти сетива на специалист по вътрешен дизайн няма да понесат шока — допълни Бони.

— Така ли? — Зоуи се усмихна хладно на Итън. — Очевидно не си наясно каква издръжливост е нужна, за да преуспее човек в сферата на вътрешния дизайн.

— Преди два дни, когато направих това предположение, определено не знаех — съгласи се той. — Но трябва да си призная, че вчерашният ден ми отвори очите за много неща — снижи глас и се наведе по-близо до нея, така че сега говореше почти до ухото ѝ. — Интересни неща научих и снощи. Всички декоратори ли си падат по бельо, чиито части си подхождат по цвят?

Не думите му я накараха да се изчерви, помисли си тя. По-скоро бе виновен дълбокият му, секси, преднамерено закачлив тон. За щастие Бони, която бе стигнала до края на стълбите, не го бе чула.

Във фойето отпред нямаше никаква следа от Джеф и Тео.

— Казах им да ме чакат на входа — Бони се огледа разтревожена.

Внезапната ѝ тревога бе малко преувеличена в случая, помисли си Зоуи. Момчетата навярно не бяха отишли далеч, а и макар улица „Кобалт“ да изглеждаше донякъде запустяла, все пак не бе опасна.

— Спокойно, Бони — тихо каза Итън. — Джеф и Тео са добре. Подозирам, че са в книжарницата.

Зоуи долови спокойната, вдъхваща респект увереност в гласа му. Свикнал е да я успокоява, помисли си тя.

В този миг чуха гласа на Джеф, който се носеше откъм една полуотворена врата.

— *Кой си купува такива стари книги?*

В отговор дочуха някакво басово боботене.

— *Имаш ли някакви игри на този компютър?* — попита Тео.

Боботенето се чу отново. Бони видимо се отпусна.

— Изглежда, са си намерили някой друг, когото да торМОЗЯТ — тя се запъти към вратата. — По-добре да се притека на помощ на горкия човек.

— Нещо ми подсказва, че Сингълтън може и сам да се оправи — обади се Итън.

Но Бони вече бе изчезнала зад вратата. Зоуи я последва и стигна до вратата точно когато Джеф развълнувано представяше майка си.

— Мамо, това е Сингълтън Коб. Всички тези книги са негови.

— Той каза, че чичо Итън си е купил една — допълни Тео. — И има някои готини игри на компютъра си.

Зоуи се взря в полумрака. Първата ѝ мисъл бе, че мъжът изглежда като поостарял рокер. Но в очите му имаше някакво добродушие, което не отговаряше на подобен образ.

— Аз съм Бони Труакс и тези двамата са мои. Съжалявам за натрапването — извини се тя.

— Няма нищо — отвърна Сингълтън. — Винаги ми е приятно, когато някой влезе тук. — Погледна към Зоуи. — Вие сте клиентката, нали? Онази, която не бе спомената по име във вестника.

— Това е Зоуи Лус — представи я Итън. — Зоуи, Сингълтън Коб. Книжарят се усмихна широко.

— Вие сте клиентката.

— Да, аз съм — тя се намръщи. — И имам сметка за извършените от „Труакс Инвестигейшънс“ услуги, за да докажа този факт. Имате ли някаква представа колко скъпо излиза да подкупиш някого в наши дни?

— Клиенти — поклати глава Итън. — Винаги се оплакват, когато дойде време да се оправят сметките — той махна на племенниците си. — Хайде, момчета. Трябва да свършим още нещо, а аз започнах да огладнявам.

— Сега трябва да вървим — обърна се Джеф към новия си приятел. — Но можем да дойдем някой друг път.

— Съгласен съм — дружелюбно му отвърна той.

— Ще ми покажеш ли някои от компютърните си игри другия път? — попита го Тео. — А аз може да ти донеса малко от мамините курабийки.

Сингълтън погледна Бони.

— Така да бъде.

Отвън на улицата всички се натъпкаха в мини вана на Итън. Все още имаше достатъчно светлина в късния следобед и Зоуи забеляза, че бузите на Бони са леко зачервени.

Джеф и Тео бърбеха за новия си познат и се чудеха дали има мотоциклет. Бони остана мълчалива за известно време.

— Интересен човек — каза накрая. — Доста различен от очакваното.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Найтуиндс“ се открояваше в цялото си крещящо розово великолепие на фона на пламналия залез. Итън бе обзет от съмнения, докато спираше в двора. В крайна сметка, това май нямаше да се окаже от сполучливите му хрумвания.

Отначало всичко бе просто и ясно. Сделката със Зоуи да изплати сметката си, като обзаведе наново една от стаите в къщата, му се бе сторила много ловък ход, който да му позволи да поддържа някаква връзка с нея. Но какво ли би станало, ако тя реши, че има невероятно лош вкус?

— Нека първо влезем вътре — предложи Джеф с абсолютно невинно изражение. — Ние ще светнем лампите.

— Да — обади се и брат му. — Знаем откъде се щракат.

— Добре, давайте — Итън подхвърли ключовете към Тео.

Зоуи гледаше как момчетата се втурват да отворят голямата входна врата.

— Залагат ми капан, нали? — каза тя.

— Ще бъдат ужасно разочаровани, ако не паднеш и не започнеш да се гърчиш на земята — каза Бони.

— Предполагам, че мога да се погърча малко — съгласи се Зоуи.

Джеф и Тео отвориха вратата. После двамата изчезнаха във фойето. Вътре светнаха лампи.

Итън наблюдаваше как Зоуи се приближава към прага. Стори му се, че тя се поколеба за миг, сякаш се стегна вътрешно. Може би се канеше да направи нещо, за да зарадва Джеф и Тео. Или пък той само си въобразяваше.

После се сети как бе поспряла на прага на кабинета му, когато дойде за пръв път. Може би правеше същото, преди да влезе в която и да било стая. Сигурно е нещо, свързано с професията ѝ. Тя се скри във вътрешността на искрящо розовата къща. Той влезе след нея и я видя как бавно се извърща, за да разгледа всеки натруфен, позлатен, розов детайл.

— Това е забележително! — Изглеждаше силно впечатлена.

Бони се засмя.

— Направо е невероятно, нали?

— „Невероятно“ е точно казано. — Зоуи бавно тръгна към просторната всекидневна. — Лесно мога да си представя изискано парти тук в края на четиридесетте години. Всички са с разкошни дрехи, а отвън са паркирани стари коли. Каква гледка е било само!

Джеф я наблюдаваше внимателно.

— Ще припаднете ли, госпожице Лус?

— Не мисля, че ще стане — извини му се Зоуи.

Тео изглеждаше разочарован.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно сигурна — отвърна тя.

Итън се засмя.

— Край на тазвечерното забавление.

— Може да започне да се гърчи, когато види и останалите стаи — обади се Тео, все още с надежда в гласа.

Бони погледна Зоуи.

— Не им обръщай внимание.

— Хайде да идем във всекидневната — нетърпеливо ги подкани Джеф. — Над камината има снимка на госпожа Фут.

Всички послушно се отправиха натам. Бони се приближи до Зоуи.

— Разправят, че магнатът, който, построил тази къща, Абнър Бенет Фут, направо боготворял съпругата си, Камелия. Тя била близо трийсет и пет години по-млада от него. Отрупвал я с бижута и скъпи кожи. След смъртта ѝ повече не се оженил.

Спряха едновременно пред портрета. Зоуи дълго се вглежда в ослепително красивата жена, облечена в розова вечерна рокля от сатен, обсипана с пайети.

— Била е много красива — каза тя накрая.

— Да, така е — съгласи се Бони.

Ако питаша Итън, Камелия изглеждаше опасна. Нещо му подсказваше, че е била от жените, които използват красотата си, за да манипулират околните и особено мъжете. Но какво ли разбира той? Човек, който се е женил и развеждал толкова пъти като него, навярно не бе добър съдник.

— Разбира се — допълни Зоуи, — донякъде помага и фактът, че е покрита с диаманти от глава до пети.

— Вярно — съгласи се Бони. — Хубавите бижута винаги подсилват красотата.

— Кого го интересуват бижутата ѝ — каза Тео. — Хайде да идем да видим киносалона.

— Да, това е най-хубавото място в цялата къща — заяви Джеф. — Има голям телевизионен екран и машина за пуканки.

Момчетата се втурнаха нататък по сводестия коридор. Зоуи и Бони послушно ги последваха. Итън остана малко по-назад, докато се мъчеше да прецени реакцията на Зоуи.

Дотук добре, помисли си той. Поне не бе показала презрение. По-скоро изглеждаше заинтригувана. Вероятно разглеждаше къщата му като предизвикателство за дизайнерските си умения.

Когато стигнаха до салона, Джеф и Тео задърпаха внушителните месингови дръжки на двойната врата.

Зоуи се загледа в сложно украсения вход, облицован в бледорозово, с позлатени ръбове.

— Зашеметяващо! Не мога и да си представя колко би струвало да се възпроизведе подобно майсторство в наши дни.

— Казах на Итън, че не би могъл да си позволи да върне предишния блясък на това място — обади се Бони. — Дори и само поддръжката му ще е достатъчно скъпа.

— Виж, има и завеса, която да не пропуска светлината, ако вратата се отвори по време на прожекция — Джеф побърза да влезе в салона. — И е свързана с тази завеса тук. Ако минеш ей оттам, и си вътре в бара за закуски и напитки.

— Фут вероятно е накарал да го направят, за да може да предлага на гостите си питиета и ордъври, докато гледат филм — обясни Итън. Той се спря до Зоуи, която не помръдваше по-навътре в салона. — Плотът е от резбован розов мрамор. Барманът е можел да влиза и излиза оттук през завесата, без да пропуска някаква светлина в самия салон за прожекции.

— Разбирам — каза Зоуи. — Забележително. Ентусиазмът ѝ бе значително помрачен, забеляза Итън. Усмивката ѝ бе любезна, но в нея нямаше топлина. Раменете ѝ бяха видимо напрегнати. Тя вече не се забавляваше.

Джеф отметна встрани едната от кадифените завеси и откри редиците седалки с позлатени гърбове.

— Има и друга завеса, пред стария филмов екран е — обясни той на Зоуи. — Чичо Виктор е сложил големия телевизор пред него, виждаш ли?

— Да, виждам го. — Тя погледна навътре в салона, но не влезе. — Много е хубаво.

— Особено когато си правим пуканки — обади се Тео.

— Много съм впечатлена — заяви Зоуи.

Итън погледна часовника си.

— Ела да ти покажем стаята, която ще обзавеждаш, Зоуи.

Джеф изскочи навън.

— Оттук, госпожице Лус.

Зоуи обърна гръб на киносалона с едва прикрито облекчение.

Не започна чак да се гърчи — помисли си Итън, — *но бе много близо.*

На прага на розово-златната му спалня Зоуи повторно се поколеба за миг. Но после влезе спокойно вътре и огледа с несъмнено развеселен вид огромното легло в бяло и златно, наситенорозовите стени и бледоморавия килим, десениран с орхидеи.

Когато се извърна към него, Итън с облекчение забеляза искрения смях в очите ѝ.

— О, боже — засмя се на глас. — Трябва да си много самоуверен мъж, за да спиш в подобна стая.

Откъм вратата Итън се засмя в отговор.

— Оттук има прекрасен изглед към каньона.

— Между нас казано, Зоуи, според мен изглежда като будоара на високоплатена куртизанка — отбеляза Бони.

— Какво е куртизанка, мамо? — попита Джеф.

— Време е за пица — обяви Итън.

Можеше да е и по-зле, помисли си Зоуи. Тя се бе притеснявала от спалнята, а всъщност киносалонът я изненада. За щастие, каквото и да се бе случило там, е станало преди много години. Жестокостта и страстта, заключени в стените, сега бяха приглушени и тихи. Би могла да се справи при нужда, но все пак се зарадва, че не това бе стаята, която Итън искаше да обнови.

Да излязат да хапнат пица и салата, несъмнено бе нещо обичайно за Джеф, Тео, Итън и Бони, но за нея бе специално преживяване. За няколко часа се бе почувствала отново като нормален човек, сякаш наистина водеше нормален живот.

Когато приключиха с вечерята, всички излязоха да се поразходят в меката благоуханна нощ. Площад „Фаунтин“ бе празнично осветен. Хората се разхождаха около грейналите в различни цветове струи на фонтаните и влизаха или излизаха от ресторантите наоколо.

Джеф и Тео искаха да разгледат близката видеотека. Итън благосклонно се съгласи.

Бони и Зоуи седнаха на една пейка и се загледаха след тях, докато тримата мъже си проправяха път сред плискащите се фонтани.

Джеф и Тео скачаха и тичаха напред-назад около Итън, но винаги се връщаха до него. Напомняха на Зоуи малки палави вълчета, излезли на разходка с водача на глутницата, който е решил да ги поглези малко.

— Може и да не е моя работа — каза след известно време Бони, — но трябва да ти кажа колко ми беше приятно, че Итън те покани да излезеш с нас тази вечер.

— Шегуваш ли се? Не мога да си спомня откога не съм си прекарвала толкова весело — отвърна Зоуи напълно искрено. — Тази вечер бе истински празник за мен.

Бони се засмя.

— Ще приема това с известна уговорка. Не мога да си представя, че да ядеш пица в шумен ресторант с две бърбиви момчета може да се нарече приятно прекарване от човек, който има и друг избор.

— Джеф и Тео са страхотни.

— Благодаря. Извинявай за злополуката със соса. Наистина ли няма да ми позволиш да платя сметката за химическото чистене?

— В никакъв случай. Пицата бе великолепна. Напълно компенсира цената на химическото чистене за полата ми.

Зоуи се загледа как двете момчета помъкнаха Итън към входа на видеотека. В гърдите ѝ се прокрадна мъчително желание. В другия си живот и тя бе изпитвала какво е да си част от едно семейство, поне до първата си година в колежа, когато родителите ѝ загинаха при катастрофа.

След тази трагедия усещането, че е напълно сама на света, бе направо съсипващо. Бе се борила едновременно и с депресията, и със страха и бе потърсила утеха в ученето.

Бе завършила магистърска степен по изящни изкуства и още нещо, някакво шесто чувство, от което на драго сърце би се отказала, ако можеше.

Разбира се, през целия ѝ живот ѝ се бе случвало да изпитва силни емоции в определени къщи и стаи. Но в повечето случаи усещанията бяха слаби и не особено тревожни. Бе ги приемала за нещо нормално и вероятно донякъде бе така. В крайна сметка много хора имаха усещане за дежа вю или подобно странно чувство, когато за пръв път влизаха в някоя къща или стая.

Но през онези самотни години в колежа, когато се бе затворила в себе си задълго, реакциите ѝ към различни помещения бяха станали много по-изострени. Единствената ѝ екскурзия до Европа, подарък, който си бе направила сама, за да отпразнува първата година на платена работа в музея, се бе превърнала в кошмар. След като за два дни бе обиколила три средновековни замъка, чието минало бе напоено с кръв, се бе почувствала толкова потисната и унила, та бе помислила, че е заразена с някаква екзотична болест. На следващата сутрин бе резервирала самолетен билет за връщане, като ѝ се наложи да изтегли пари от кредитната си карта, за да си плати цената за туристическата класа.

Накрая бе принудена да признае пред себе си, че каквито и да са емоциите ѝ, когато влезе между стени, пропити с насилие или друга тъмна страст, те не биха могли да бъдат определени като нормални.

До срещата си с Престън вече се бе научила добре да прикрива специалната си дарба. Освен това бе свикнала да взема предпазни мерки. Винаги спираше за миг, преди да влезе в някоя стая, за да се увери, че няма да я залееят нежелани емоции. И преди да срещне Аркадия, никога и с никого не бе споделяла цялата истина за чувствителността си, дори и с Престън.

Престън Клийлънд бе мил и грижовен човек, който бе се постарал да я разбере и да я приеме такава, каквата е — ненормална особнячка. По природа той бе нежен, интересуваше се от наука и дълбоко в себе си тя знаеше, че не би било честно да го натоварва, като му признае, че се е оженил за жена, която усеща разни неща в стените.

Осъзнаваше, че макар да продължи да я обича от цялото си сърце, никога няма да може да я погледне по същия начин, както преди. Не бе могла да понесе мисълта да види в очите му съжаление, загриженост и тревога.

Престън бе имал достатъчно проблеми с безскрупулния си братовчед и останалите алчни и сребролюбиви членове на семейството си.

— Знаеш ли — каза Бони, като снижи гласа си до шепот, — за пръв път Итън кани жена да излезе с децата и мен, откакто го напусна последната му съпруга.

— Тъхъм. — Зоуи се опита гласът ѝ да прозвучи колкото е възможно по-безизразно.

Бони се намръщи.

— Казал ти е, че е разведен, нали?

Зоуи се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Май спомена, че се е женил и развеждал няколко пъти.

— Е, „няколко“ е доста преувеличено.

— Уточни, че става дума за три брака и три развода — внимателно поясни Зоуи.

— *Три* е различно от „няколко“.

Зоуи кимна учтиво и не каза нищо. Бони вдигна ръце в жест на примирение.

— Добре, добре, знам какво си мислиш. На твоето място и аз щях да си направя същите изводи. На пръв поглед, да застанеш три пъти пред олтара и после в съда за развод, показва известна неспособност за обвързване. Но Итън не е такъв.

— Бони, всичко е наред. Моля те, не се чувствай длъжна да го защитаваш. Връзката между нас не би могла да се нарече сериозна. Ние едва се познаваме. Аз просто съм негов клиент.

— Каквито и да са отношенията ви — отбеляза Бони, — ти не си просто клиент за него. Ако беше така, нямаше да те покани на пица с нас тази вечер. Итън много държи да разделя професионалния от личния си живот.

— Разбирам. — Зоуи не можеше да измисли какво друго да каже.

— На него просто никак не му върви в любовта — Бони вдигна три пръста. — Ожени се за Стейси, когато беше на двасет и две. Тя бе само на деветнайсет. И двамата бяха прекалено млади. Стейси се

опитваше да се измъкне от разбитото си семейство и от лошите отношения между родителите си. Търсеше някаква стабилност и Итън се оказа хванат в капан — трябваше да играе ролята на рицаря в блестящи доспехи.

— Какво се случи?

— След около година Стейси заяви, че го напуска, за да следва, хм, религиозното си призвание.

— О, боже, да не е станала монахиня?

— Не точно — сухо отвърна Бони. — Присъедини се към една малка, много строга и много странна религиозна общност.

— Някаква секта.

Бони кимна.

— Опасявам се, че е така. Разведоха се и всеки продължи по своя път. После, веднага след като бе основал агенцията си за охрана, срещна Девън. Друга много голяма грешка.

— Защо?

— Девън се влюби в него, защото се увличаше по мъжествени професии. Когато разбра, че по-голяма част от работата му е зад бюрото, по телефона или на компютъра, тя го напусна и се ожени за професионален автомобилен състезател.

— Бони, аз наистина не...

— Кели, съпруга номер три, се появи, след като бизнесът му бе потръгнал и Итън печелеше доста. Всичко бе наред, докато финансовото му състояние бе добро. Но тя не можа да понесе банкрута му.

— Не знаех за банкрута — каза Зоуи.

— Беше пряк резултат от разследването на убийството на един високопоставен човек — Бони стисна длани и ги отпусна в скута си, докато съсредоточено се взираше в близкия фонтан. — Определени влиятелни хора в Лос Анджелис не бяха доволни, че той успя да открие убиеца и да извади наяве финансовите сделки, които бяха довели до престъплението. Когато всичко приключи, те се погрижиха Итън да си плати, заедо им бе причинил тежки финансови загуби.

— Кой беше убит?

— Съпругът ми, Дрю — прошепна Бони.

Зоуи изведнъж разбра всичко. За миг остана безмълвна.

— Брат му?

Бони кимна.

— Да.

— Значи затова бащата на децата го няма. Изглеждаше ми странно. О, Бони, толкова съжалявам!

— През ноември ще се навършат три години от убийството на Дрю. На Итън му трябваха месеци да открие убиеца и човека, който го бе наел. Точно преди да започне съдебният процес, наемният убиец, който бе пуснат под гаранция, бе ликвидиран от неизвестни лица.

— Логично е да се предположи, че онзи, който го е наел, е решил да се отърве от него, за да не може да свидетелства в съда.

— Да. Но нямаше доказателства. Делото се проточи седмици наред, но накрая Саймън Уендоувър, човекът, отговорен за смъртта на Дрю, излезе от съдебната зала като свободен човек. Единствената утеха бе, че незаконните му сделки бяха изложени подробно в медиите и голяма част от финансовата му империя се срива.

Зоуи стисна още по-здраво ръба на пейката от двете страни на коленете си.

— Понякога финансовият удар е единственото възмездие, което можеш да получиш.

— Да. Но то не е достатъчно.

— Не — меко се съгласи Зоуи. — Съвсем не е достатъчно.

— Във всеки случай богатите и влиятелни господа, които понесоха частични загуби заради срива на империята на Уендоувър, решиха да дадат на Итън урок. Заедно успяха да доведат „Труакс Секюрити“ до банкрут. Отне им само около година да разрушат онова, което бе изграждал десет години. Той потъна заедно с кораба си.

— Мога да си го представя.

— В крайна сметка, покрай загубата на компанията и споразумението за развод не му остана почти нищо. Известно време изпълняваше консултантски услуги за някои от предишните си конкуренти и някои от тях му предложиха постоянна работа. Но Итън предпочита сам да си е началник.

— Това не ме изненадва.

— Обсъдихме положението и решихме да се преместим в Уиспъринг Спрингс. И двамата сме съгласни, че е по-добре децата да израснат извън Лос Анджелис.

Зоуи я погледна за миг.

— И където и да идат децата, Итън е до тях?

— Той зае мястото на Дрю в живота им — тихо обясни Бони. — Винаги ще съм му благодарна. Някога Джеф и Тео ще могат да го оценят. В момента обаче те по-скоро го приемат за даденост. И аз смятам, че така е по-добре. Присъствието му им дава усещане за сигурност и стабилност. Освен това се получава и някакво емоционално уравнивояване помежду ни. Аз все още се тревожа прекалено лесно и съм склонна да проявявам прекалена предпазливост. Ако бях останала сама, сигурно щях вече да съм превърнала момчетата в малки неврастеници.

— Не мога да те обвиня, задето проявяваш прекалена предпазливост. Ако бях на твое място, и аз щях да постъпвам така.

— Това, което се опитвам да ти кажа за Итън, е, че той е напълно способен да се обвърже сериозно — каза Бони. — Всъщност според мен той не би могъл да постъпва иначе. Неговият проблем е, че досега никоя жена не се е обвързвала сериозно с него.

— Ммм.

Зоуи се съмняваше, че това е цялата истина. Три развода заслужаваха малко повече обяснения. Но нямаше право да спори. Какво ли разбираше тя? Бе срещнала Итън едва преди няколко дни. Но трябваше да признае, че всеотдайната преданост на Бони към него е трогателна.

— Само увереността, че можем да разчитаме на Итън, ни помогна да преживеем най-ужасните дни на този кошмар — завърши Бони.

— Радвам се, че е бил до вас — каза Зоуи. — Но какво стана с Уендоувър? Толкова е несправедливо, толкова е *нередно* подлецът, който е убил съпруга ти, да се разхожда на свобода.

Бони я погледна с ясни, спокойни очи.

— Той не се разхожда на свобода. Забравих да ти разкажа и останалото. Саймън Уендоувър се удави няколко седмици след края на процеса. Паднал от яхтата си, която била на котва близо до Каталина. Бил е сам. Очевидно е бил доста пиян.

Зоуи внезапно почувства хлад. Загледа се в Итън, който се приближаваше към тях с племенниците си, които го следваха по петите. Познаваше го едва от няколко дни, но знаеше достатъчно за него, за да разбира, че ако се е заел да открие убиеца на брат си, не би

позволил нищо, включително и приумиците на не съвсем идеалната съдебна система да застанат на пътя му.

Каквото и да се е случило със Саймън Уендоувър онази нощ на яхтата му, едва ли е било злополука.

Завиждаше на Бони, Итън и децата, помисли си Зоуи. Те поне бяха получили някакво възмездие. Тя не бе имала такъв късмет. Убийството на Престън бе останало неотмъстено. Бе намислила как да уравни везните донякъде, но дори и да успееше, резултатът би бил много бледо подобие на възмездие.

Тя обви тялото си с ръце.

— Радвам се, че Уендоувър се е удавил — заяви гневно.

— Никой не е проливал сълзи за него, сигурна съм.

— Колко ли е било ужасно всичко за вас...

— Беше страшно — Бони се изправи. — Но когато се връщам назад, мисля, че онази жена-медиум бе най-лоша от всички.

Зоуи бе обзета от неприятното усещане за надвиснала катастрофа. Стана бавно. *Не искам да чувам за това*, помисли си. Но нямаше избор.

— Какъв медиум?

— Грешката бе моя. — Бони тъжно поклати глава. — Трябваше да помисля по-добре. Разбираш ли, дълго след като Дрю бе изчезнал, аз отказвах да повярвам, че е мъртъв.

— Разбирам те.

— Една жена, която твърдеше, че е медиум, се свърза с мен и ми каза, че може да ми помогне да го открия. Наговори ми куп глупости за това как го виждала в някаква малка стаичка с вързани ръце и крака.

Каза ми, че според нея е жив и го държат затворен. А аз бях толкова отчаяна, че веднага се вързах на приказките ѝ. Това ми струва доста пари, а в крайна сметка фалшивата надежда само ми попречи да приема истината.

Итън, Джеф и Тео бяха вече съвсем близо.

— Не мога да те обвинявам — каза Зоуи. „И аз бих искала да се вкопча в надеждата“.

— Ако питаш мен — многозначително поясни Бони, — най-забележителното в цялата история не е, че Уендоувър го сполетя изключително лоша карма, а че онази жена-медиум оцеля след гнева на Итън.

— О!

— Той ненавижда хората, които се възползват от слабостта на другите. А след онзи случай категорично презира всички, които твърдят, че имат паранормални способности. За него те до един са измамници и шарлатани. Кълна се, когато разбра как онази жена ме е омотала в мрежите си, помислих, че ще я убие.

Застанала пред апартамента си половин час по-късно, Зоуи пожела лека нощ на всички. Погледна към Джеф и Тео.

— Благодаря ви за чудесната вечер, момчета.

— Можеш пак да дойдеш с нас някой път, ако искаш — великодушно ѝ разреши Джеф.

— Благодаря — отвърна Зоуи. — Би ми било приятно. Следващия път обещавам да имам подръка сладолед.

Откритието, че тя няма запас от сладолед в малката камера на хладилника, бе предизвикало озадачено недоумение. Джеф и Тео бяха приели лошата новина по мъжки, но тя си бе отбелязала наум да не се остави да я хванат неподготвена следващия път. С изненада установи колко много ѝ се иска да има следващ път.

— Аз обичам с шоколадови пръчици — подсказа ѝ Тео.

— Ще го запомня — обеща тя.

— Радвам се, че си поприказвахме — топло ѝ се усмихна Бони.

Едва не се поддаде на изкушението да каже на Бони колко много си приличат двете заради начина, по който бяха загинали съпрузите им. Но споделеното доверие бе толкова рисковано в новия ѝ живот, колкото и интимните, романтични увлечения.

— Беше една прекрасна вечер — каза Зоуи.

— Наистина трябва пак да излезем някой ден — Бони се обърна към синовете си и ги повика с жест да я последват. — Хайде, вие двамата, да оставим чичо ви Итън да каже лека нощ на Зоуи на спокойствие.

Момчетата неохотно се отдалечиха на път към стълбите. Майка им ги последва. От дъното на коридора дочуха гласа на Тео:

— Чичо Итън ще целуне ли Зоуи?

— Това не е твоя работа — отвърна му Бони. — Хайде, господа.

Итън изчака, докато малката групичка стигне до стълбите. После бавно се усмихна.

— Да — каза той. — Чичо Итън ще целуне Зоуи — Постави ръце на раменете ѝ и я привлече бавно към себе си. Тя почувства някакво пърхане дълбоко в себе си.

Недей да свикваш с това — предупреди сама себе си. — *Нищо няма да излезе. Във всеки случай не и за дълго.*

Но предупреждението бе погълнато от изгарящото я любопитство. Цял ден се бе питала до каква степен страстта предната нощ бе резултат от прилива на адреналин, който и двамата бяха изпитали.

Той покри устните ѝ със своите и тя получи абсолютно категоричен отговор на въпроса си. Ако адреналинът бе разпалил страстта предната нощ, той течеше из вените ѝ все така силно и тази вечер. Колко ли време му бе нужно, за да се уталожить въобще?

Итън усети реакцията ѝ и нарочно задълбочи целувката. Ръцете му галеха раменете ѝ, после тя усети пръстите му на тила си. Палците му обгръщаха брадичката ѝ и така устните ѝ се намираха точно където той ги желаше. Бе притисната толкова плътно до него, че усещаше възбудата на тялото му.

— Чичо Итън? — отекна откъм стълбите долу гласът на Джеф. — Идваш ли?

— Тихо — скара му се Бони. — Нека го почакаме отвън в градината.

Итън бавно вдигна глава.

— Май току-що чух звънец за събуждане. По-добре да тръгвам. Ще ми е малко трудно да заспя тази нощ обаче.

Изгарящият му поглед бе също толкова опасен, колкото и пронизителният, помисли си тя. Трябваше да преглътне няколко пъти, преди да успее да проговори.

— Лека нощ. — Не ѝ се искаше да го пусне и си играеше с яката на ризата му, като се преструваше, че я оправя. — Отново ти благодаря, че ме покани да дойда с вас.

— Разбира се, когато пожелаеш.

С усилие свали ръце от яката му. Той отстъпи крачка назад и зачака.

Много бавно, тя затвори вратата и последователно нагласи и трите ключалки. Когато накрая сложи и веригата, го чу да се отдалечава по коридора.

Зоуи се обърна, облегна се тежко на вратата, пое си дълбоко дъх няколко пъти и се опита да прецени обективно реакциите си. Определено се чувстваше леко опиянена. Почти замаяна. Усещаше приятен гъдел в определени части от тялото си. Пърхането вътре в нея бе все още осезаемо.

Трябваше да се бори с желанието си да отключи вратата, да се втурне по коридора и да домъкне Итън обратно в апартамента си. Единственото, което я спираше, бе фактът, че Бони и племенниците му го чакаха.

Общо взето, бе много вълнуващо. Също като в истинския живот.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тя много ми хареса — Бони говореше тихо, за да не чуят Джеф и Тео, които седяха отзад и обсъждаха Сингълтън Коб и неговия компютър. — Различна е от другите ти жени.

— Мислиш ли? — Итън не извърщаше очи от пътя. — Не съм излизал с жена толкова дълго, че вече не помня какъв е моят тип.

— Ами аз какво да кажа? Ако искаш да сравняваме кой колко дълго е стоял на сухо, аз определено те надминавам.

Итън ѝ хвърли бърз изпитателен поглед. Не каза нищо, но леко присвитата му уста се очерта в светлината от крайпътните реклами. Знаеше защо е стреснат от забележката. И тя самата се бе изненадала. Често го бе упреквала, че не прави нищо, за да активизира социалния си живот, но за пръв път, откакто бе загубила Дрю, споменаваше за липсата на контакти в своя. Цялото ѝ внимание през последните няколко години бе съсредоточено върху грижата да създаде сигурност и спокойствие за децата си. Възможността да срещне някого или дори да излиза на срещи бе последното нещо, което я интересуваше. Питаше се откъде ли бе дошла тази мисъл в главата ѝ днес. Може би, защото бе видяла Зоуи и Итън заедно. Човек направо можеше да усети искри във въздуха, когато двамата бяха близо един до друг.

— Като казах, че Зоуи е различна — натъртено продължи тя, — имах предвид, че не е като никоя от бившите ти съпруги.

— И какво от това? Всичките ми бивши съпруги бяха много различни една от друга.

— Не, не бяха. В действителност си приличаха. Ти си склонен да се увличаш по определен тип жени.

— И какъв е този тип?

— И трите бяха красиви и умни и посвоему добри, но всички имаха две общи неща. Първото е, че бяха привлечени от теб, защото на пръв поглед изглеждаш доста готин тип. Вълнуващ. Загадъчен. Дори опасен.

— Но всъщност съм скучен, нали? Няма нужда да ми го казваш направо. Девън се погрижи да ми го изясни.

— Не, съвсем не си скучен — тя поспря за миг. — Но си много сложен.

— Сложен — той опита как звучи думата. — Това не е много похубаво.

— Много е трудно за една жена. Другото общо между бившите ти жени е, че никоя не искаше да отдели време да се занимава с особеностите си. Искана *ти* да се занимаваш с *техните* особени нужди. И ако си говорим направо, и трите ти струваха много скъпо.

— Ъхъ.

— Освен това си много дисциплиниран. Може би дори малко вманиачен в някои отношения. Тези неща те правят добър в професията ти, но не е лесно да се понасят в една връзка.

— Вманиачен?

— Не се хващай за думата — бързо го прекъсна Бони. — Не намерих точната дума. Имам предвид решителен. Съсредоточен. Ти вървиш напред, докато не намериш онова, което търсиш. Веднъж щом вземеш решение, не позволяваш на нищо да те отклони от пътя ти. Виж какво ти костваше разследването на убийството на Дрю и компанията, и брака ти.

— Заслужаваше си.

Тя го погледна.

— Винаги си бил готов да платиш цената, нали?

Той сви рамене.

— На този свят няма нищо безплатно.

— Това разбиране те прави страхотен детектив. Но в личен план малко плашиш околните.

— Сложен, вманиачен, а сега и страшен. Страхотно. Явно перспективите ми за активен социален живот не са особено блестящи.

— Опитвам се да ти кажа, че тези черти имат известно очарование, но за една жена не е лесно да се съобразява с тях при сериозна, продължителна връзка.

— Смяташ, че вероятно съм обречен на серийна моногамия за цял живот?

— Смятам — внимателно подбираше думите си тя, — че се нуждаеш от жена, която може да приеме онези твои качества, които те

правят такъв, какъвто си.

За момент той остана мълчалив.

— Мислиш ли, че Зоуи може да ги приеме? — попита след малко.

— Не знам. — Отвърна му напълно откровено. — Но едно ще ти кажа. Според мен и тя е също толкова сложна, както и ти.

Зоуи седна на ръба на леглото, притисна с рамо телефонната слушалка до ухото си и се наведе да събуе обувките си.

— Накратко казано, заради онова, което се е случило след убийството на брат му, Итън ненавижда хората с паранормални способности.

— Ти не си с паранормални способности — каза Аркадия. — Просто си изключително чувствителна към атмосферата на някои затворени пространства.

— Да си го кажем направо, по всички стандартни разбирания аз съм си малко странна.

— Нали нямаш намерение да го информираш за странните си способности? Няма смисъл. И без това няма да ти повярва.

— Знам — Зоуи се изтегна по гръб на леглото и впери поглед в тавана. — Ще ме помисли за луда. Или лъжкиня. Или и двете.

— Да.

— Онова, което Бони ми разказа тази вечер, бе направо страшно. Онзи, който е платил да убият съпруга ѝ, всъщност е излязъл свободен от съдебната зала. Точно същото щеше да се случи дори и ако бях успяла да накарам някого да ми повярва за...

— Не го казвай.

— Съжалявам.

Според Аркадия събитията от другия им живот не биваше да се споменават под никаква форма, особено по телефона. Но на Зоуи ѝ бе трудно да не говори за тях понякога. Сигурно защото толкова много оставаше недовършено, помисли си тя. Без приключване, както би казала доктор Макалистър, така наречената ѝ терапевтка в „Ксанаду“. А и Аркадия бе единственият човек сред познатите ѝ, с когото спокойно можеше да обсъжда миналото.

— В случая с брата на Итън някаква справедливост все пак е възтържествувала, макар и под формата на лош късмет — отбеляза Аркадия.

— Лош късмет, друг път! Ако Уендоувър е загинал, понеже се е напил и е паднал от яхтата си, то аз ще изям един кактус заедно с бодлите.

Приятелката ѝ се засмя гърлено.

— Значи пак ще се виждаш с Итън, така ли?

Зоуи си припомни страстта в целувката му за лека нощ.

— Да, с такова впечатление останах.

— Чудесно. Трябва да излизаш по-често.

— Да излизам, е едно. Да си играя с огъня, е съвсем друго.

— Просто не се задълбочавай и се забавлявай. Имаш нужда от малко почивка и отпускане, Зоуи. Изминалите две години бяха тежки.

Зоуи се подпря на лакти.

— Точно така. Без да се задълбочавам, само забавление.

„Аркадия представя нещата толкова просто“, помисли си. Истината обаче бе, че поне според нейните впечатления у Итън Труакс няма нищо просто. Тя стана от леглото и дръпна покривката.

— Е, най-добре да поспя. Имам уговорена среща рано сутринта за проверка на една водопроводна инсталация.

— Звучи забавно.

— О, да.

Отметна завивката към долния край на леглото. И замръзна, когато видя белия лист канцеларска хартия, пъхнат под възглавницата.

— О, господи!

— Зоуи? — сепнато я повика Аркадия. — Добре ли си? Какво има?

Зоуи се взираше в листа и не можеше да проговори. Разпозна запазения знак, отпечатан дискретно в горния край на страницата. Малка, стилизирана черно-бяла рисунка на строга тухлена сграда, разположена на брега на тъмно езеро. Под нея с елегантен шрифт бе изписано името на заведението: „Кендъл Лейк Менър“. Немаше адрес или телефонен номер.

Отделни букви бяха изрязани от вестник и залепени на листа, за да се изпише съобщението.

Бих искал да си тук.

Под този ред имаше и още думи.

Можеш да получиш възможността да останеш далеч от стая 232 срещу определена цена. Ще ти бъдат дадени указания в най-скоро време.

— Зоуи? — Гласът на Аркадия бе пропит от напрежение. —
Говори ми. Да не би да се е случило нещо?

— Да — каза Зоуи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Итън хвана с две ръце извитите бронзови дръжки и отвори позлатените двойни врати. Пристъпи в малкото антре и дръпна настрани кадифените завеси.

Няколко минути остана загледан в непрогледния мрак на неосветения киносалон.

Зоуи не просто се бе спряла за миг на входа му, а си бе намерила извинение да не влезе в една от считаните за по-интересни стаи в къщата.

Намери ключовете за осветлението и щракна няколко. Полилеите от бронз и гравирано стъкло се събудиха за живот и заблестяха. Приглушената и романтична светлина осветяваше пътеката между двата реда места за сядане.

Огледа внимателно позлатените столове, тапицирани в тъмнорозово кадифе, и се замисли какво в киносалона бе накарало Зоуи да изтръпне.

Защото бе напълно сигурен, че точно това е изпитала, когато погледна тази стая. Изтръпване.

Малко по-късно угаси лампите и се върна обратно по коридора към кабинета си. Дневникът на Абнър Бенет фут бе на бюрото, където го бе оставил.

Седна, отвори на мястото, докъдето бе стигнал, и продължи да чете нататък.

Моята прекрасна Камелия е поканила неколцина от познатите си да ни посетят през дългия уикенд. Дамите ще са красиви, а господата несъмнено ще разказват чудесни истории. Ще има много шампанско и джин и всички ще са пияни преди полунощ. Моята любима е толкова млада и неопитна, че не може да види колко повърхностни са всички.

Не съм особено въодушевен от предстоящото събитие, но едва ли бих могъл да се противопоставя. Приятелите на Камелия са много важни за нея. Когато склоних моето Цвете да се омъжи за мен, тя ясно ми даде да разбера, че би се съгласила само ако ѝ позволявам да посреща и забавлява гости толкова често ѝ толкова разточително, колкото пожелае. Този дълъг уикенд без съмнение ще ми коства значителна сума, но ако подобно занимание прави моето Цвете щастливо, това е всичко, което има значение.

Има една светлинка на хоризонта този уикенд. Тази сутрин прегледах списъка с гостите и Хил не е в него...

— Това е бележка за изнудване — каза Аркадия.

— Да. — Зоуи обви пръсти около чашата с горещ чай, която стоеше на масата пред нея. Но нямаше полза. Нищо не би могло да я стопли. Изглежда, не можеше да престане да трепери. Тръпките бяха също толкова ужасни, колкото и онези, които я разтърсваха след някое от странните ѝ преживявания. — Ако щещ, вярвай, дотолкова и аз успях да разбера.

Разговорите на околните и леката джазова музика приглушаваха напрегнатото им обсъждане. Кафене „Последен изход“ се превръщаше в нощен клуб след девет вечерта. Зоуи и Аркадия заемаха малко сепаре в дъното, потънало в полумрак. Имаше добър изглед към сцената, но никоя от тях не обръщаше голямо внимание на музикантите.

— Дотук бяхме с толкова специалната огнена завеса, която би трябвало да ме направи невидима — отбеляза Зоуи. — Ще ми се да ми падне онзи брокер, който ми я продаде.

— Търговецът има безупречна бизнес репутация — каза Аркадия. — Не мога да повярвам, че те е измамил.

Зоуи потръпна от нова ужасна мисъл. Тя стисна още по-здраво чашата си.

— Нали разбираш, че ако е предал мен, може да е сторил същото и с теб?

— Не мисля, че е предал никоя от нас. Отдавна се занимава с тези неща и никога не е имало подозрение, че не може да се разчита на него.

— Е, *някой* е открил къде съм и трябва да обмислим и вероятността, че който и да е той, би могъл да знае къде си и ти.

— Повярвай ми — отвърна Аркадия, — това обмислям през последния половин час.

Зоуи се опита да анализира малкото факти, които имаха.

— Щом не вярваш, че Търговеца ни е предал, как си обясняваш бележката за изнудване?

— Не знам какво се е объркало, но се сещам поне за една възможност.

— Каква?

Аркадия прокара върха на пръста си по ръба на малката чашка за кафе.

— Търговецът работи в интернет. Защитата му е добра, но нито една система за компютърна защита не е идеална. Може *някой* да е проникнал в данните му. Онзи, който е влязъл във файловете му, може да е търсил точно теб или пък просто е копирал няколко имена напосоки и се е махнал.

— Предполагам, че и в двата случая е ясно защо аз получих бележка, а ти не. — Зоуи облегна лакти на масата. — Което означава, че изнудвачът може да е този хакер.

— Не непременно. Възможно е хакерът, след като се е добрал до твоя файл, да го е продал на трети човек, който знае достатъчно за теб, за да извлече полза от информацията.

Зоуи потърка слепоочията си.

— Би могъл да е всеки.

— Не, не *всеки* — бавно каза Аркадия. — Мисля, че можем да изключим роднините на съпруга ти. Те нямат интерес да те изнудват. Ако знаеха къде си, биха направили всичко по силите си да те върнат в „Ксанаду“.

— Вярно е. — Зоуи напрегна ума си. — Същото се отнася и за доктор Харпър. Ако той бе открил къде съм, щеше да изпрати верните си подчинени да ме вземат.

— Колкото е възможно по-безшумно — съгласи се Аркадия. — Последното, което би искал, е Форест Клийлънд да разбере, че си била

на свобода през изминалите няколко месеца.

— Добре, значи изнудвачът вероятно не е доктор Харпър или някой от скъпите ми роднини.

— Не, но който е изпратил бележката, явно знае доста за престоя ти в „Ксанаду“.

— Споменава стая 232.

— Да.

— Права си. — Зоуи се опита да не мисли за сцените от постоянния си кошмар и да се съсредоточи върху логиката. — Номерът на стаята е много конкретна подробност. Само някой, пряко свързан с „Ксанаду“, би могъл да го знае.

— Мисля, че това е напълно логично заключение.

— Някой от санитарите? Рон или Ърни?

— Може би — бавно отвърна Аркадия. — Но бих се обзаложила, че никой от тях не е достатъчно умен или с толкова добри връзки, че да има възможност да те намери.

— Добър аргумент. И двамата са груби и жестоки, но определено не са най-страшните врагове.

— Съмнявам се, че биха могли да си позволят да купят такава информация дори ако някой им я предложи. Онзи, който е продал файла с досието ти на изнудвача, вероятно е искал тлъста сума за него.

Зоуи обмисляше други възможни варианти.

— Ами Фенела Лийдс?

— Секретарката на Харпър? — Аркадия се замисли и кимна. — Може би. Тя е ужасно студена и хитра. Сигурна съм, че знае всичко, което знае Харпър. Беше му любовница известно време, докато ѝ омръзна и си намери друга жертва, помниш ли?

— Разбира се. Добре, ще я включим в списъка. И не забравяй шефа на охраната, Леон Грейди.

— Не съм сигурна за него — каза Аркадия. — Не е особено хитър и освен това винаги съм мислила, че е протече на Харпър. Осигурява си хубав живот, като върши каквото му наредят в „Менър“. Помниш ли поршето му? И онзи безвкусен пръстен?

— Може да му е омръзнало да прикрива шефа си — предположи Зоуи.

— Може би.

— Не бива да пропускаме и доктор Макалистър. На Харпър му стигаше да ме затвори и да ме държи упоена, но тази непрекъснато ми насрочваше терапевтични сеанси. Постоянно ме притискаше да ѝ опишвам какво точно изпитвам, когато вляза в определени стаи. Все се опитваше да проведе някои от своите изненадващи тестове.

— Тя изглеждаше особено заинтригувана от твоя случай — призна Аркадия.

— Би трябвало да знае за страничните доходи на Харпър.

— Съгласна съм, но мисля, че основната ѝ цел би била да те върне в „Ксанаду“, а не да те изнудва.

— Права си. — Зоуи отпусна глава на ръцете си. — Безнадеждно е. Никога няма да успеем да открием изнудвача по този начин. Можем само да налучкваме.

— Смятам — заяви Аркадия, — че имаме нужда от професионално мнение.

Зоуи бързо вдигна глава, поразена от думите ѝ.

— Да идем в полицията? Знаеш, че е невъзможно. В мига, в който разберат, че съм избягала от лудница, ще си потрошат краката от бързане да ме върнат обратно там.

— Нямах предвид да се обърнем към полицията — поясни Аркадия.

Зоуи разбра.

Много бавно се облегна назад в меките възглавнички на сепарето.

— Не.

— Имаш ли по-добра идея?

— Не — повтори тя. — Но и тази определено не е добра.

— Защо не? Нали с това се занимава. Гарантира поверителност на клиентите си и мисля, че можеш да му вярваш.

Зоуи се почувства зле.

— Не искам да знае за... за „Ксанаду“ и че чувам проклетите стени.

— Не е нужно да му разказваш всички подробности. Няма защо да научава за проблема ти с определени стаи.

— Но ще трябва да му кажем за „Ксанаду“.

— Да. Не виждам как можем да го избегнем. Имаш две възможности според мен. Или се връщаш у дома, събираш си багажа и

бягаш нанякъде, или се обаждаш на Итън Труакс.
— Щом поставяш нещата по този начин...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Петък...

Той е тук. Хил имаше наглостта да дойде, макар името му да не бе в списъка с гостите. Изправих се срещу Камелия и настоях да му каже, че трябва да напусне. Но тя много се ядоса и отказа да го изгони. Каза, че би било неучтиво и че има достатъчно място за още един човек.

Полунощ...

Видях ги заедно тази вечер, когато поднесоха коктейлите преди вечеря. Разбрах от начина, по който я гледаше, че възнамерява да се опита да я съблазни. Малко след десет часа двамата излязоха заедно на разходка из градините. Наблюдавах ги от прозореца на кабинета си. Негодникът взе моята Камелия в обятията си и я целуна. Тя не направи усилие да му попречи.

Сега знам, че вероятно през цялото време са заговорничели как да бъдат заедно този уикенд.

Бил съм глупак...

Телефонът звънна и изтръгна Итън от четивото му. Погледна часовника и с изненада установи, че е почти полунощ. Мислеше, че по това време вече ще си е легнал.

Посегна към слушалката и усети леко присвиване в стомаха. Много малко хора биха му се обадили по това време. Първа в списъка бе Бони.

— Труакс на телефона — каза той.

— Итън? Аз съм, Зоуи.

Доволна въздишка замени притесненията му. Облегна се назад в креслото си.

— Какво има? Не можеш да заспиш?

— Трябва отново да те наема.

Двайсетина минути по-късно той влезе в „Последен изход“ и постоя за миг в полумрака на входа, докато забележи Зоуи и Аркадия в дъното на салона. Наблюдава ги известно време. През няколко секунди Зоуи нетърпеливо се озърташе към вратата, но той знаеше, че не може да го види.

Запъти се към тяхното сепаре, като нарочно криволичеше през лабиринта от маси в старанието си да избегне и малкото светлина в бара. Нито Зоуи, нито Аркадия го забелязаха, докато не стигна почти до тях.

Зоуи видимо се стресна, когато се изправи пред масата им. По лицето ѝ мина сянка на облекчение. После я замени израз на тревога.

— Итън — говореше много тихо. Той остана с впечатлението, че се контролира с невероятни усилия. — Не те видях.

Аркадия леко се намръщи, но иначе не показва изненадата си. Запита се какво ли би я разтърсило. Нещо голямо, помисли си той.

— Благодаря ти, че дойде — каза Зоуи със същия глас, който вероятно би използвала да изрази благодарността си, че се е появил на някое погребение.

— Нямах нищо по-добро за вършене.

Тя се изчерви.

Седна до нея, като нарочно се приближи повече от нормалното, за да види как ще реагира. Тя се отдръпна към ъгъла на сепарето. Поставяше дистанция помежду им. Това не бе добър знак.

— Страшно бързо пристигна — каза Аркадия.

— Опитвам се да насърчавам постоянните си клиенти, но трябва да си призная, че не съм очаквал да ме наемат повторно толкова бързо — погледна Зоуи. — Какво става? Друг подозрителен клиент ли имаш?

— Не — отвърна тя. — Проблемът е личен.

Той се настани по-удобно в сепарето и отпусна ръка на задната облегалка на седалката.

— Разкажи ми.

Тя сви пръстите на едната си ръка в юмрук в скута си.

— Изнудват ме.

По дяволите! Май трябваше да започне да разсъждава като професионалист.

— Започни отначало — каза той.

Тя погледна Аркадия, сякаш търсеше подкрепа. Получи леко кимване от приятелката си.

— Преди две години съпругът ми бе убит. Бе застрелян на място на задната веранда във вилата ни в планината.

— Слушам те.

— Престън отишъл там един ден преди годишнината от сватбата ни. Сам. Не ми бе казал. Искал да подготви изненада за мен.

— Каква изненада?

— Цветя — Зоуи се усмихна замечтано. — Ужасно много цветя. Далии, орхидеи, огромни хризантеми. Бе напълнил цялата вила с тях. Бяха навсякъде. В кухнята, в банята, във всекидневната. Съпругът ми преподаваше история на изкуството в един малък колеж в Северна Каролина. Бе истински романтик по душа.

— Точно така. Романтик.

Никога не би му хрумвало да напълни вила в планината с цветя като изненада за някоя жена, помисли си Итън. Може би това бе един от проблемите му.

— Имаше и подарък за мен — Зоуи разтвори пръстите на ръката си и после отново ги сви в малък, стегнат юмрук. — Фотоапарат.

Нещо в израза на лицето ѝ му подсказа какво следва.

— Ти си го намерила, нали?

Тя преглътна.

— Бях на тридневна конференция в Сан Франциско, но се бяхме уговорили да се срещнем на вилата. Онази нощ се опитах да му звънна, но никой не ми отговори. Разтревожих се донякъде, но си казах, че сигурно има абсолютно логично обяснение, задето не вдига телефона. И все пак на другата сутрин си тръгнах по-рано от конференцията и отидох до вилата.

— Продължавай — подкани я Итън, когато тя внезапно спря.

Зоуи си пое дълбоко дъх, за да се овладее.

— Когато отворих вратата, веднага разбрах, че се е случило нещо ужасно.

— Какво видя?

— Счупени вази и стъпкани цветя навсякъде, фотоапаратът бе разбит от нечий крак. Изглеждаше ми, сякаш е имало жестока борба. Но полицаите изтъкнаха факта, че Престън е застрелян на задната

веранда. Очевидно е излязъл да внесе малко дърва за огъня. Нямаше признаци, че е видял нападателя си, какво остава да се е отбранявал.

— Как обясниха случая полицаите?

— В района скиташе някакъв крадец, който нападаше празни вили — каза Зоуи. — Решиха, че е убил Престън от засада, а после е влязъл да открадне каквото може.

— А какво казаха за счупените вази и фотоапарата?

— Заключение, че са били изпотрошени от убиеца в изблик на ярост и разочарование, когато не е успял да намери нищо ценно от рода на бижута или скъпи вещи.

— Ами портфейлът на съпруга ти?

Тя се поколеба.

— Откриха го наблизко. Празен. Предположението бе, че крадецът го е изхвърлил, след като е взел кредитните карти и наличните пари.

— Празният портфейл донякъде подкрепя версията на полицаите — меко отбеляза Итън.

— Разбирам това — отвърна тя с изненадваща разгорещеност. — Но отказвам да повярвам, че Престън е бил убит от случаен крадец.

— Какво мислиш, че се е случило?

— Убедена съм, че съпругът ми е бил убит от братовчед си Форест Клийлънд.

— С какъв мотив? — попита Итън.

— Надмощие в една строго управлявана компания, „Клийлънд Кейдж Инкорпорейтид“. Основана е от дядовците на Престън и Форест. Самият Престън не участваше много активно в ръководството. Страстта му бе преподаването. Но държеше контролния пакет акции и се отнасяше много сериозно към задълженията си към семейството.

— Ами Форест?

— Форест Клийлънд е настоящият изпълнителен директор. Двамата с Престън не се разбираха много добре. Малко преди убийството се бяха скарали заради много важна сделка, Форест искаше управителният съвет да я одобри. Но Престън бе убеден, че братовчед му поставя в опасност бъдещето на компанията. Възнамеряваше да използва решаващия си глас, за да спре проекта. Форест бе разярен.

Определено бе време да разсъждава професионално. Итън извади бележник и химикал от джоба на ризата си. Остави ги на

масата.

— Смяташ, че Форест Клийлърнд е убил съпруга ти, защото му е пречел с контролния си пакет акции, така ли?

— Да — с равен глас заяви Зоуи. — Да, точно така смятам. Планът на Форест би се осъществил безпрепятствено, ако нямаше и още нещо. Малко преди да умре, Престън бе направил значителни промени в завещанието си. Остави целия пакет акции на мен.

Итън почука с бележника си по ръба на масата.

— Сега ти ли контролираш тези акции?

— Не точно — отвърна Зоуи. — Това е дълга история. Но ето какво се получава. Мисля, че Престън е започнал да подозира, че Форест би могъл да стане опасен. Той остави акциите в един попечителски фонд с едно условие — ако умра, независимо от обстоятелствата около смъртта ми, те ще преминат в друг фонд, с който ще се разпорежда банката.

— Кой е облагодетелстван в такъв случай? — попита Итън.

— Всеки един и всички членове на семейство Клийлърнд, които не са навършили десет години до времето на смъртта ми — тя изглеждаше мрачно развеселена. — Семейство Клийлърнд са доста многолюден род. Има голям брой деца, които са под десет години в момента. Поне петнайсет или двайсет. Нито те, нито родителите им могат да се докопат до парите от фонда, докато малките не навършат трийсет.

На Итън му трябваше известно време, докато обмисли добре тази информация. После кимна, впечатлен от плана.

— Не е особено трудно да се оспори завещание, но е почти невъзможно да се разтрогне един добре организиран попечителски фонд.

— Да. Престън е знаел какво прави. Опитвал се е да ме предпази.

— Нека изясним нещата. Основното в случая е, че ако нещо се случи с теб, Форест не може да докопа акциите, а и никой друг от семейството не би могъл да го стори. Много хитро.

Аркадия леко се размърда в ъгъла на сепарето.

— Не достатъчно хитро, както се оказва.

Итън я погледна за миг, после отново се обърна към Зоуи.

— Ще ми обясниш ли по-подробно? — каза той.

— Има една пролука в завещанието на Престън — тихо обясни Зоуи. — Вярно, че ако умра, акциите се изплъзват от ръцете на Форест. Но адвокатите убедиха съпруга ми да предвиди временна процедура за осъществяване на рутинните сделки в случай на непредвидени обстоятелства.

— Като например?

Тя леко махна с ръка.

— Да кажем, че съм неспособна да се грижа за себе си заради някакъв нещастен случай или се наложи да вляза в болница за операция. Възможно е да възникне ситуация, при която да се окаже, че временно не мога да се грижа за личните си дела. Ако се случи подобно нещо, Престън не искаше акциите ми да отидат в неотменимия попечителски фонд за децата от семейството, защото тогава изобщо не бих могла да си ги върна.

— По ирония на съдбата — сухо отбеляза Аркадия — непредвидените обстоятелства се появиха около шест месеца след убийството на Престън Клийлънд.

Итън се изкушаваше да продължи темата, но опитът го бе научил да се концентрира върху един въпрос.

— Как действа тази временна процедура за непредвидени обстоятелства?

— В случай че се окажа неспособна да вземам решения за определен период от време — обясни Зоуи, — се сформира временен тръст, който позволява с акциите ми да се разпорежда управителният съвет на „Клийлънд“. Временният тръст изпълнява задълженията си, докато не го разпусна с писмено заявление. При сегашното положение на нещата Форест контролира управителния съвет и следователно има решаващ глас при вземане на решения.

— Защото ти си временно неспособна?

— Така твърдят.

— На мен ми изглеждаш добре. В какъв смисъл си неспособна?

Тя го погледна с неразгадаем израз в очите.

— Казват, че съм луда.

За миг настъпи тишина. В мрака тежко се носеше джаз.

— Би ли ми го казала още веднъж? — меко помоли Итън.

Зоуи стисна здраво юмука в скута си, после го разтвори.

— Скъпият братовчед на съпруга ми уреди да ме затворят в лудница.

— Да те затвори в лудница — повтори думите много внимателно и абсолютно безизразно.

— Да.

— Признавам, че не съм много наясно със законите в това отношение — предпазливо започна той, — но бях останал с впечатлението, че е доста трудно да пратиш някого в лудница против волята му в наши дни.

Лицето на Зоуи се скова. Личеше, че здраво е стиснала зъби. Сигурно се чудеше дали той вярва на нещо от казаното. Имаше пълно право да се съмнява. И той се питаше същото.

— На Форест му помогнаха за документите и формалностите — каза тя.

— Кой?

— Доктор Иън Харпър, директор на една частна психиатрична клиника в Калифорния, наречена „Кендъл Лейк Менър“. Нямам представа колко му е платил Форест, за да ме държи упоена, затворена и безпомощна. Но съм сигурна, че сумата е била значителна.

Добре де, и без това имаше предчувствие, че ще се окаже нещо странно, напомни си той.

— Няма как да не забележа, че в момента не си в тази клиника — каза той. — Вместо това седиш в джаз клуб в Уиспъринг Спрингс.

— Под друго име — поясни Зоуи. Погледна го с решителност, зад която се долавяше намек за отчаяние. — Пред теб е жена, избягала от истински приют за луди.

— Странно, не приличаш на луда.

Тя опря разтворената си длан на масата.

— Нека ти обясня как стана всичко.

— Едно обяснение би било много подходящо.

— Когато намерих тялото на Престън във вилата, направо се бях побъркала. Знаех, че е бил убит, и казах на полицаите, че подозирам Форест. Решиха, че съм изпаднала в истерия. Не мога да оспорвам това.

— Много хора биха изпаднали в истерия при подобни обстоятелства — каза Итън.

— Вярно е. Но освен това бях абсолютно сигурна, че съм права. Полицаяте взеха показанията ми и аз се прибрах къщи и зачаках колелото на правосъдието да се завърти. За нещастие нямаше доказателства, свързващи Форест с престъплението. Нямаше арестувани. Скитащият наоколо крадец, който нападнаше вилите, бе заловен, но отказа да се признае за виновен в убийството. След близо три месеца осъзнах, че убиецът на Престън ще остане ненаказан.

— Какво направи тогава?

— Не знаех какво да правя. Започнах да се питам дали не бях сбъркала, дали полицаите не бяха прави в крайна сметка. Междувременно се борех със скръбта от загубата и с емоционалната травма. Освен това трябваше да мисля и за деловата страна. Нещата се трупаха едно след друго и минаха още три месеца, преди да мога да мисля ясно отново.

— Каква бе следващата ти стъпка?

— Върнах се във вилата — каза тя.

— Да събереш вещите на съпруга си?

— Да — тя отклони поглед. Загледа се в музикантите. — Да събера нещата му. За пръв път стъпвах там след деня, в който го намерих мъртъв. Дълго седях на дивана и си спомнях потрошените вази и цветята, разпилени из цялата стая. Сетих се и за счупения фотоапарат. Колкото повече мислех за случилото се, толкова по-сигурна бях, че нанесените поражения просто не изглеждат като дело на разочарован убиец, който не е намерил достатъчно пари у жертвата си.

— Как мислиш, че би изглеждала стаята, ако пораженията бяха дело на разочарован крадец? — попита той. Разбираше, че изпитва искрено любопитство към логиката на разсъжденията ѝ.

— Не знам — тя поклати глава. — Просто ми се струва, че един убиец, който е разярен, защото не е намерил достатъчно пари, по-скоро би счупил прозорците или би потрошил мебелите.

Сега подбираше думите си много внимателно. Не го лъжеше, но и не му казваше цялата истина. И преди му се бе случвало. Клиентите често правеха така.

Той погледна бележките си.

— Това прилича на случая с онези скъпи чаршафи в къщата на Мейсън, нали? — попита я. — Нещо не пасва добре и ти си правиш

заклучение, което подкрепя теорията ти.

— Предполагам, че би могъл да направиш такова сравнение — погледна го много напрегнато. — Но аз искрено вярвам, че Престън е познавал убиеца си. Мисля, че му е отворил вратата, за да влезе. Сигурно са се сбили. Може би са започнали да спорят и се е стигнало до размяна на удари. Това би обяснило всички потрошени вази и стъпкания фотоапарат. Предполагам, че след сбиването Форест си е тръгнал и се е върнал по-късно, за да застреля Престън от засада.

Известно време той обмисля това. Бе напълно възможно. Отдавна бе разбрал, че когато става дума за убийство, почти всичко е възможно.

— Да разбирам ли, че след последното отиване до вилата си се изправила срещу Форест и си му отправила обвиненията си? — попита Итън.

— Да. Но за съжаление не постъпих особено умно. Аз... вдигнах му скандал. Неведнъж. Двата най-големи бяха, когато отидох в дома му и му изкрещях обвиненията си пред жена му. Друг драстичен случай бе, когато нахлух по време на заседание на управителния съвет на „Клийлънд“.

— Обвинила си Форест в убийство пред членовете на управителния съвет на компанията?

Тя въздъхна.

— Както вече казах, не постъпих особено дипломатично.

— Да, разбирам. Какво стана?

— Не знам какво се надявах да постигна. Може би съм мислила, че ще получа подкрепа от някои членове на управителния съвет. Вместо това всички ме погледнаха, сякаш съм...

— Луда.

— С една дума, да — тя сви рамене. — Имаше и още няколко случки от подобен род. Полицията не се интересува. Форест убеди всички, че има желязно алиби за деня, в който бе убит Престън. Останалите членове на фамилията се задоволиха с официалната версия, че скитацият из района крадец е убиецът. Искаха от мен да се укротя и да си мълча. И без това никога не съм била особено добре приета в семейството.

— Защо не?

— Не бях богата. Нямам знатен произход. Нито връзки в обществото.

— Вероятно все повече си се разстройвала — предположи той.

— О, да. Ужасно много се разстроих. Почнах да вдигам повече шум. Няколко седмици по-късно Форест повика доктор Иън Харпър. Не знам как е разбрал за него и клиниката му. Но му каза, че съм станала безразсъдна и отправям необосновани заплахи. Заяви, че не искал да ме предава на полицията, защото в крайна сметка съм била от семейството. Харпър му обеща, че ще се погрижи много добре за мен. Така и стана.

— Какво направи Харпър?

— Обяви, че представлявам заплаха за себе си и за околните — Зоуи изкриви устни. — И после започна да ме лекува.

— Използвал е упойващи лекарства?

— О, да, разбира се, че използва упойващи лекарства.

Тя затвори очи. *Бори се със сълзите или със спомените си, или пък и с двете?* — помисли си той.

Когато вдигна мигли, видя студения гняв, който бликаше в погледа ѝ. Но гласът ѝ бе неестествено спокоен.

— Първия път санитарите буквално ме нападнаха и ме държаха здраво, докато ми сложат инжекция с някакво силно успокоително. Събудих се в малка стаичка в „Ксанаду“.

— „Ксанаду“?

Зоуи и Аркадия си размениха кратки погледи.

— Така започнахме да наричаме помежду си клиниката „Менър“. Итън погледна Аркадия с въпросително повдигнати вежди.

— И ти ли си била пациентка там?

— За известно време. — Аркадия не поясни подробности.

— Още една бегълка?

— Ммм.

— И живееш под фалшива самоличност?

Аркадия не отговори.

Зоуи се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Искам да уточня, че моята самоличност не е напълно фалшива. По-скоро е прикрита.

— Би ли ми обяснила по-подробно? — помоли я учтиво.

Този път му отговори Аркадия.

— Познавам един човек — тихо каза тя. — Преди да ида в „Кендъл Лейк Менър“, бях направила някои предварителни приготовления. Човек, на когото се доверявах и който вече не е жив, ме свърза с един брокер в интернет. Търговецът, който осигурява фалшива самоличност. Много е потаен. Трябва да имаш специален код за достъп само за да се свържеш с него, а и той се занимава само с определени клиенти. Ако обаче попаднеш в списъка му, предлага най-различни услуги. Би могъл да ти продаде чисто нов живот, ако желаеш това. Но Зоуи искаше просто да се скрие за известно време.

— Всъщност — намеси се Зоуи — трябва да запазя старата си самоличност, за да съм сигурна, че мога да контролирам акциите си в „Клийлънд“. Не зная какво би станало от правна гледна точка с положението ми на собственик на акциите, ако приема изцяло нова самоличност.

— Зоуи Лус истинското ти име ли е? — попита Итън.

— Донякъде. Зоуи е второто ми малко име. Лус бе фамилията ми, преди да се омъжа. Няма закон, който да забранява да го използвам отново.

— Имената не са от кой знае какво значение, когато се опитваш да проследиш някого — отбеляза Итън. — Има стотици и дори хиляди хора с еднакви собствени и дори фамилни имена. Само номерата са важни. Предполагам, че не използваш старите си кредитни карти и банкови сметки. Но какво стана с номера на социалната ти осигуровка и на шофьорската ти книжка?

— Търговецът предложи да направи за мен нещо, което нарече „маскираща паяжина“ в интернет — обясни тя. — Не разбрах всички технически подробности, но това, което всъщност представлява, е, че е уредил всички запитвания относно основните ми номера за самоличност да се препращат към него. Обеща, че ще се погрижи всеки, който би ме потърсил, да получи подходящ отговор.

— Значи законните справки от правителствени и полицейски служби получават истински отговори.

— Да, но не е имало такива досега — тя оживено махна с ръка. — Определено не съм давала повод на правителството или на полицията да проверяват миналото ми. Колкото до останалите, ровеци се в интернет, Търговеца твърдеше, че ще замаскира положението. Изглеждаше, че всичко работи добре. Малко след като избягахме, той

ни уведоми, че някакъв детектив, нает от „Кендъл Лейк Менър“, се е опитал да открие мен и Аркадия. Увери ни, че онзи бил представил измислена история от мексикански вестник, в която се разказвало как сме загинали при пожар в някакъв хотел.

— Търговецът не ни е съобщавал за никакви други запитвания по въпроса — довърши Аркадия. — Но някой очевидно е открил Зоуи.

Е, дотук с очакванията за по-прости случаи и по-нормален социален живот в малкия град, помисли си Итън. В Уиспъринг Спрингс деловите ангажименти ставаха все по-сложни, а и спеше с жена, която бе избягала от психиатрична клиника.

— Прекарах шест месеца в „Кендъл Лейк Менър“ — каза Зоуи. — Все едно бях в затвора — тя се усмихна мрачно. — Освен, разбира се, че ме „лекуваха“.

— Как се измъкна? — попита Итън.

Зоуи постави показалеца си в центъра на подложката за чашата си и използва средния, за да я завърти. Изглежда, обмисляше въпроса изключително внимателно.

— Това е друга дълга история — отговори тя. Спря да върти хартиеното квадратче. — Наистина ли искаш да я чуеш точно сега?

— Мога и да почакам — отвърна той. „Но не дълго“, помисли си наум. — Добре, да минем на онази част, която засяга и мен.

— Заплахата за изнудване — каза Зоуи.

— Предполагам, че онзи, който те е открил, се заканва да каже на някой друг.

— Така се подразбира. — Тя бръкна в голямата си черна чанта и извади стандартен канцеларски лист за писма. Безмълвно му го подаде. — Намерих това в леглото си тази вечер.

— Влязъл е в апартамента ти? — опита се въпросът му да прозвучи делово, тъй като не искаше да я плаши излишно.

— Да. Знае точно къде живеея и как да се справи с всичките ми ключалки.

„Това не е добра новина“, помисли си Итън. Вгледа се в малката рисунка на къщата до езерото.

— „Кендъл Лейк Менър.“ Само толкова. Няма адрес или телефонен номер.

— Разбира се, че няма — Аркадия вдигна чашата си с кафе и отпи бавно. — Доктор Иън Харпър разчита на препоръките. Не вярва в

рекламата. Дискретност и поверителност са двата опорни стълба на бизнеса му.

— „Кендъл Лейк Менър“ е от ония места, където можеш да пратиш откачения си чичо и да си сигурен, че приятелите ти в яхтклуба никога няма да разберат за лошите гени в семейството ти.

— Това е едно изключително дискретно заведение — допълни Аркадия.

— Тихо и спокойно място, предназначено да успокоява и ободрява — промърмори Зоуи. — Позитивна среда, в която чувствителни индивиди, които не са в състояние да се справят със стреса в ежедневието, могат да живеят и да укрепват здравето си в спокойна и порядъчна обстановка.

— Предполагам, че цитираш по памет — Итън продължаваше да се взира в бележката.

— Случайно чух думите на доктор Харпър, когато развеждаше наоколо нови клиенти — каза Зоуи.

Итън вдигна бележката от изнудвача.

— Имаш ли нещо против да я задържа?

— Не съм сигурна — поколеба се тя. Това е единственото ми доказателство.

Итън се подразни, че тя не му се доверява напълно за бележката. После реши, че една жена, която е свикнала да оспорват здравия и разум, има право да бъде предпазлива по отношение на всяко нещо, което потвърждава думите ѝ.

— Разбирам, че това е доказателството ти — каза търпеливо. — Затова ми е нужно.

Тя прехапа устни, размени поглед с Аркадия и едва тогава кимна.

— Добре.

Той сгъна листа и го пхна в джоба на ризата си.

— Най-вероятно авторът на бележката ще се свърже с теб скоро. Имаш ли някакви предположения кой би могъл да бъде и по какъв начин те е открил?

Зоуи и Аркадия отново се спогледаха безмълвно. После Зоуи повторно бръкна в чантата си и извади друг лист.

— Смятаме, че е някой от Кендъл Лейк Менър — каза тя. — Направихме списък.

— Това е добре за начало.

— Има и още нещо, което трябва да знаеш — предпазливо
добави тя. — Нужно е да остана скрита само още шест седмици.

— Какво ще се случи след шест седмици?

— Ще си отмъстя за убийството на съпруга си.

В очите ѝ имаше жестока решителност.

— Далеч не е достатъчно, но поне е нещо.

Той изтръпна.

— Какво си намислила?

— Ще унищожа единственото нещо на този свят, което Форест
Клийлънд наистина обича. — „Клийлънд Кейдж Инкорпорейтид“.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Итън влезе в книжарницата малко след осем на другата сутрин. Собственикът ѝ Сингълтън Коб се появи от мрачната вътрешност.

— Днес си подранил — поздравя книжарят.

— Имам нов случай и ми е нужна малко помощ.

— Бизнесът май потръгна, а?

— Редовен клиент.

— Значи е специалистката по вътрешен дизайн — Сингълтън се облегна на масата. — И друг подозрителен клиент ли има? Знаеш ли, забелязвам определен модел в това. Изиграй си добре картите и това може да осигури постоянна заетост на „Труакс Инвестигейшънс“.

— Изнудват я.

Сингълтън седна на една табуретка.

— Това не е хубаво.

— Не е — Итън постави върху стъкления плот на масата бележката за изнудване. — Опитвам се да издира каквото мога за една частна психиатрична клиника. Директорът се казва доктор Иън Харпър. Опитах се предварително да намеря нещо в интернет снощи и тази сутрин, но без резултат. Нямам време пак да се занимавам с това. Ще се поровиш ли вместо мен?

— Разбира се — Сингълтън се наведе да разгледа бележката отблизо. — Не е много оригинален. Изрязал е буквите от вестник.

— Негодникът я е оставил в леглото на Зоуи.

Коб вдигна едната си вежда.

— Което означава, че е тук, в града. Или поне снощи е бил.

— Освен това означава и че разбира от ключалки — каза детективът. — На вратата на Зоуи има няколко много добри.

Книжарят вдигна поглед.

— Може да е подкупил домоуправителя.

Итън поклати глава.

— Зоуи ми каза, че тайничко е накарала да ги сменят, когато се е нанесла. Не е дала ключ на домоуправителя.

— Добре, значи търсиш някого, който може да се оправя с ключалки и е някъде наблизно.

— Най-вероятно е свързан с тази клиника, „Кендъл Лейк Менър“. Зоуи ми даде списък с имената на някои хора, които работят там. Ще позвъня на работните им места тази сутрин, за да видя дали някой не отсъства. Ако е бил в Уиспъринг Спрингс късно снощи, няма как да се е върнал в „Кендъл Лейк“ все още. Проверих самолетните полети.

— Ясно. Ако някой не си е на мястото, можеш да започнеш да го търсиш в Уиспъринг Спрингс.

— Такъв е планът.

Сингълтън стана от табуретката.

— Ще видя какво мога да разбера за тази „Кендъл Лейк Менър“. Частна психиатрична клиника, казваш, а? Може ли да попитам каква е връзката на Зоуи с това място?

— Клиентката ми предпочита да запази в тайна тази информация.

— Ясно — Сингълтън кимна. — Била е пациентка там. Не се тревожи, като твой консултант се считам за обвързан с политиката за поверителност на „Труакс Инвестигейшънс“, каквато и да е тя.

— Предполагам, че ще приемеш нещата по този начин.

— Само от любопитство питам дали Зоуи е била изписана от „Кендъл Лейк Менър“, защото състоянието ѝ се е подобрило?

— Не, избягала е.

— Избягала от лудница. Трябва да ти го призная, Труакс — що се отнася до клиенти и приятелки, знаеш как да ги избираш.

— Когато започваш отначало в бизнеса и в социалния живот, не можеш да си много придирчив. А, да, и още нещо. — Той измъкна бележника си. — Зоуи е купила маскировка на самоличността си от един брокер в интернет, който нарича себе си Търговеца. Предполага се, че този тип има суперсигурна компютърна защита. Но някой се е добрал до информация за Зоуи. Бих искал да знам как точно е станало това.

Сингълтън бе видимо заинтригуван.

— Няма такова нещо като абсолютно сигурна защита в интернет. Знаеш ли как да се свържеш с този тип?

— Аркадия ми даде специален код за достъп. — Итън извади малък бележник от джоба си, отвори го и прочете данните на глас.

— Ще видя какво мога да направя. — Коб разгледа кода. — Ще бъде интересно.

Итън излезе в коридора и хукна нагоре, като прескачаше през стъпало. Влезе в кабинета си, седна зад бюрото и извади бележник от чекмеджето.

Взе телефона и се залови за работа.

Препоръчаха ми да се обърна към доктор Харпър...

Доктор Харпър е при пациент в момента и графикът му е много натоварен през целия следобед. Мога ли да попитам кой ви го препоръча?

Това е личен въпрос. Ще се обадя друг път.

Итън затвори и набра друг номер.

Обажда се Боб от гаража. Рон там ли е? Трябва да говоря с него за смазочното масло.

Рон не е на смяна днес. Той ли ви даде този номер? Не би трябвало да му се обаждат, докато е на работа.

Трябва да говоря с Ърни за последната вноска за наема. Чекът, който ми изпрати, е невалиден...

Ърни има почивен ден. Не може да го търсите по лични въпроси на този номер обаче. Трябва да му позвъните вкъщи...

При четвъртия опит късметът му проработи.

Итън влезе в офиса ѝ малко след девет, разположи се в едно от креслата за клиенти, протегна крака, облегна се назад и сплете пръсти на тила си. „Разполага се като у дома си“, мрачно си помисли тя. Е, от самото начало бе разбрала, че понякога може да се държи доста дразнещо.

— Какво можеш да ми кажеш за Леон Грейди? — попита той.

Обля я студена вълна.

— Значи той е човекът?

— Вероятно. Санитарите, които спомена, Рон и Ърни днес не са на смяна, така че не ги открих. Предполагам, че и те са потенциални заподозрени, но най-много ме интересува Грейди. Определено не е в

кабинета си в „Кендъл Лейк“ тази сутрин и официалната версия е, че е извън града по работа.

— Той е началник на охраната в клиниката.

— Това ми го каза и снощи. Ето защо би имал възможност да те открие. Обяснява също и уменията му да се справя с ключалки. Можеш ли да ми го опишеш?

— Нисък. Набит. Оредяваща коса. Не се облича особено добре. — Тя поспря, като се опитваше да си припомни всичко, което знае. — Бих казала, че е на около шейсет години. Отговаря директно пред доктор Харпър. Вероятно е понесъл много тежки упреци от него, когато са открили, че двете с Аркадия сме избягали.

— Грейди умее ли да се справя с компютрите? Достатъчно добър ли е, за да те проследи в интернет?

Тя се намръщи замислено.

— Доколкото съм го виждала, не бих казала, че е особено добър в каквото и да било, но може и да умее да използва компютър. Не бих могла да кажа.

— Спомена за дрехите му. Как се облича?

— Когато и да го видех по коридорите в „Кендъл Лейк“ в делнични дни, обикновено носеше евтин костюм. Но веднъж или два пъти се появи през уикенда заради спешен случай. Спомням си, че тогава бе облечен в пуловер и панталон от изкуствена материя. И имаше един ужасно безвкусен диамантен пръстен. Аркадия е убедена, че камъкът е фалшив.

— Кола?

— Червено порше. Неговата радост и гордост. Виждах го на паркинга и съм чувала санитарите да говорят за него.

Итън обмисли това и реши, че не е важно.

— Вероятно не го кара сега. Прекалено се набива на очи. Очила? Белези? Странни привички?

— Слънчеви очила. Мисля, че вървят с поршето. Не помня дали има някакви белези.

— Добре. — Итън отпусна ръце и стана. — Тръгвам. Ако се сетиш за още нещо, обади ми се.

— Почакай. — Тя скочи от стола си. — Къде отиваш?

— Да разбера дали Леон Грейди е в Уиспъринг Спрингс.

— Как смяташ да го направиш?

— По обичайния начин. Ще го потърся. Вече бе до вратата и посегна към дръжката. Тя усещаше сдържаната енергия, която го изпълваше целия. Тръгнал е на лов, помисли си. Прави онова, което е естествено за него.

— Итън?

Той спря на прага и се обърна да я погледне.

— Да?

— Бъди внимателен.

Изглеждаше изненадан. После леко се усмихна.

— Винаги — отвърна й.

Преди тя да успее да каже още нещо, него вече го нямаше.

Той се върна в офиса си, взе телефонния указател и започна да набира различни номера. В Уиспъринг Спрингс и околността имаше доста курортни комплекси, хотели и мотели. Това все пак бе Аризона — рай за любителите на голфа и слънцето. Но списъкът значително намаля, когато изключи от него скъпите места. Смяташе, че Грейди би се чувствал много по-комфортно в обстановка, която не привлича излишно внимание. Изнудването по принцип изисква да не се набиваш в очи.

Освен това бе почти сигурен, че Грейди би се установил някъде в близост до жертвата си. Така би могъл да следи движенията на Зоуи.

Невероятно е колко услужливи стават хората по отношение на информацията, когато им зададеш правилните въпроси.

..._Опитвам се да открия чичо си. Страда от болестта на Алцхаймер и пак се е изгубил. Носи голям блестящ пръстен. С оредяла коса е. Изобщо не му личи, че е болен. Все си измисля имена, понеже не може да си спомни как се казва. Много сме разтревожени..._

В единайсет и половина същата сутрин той паркира пред мотел „Сънрайз Суитс“. Отпред стояха още пет-шест коли. Отляво имаше заведение за бързо хранене. Старата къща отдясно бе със заковани прозорци и врати, а по-нататък бяха наредени няколко отдавна запустели и полусрутени склада.

Итън остана зад волана известно време, докато оглеждаше внимателно двуетажния мотел. Пердетата в повечето стаи бяха

дръпнати встрани или само леко закриваха прозорците. Но един бе изцяло скрит зад опърпани завеси, провиснали на корнизата.

Слезе от колата, взе куфарчето си с инструменти и тръгна нагоре по стълбите към далечния край на сградата. Мина по верандата на втория етаж, спря пред стаята със спуснатите пердета и почука.

Кратка пауза.

— Кой е?

Мъжки глас. Дотук добре.

— Извинете, че ви безпокоя, господине — подхвана Итън с тон, който подсказваше, че не съжалява, а по-скоро е отегчен. — Управителят на мотела се обади във фирмата. В стаята под вас има теч. Погледнах долу и съм почти сигурен, че водата идва от вашата стая. Трябва да проверя в банята ви.

— Ела по-късно.

— Извинете, господине, но е спешно. Управителят е направо бесен заради щетите долу. Трябва да спра този теч.

— По дяволите! Добре, добре, почакай малко.

Не след дълго вратата се отвори. Набит мъж с оредяваща коса надникна през пролуката. Беше облечен с избеляло поло и всекидневни панталони от изкуствена материя. На пръста му се мъдреше наистина много голям и много фалшив диамантен пръстен. Той изгледа сивата работна риза на Итън и куфарчето му с инструменти. Очевидно успокоен, отстъпи назад и му направи път да влезе.

— Само побързай, разбра ли? Имам малко работа тук.

В дъха му се долавяше миризма на таблетки против стомашни киселини. Итън влезе и затвори вратата.

— Няма да ми отнеме дълго време, Грейди — каза той.

— Много добре, защото се опитвам да свърша нещо... — Спря наред дума. Отвори уста, затвори я и пак я отвори. — Какво, по дяволите, е това? Откъде знаеш името ми? Кой си ти?

— Представявам дамата, която се опитваш да изнудваш. Тя ме нае да те откроя и да се уверя, че се отказваш от намеренията си и прекратяваш с рекета. — Итън поспря за миг. — Това, между другото, означава да престанеш.

— Невъзможно.

— Не, не е невъзможно. Виж само колко много съм постигнал досега. Намерих те. Това бе трудната част. Да те накарам да спреш с изнудването ще е нищо работа.

— Ти си луд.

— Напоследък срещам доста такива хора.

— Чуй ме, проклет глупак...

— Казвам се Труакс.

— Пукната пара не давам как се казваш. Но ще ти дам безплатен съвет. Ако работиш за онази Клийлънд, значи си загазиш. Тя е избягала от психиатрична клиника.

— Да, да, знам. А ти си човекът, който трябва да я държи под ключ.

— Знаеш ли *защо* беше затворена?

— Чух за машинациите на Харпър — отвърна Итън. — Как срещу определена сума поема грижите за нежелани роднини. Чудесен пример за намиране на свободна пазарна ниша.

— Машинации? Тя ли ти каза така? — Грейди направи презрителна физиономия. — И ти си се хванал на думите ѝ. По дяволите! Или ти плаща много пари или спи с теб. Кое от двете?

— Това не е твоя работа.

— Нека ти кажа защо роднините ѝ искаха да я държат затворена далеч от погледа и мислите си — каза Грейди. — Тя чува разни *гласове*, приятелче. — Той допря пръст до слепоочието си и бавно го завъртя. — *От стените*.

— Мислех, че си бил шеф на охраната в „Кендъл Лейк“. Не знаех, че се занимаваш и с психотерапия. Наистина си всестранно развита личност, Грейди.

— Не съм психиатър, но направих копие на досието на тая откачалка, преди да напусна. Откакто започна историята с нея, имах достатъчно време и прочетох всичко за живота ѝ. Оказала се е в „Кендъл Лейк“, защото е обвинила някакъв много важен човек от голяма компания, че е убил съпруга ѝ. Разправяла, че чува виковете в стаята, където се е случило.

Итън се ухили широко.

— Ей, ама ти наистина ли вярваш на досиетата, които Харпър измисля на пациентите си?

— В този случай — да — отвърна бързо Грейди. — Психиатърката, която я лекуваше в „Кендъл Лейк“, доктор Макалистър, потвърждава в ранните си бележки тази нейна самоизмама. Всъщност лекарката лично се интересува от това. Нарича го извънредно рядък случай на слухова халюцинация.

— Уха.

— Слушай, приятелю, Клийлънд не само е луда, тя е и опасна. Когато избягаха заедно с друга пациентка, едва не убиха двама санитарни.

— Нека да позная, не си съобщил за това в полицията, нали?

Грейди се намръщи.

— Харпър не искаше и да чуе за подобно нещо. Той много държи да не се привлича внимание. Клиентите му не искат никаква публичност.

— Ами санитарите? Те не са ли имали интерес да се обадят в полицията?

— Не. Шефът се постара да им затвори устите. Но аз ти казвам какво стана. Дамата е освидетелствана луда, приятелю. Ако бях на твое място, щях да се измъкна от случая, докато е време.

— Странно, аз тъкмо се канех да ти дам същия съвет — тихо каза Итън. — Измъквай се оттук, и то бързо, защото, ако не изчезнеш, ще извикам полицията.

— Глупости. — Грейди тържествуваше. — Не можеш да докажеш абсолютно нищо. И освен това Клийлънд няма да ти разреши да се обадиш на ченгетата. Знае, че щом разберат, че е бивша пациентка на психиатрична клиника, веднага ще се свържат с роднините ѝ и с лекарите. Ще я върнат обратно в „Кендъл Лейк“, преди да разбере какво става. Повярвай ми, няма никакъв избор. Харпър умее да се справя с такива положения. Той е професионалист, приятелю.

Итън поклати глава.

— Тя няма да се върне там в никакъв случай. Имам план как да я застраховам срещу подобна ситуация.

За пръв път Грейди изглеждаше объркан.

— Как, по дяволите, можеш да им попречиш да я завлекат обратно в „Кендъл Лейк“, щом и добрите доктори, и скъпите ѝ роднини, всички искат да я видят затворена в изолирана стая?

Итън му каза как точно възнамерява да опази Зоуи от връщане в „Кендъл Лейк Менър“.

Този тип наистина го плашеше. Планът на Труакс бе зашеметяващ и направо гениален. *Ако можеше да го осъществи.*

Но след като бе видял непреклонната решителност в очите му, Леон бе почти сигурен, че този проклетник ще успее.

Стоеше в средата на мотелската стая и се опитваше да измисли начин да се измъкне от задънената улица, в която се бе оказал. Трябваше да признае Труакс за голяма глава — бе намерил страхотно решение. Клийлънд вероятно бе достатъчно отчаяна и луда, за да го последва. Сигурно даже нямаше и да усети капана, който Труакс ѝ бе подготвил.

Можеше да разбере кога някой е по-хитър от него, помисли си Леон. С мрачно изражение измъкна от джоба си голямо шише с хапчета, отвори го и изсипа в ръка куп таблетки. Когато всичко свърши, трябваше да иде на лекар заради стомашните си проблеми. Положението се влошаваше.

Пъхна шепа хапчета в устата си и решително ги задъвка. Време беше да промени плановете си. Щом Труакс задвижи нещата, всичко отиваше по дяволите. Леон искаше да се измъкне преди това.

Започна да се разхожда напред-назад по изтъркания килим. Трябваше да измисли резервен план и то бързо. Притежаваше ценна информация. Щом не може да изнудва онази Клийлънд, щеше да се наложи да потърси друг купувач.

Сещаше се за поне още един човек, който би могъл да бъде убеден да плати солидна сума, за да разбере къде се крие лудата. Въпреки това се колебаеше да се обади. Лесно бе да се разправя с избягала пациентка, но представата за пазарлък с другия потенциален клиент го притесняваше.

Спря да крачи напред-назад и погледна към големия плик, който лежеше на нощното шкафче. Там беше описан животът на Клийлънд. Бе копирал всяко листче от досието ѝ, преди да напусне „Кендъл Лейк Менър“. Телефонният номер, който му трябваше, бе там.

Прекуси стаята, грабна плика и изсипа съдържанието му на масата. Взе листа с името и адреса, които търсеше, разглежда ги

известно време, после отвори медицинския картон и препрочете записките на Харпър при постъпването на жената в клиниката.

Пациентката е обсебена от внушението, че съпругът ѝ е бил убит от форест Клийлънд. Страда от силни слухови халюцинации, като твърди, че чува викове от стените на вилата, където е било намерено тялото.

Отправила е сериозни вербални заплахи към Форест Клийлънд и се е зарекла да унищожи и него, и компанията „Клийлънд Кейдж Инкорпорейтид“. Пациентката очевидно представлява опасност за околните, а в маниакалното си халюцинаторно състояние вероятно и за себе си, освен...

Леон остави записките и пъкна в устата си още няколко хапчета. Причината, поради която се колебаеше да се свърже с другия си потенциален клиент, бе проста. Знаеше достатъчно за стила на работа на доктор Иън Харпър, за да подозира, че има голяма вероятност пациентката да е казала истината. Възможно бе тази Клийлънд да е права за това, че съпругът ѝ е бил убит от изпълнителния директор на „Клийлънд Кейдж“.

Леон би предпочел да не се забърква с човек, който е способен да прати куршум в главата на този, който застане на пътя му. Но вече нямаше избор. Труакс се бе погрижил за това.

Не само времето отлиташе бързо, помисли Леон. Наличните му финанси също бяха опасно малко. Беше опразнил банковата си сметка, преди да напусне, но това бяха само няколкостотин долара.

Бе използвал личната си кредитна карта, както и тази от клиниката, преди да дойде в Уиспъринг Спрингс. След това плащаше в брой за мизерната стая в мотела и за храната в заведението за бързо хранене, която направо съсипваше стомаха му. Нямаше как да предвиди кога Харпър може да се усъмни в него и да му хрумне да го проследи по кредитните карти. Ако в справката за този вид плащания се появи сметка от мотел в Уиспъринг Спрингс, това бе все едно да изпрати на шефа си телеграма и да го уведоми, че не е в Лос Анджелис, за да издирва пациентката Клийлънд.

Би могъл да се опита да вземе пари за пръстена, но познаваше достатъчно добре заложните къщи и знаеше, че не биха му дали и половината от реалната цена.

В началото всичко му бе изглеждало толкова просто. Щеше да дойде и да си тръгне с пачките на Клийлънд, преди някой в „Кендъл Лейк“ да разбере какво става. Представяше си как живее на плажа във Флорида или на някой карибски остров, преди още Харпър да разбере, че са го преметнали.

Но Труакс току-що бе разбил на пух и прах всичките му планове.

Все така му се случваше, помисли си Леон. Все се намираше някой, който да му подложи динена кора.

Ако искаше все пак да извлече някаква полза от сегашната ситуация, трябваше да поеме определен риск. Налагаше се да притисне Форест Клийлънд, преди той да е разбрал, че Труакс се кани да го надхитри.

Изгарящата болка в стомаха му бе по-ужасна откогато и да било. Хапчетата изобщо не му помагаха. Посегна към шишето със сироп против киселини на нощното шкафче, отвори го, повдигна го и отпи голяма глътка.

Когато болката утихна малко, се зае да обмисля кое е най-важното за момента. Едно бе кристално ясно. Не можеше да остане в този долнопробен мотел, след като Труакс го бе намерил.

Трябваша му пари в брой, за да се махне от града, и то незабавно. За щастие се бе погрижил за подобни спешни случаи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво има? Какво е станало? — попита Кимбърли Клийлънд.

Тя седеше напрегнато на дивана и наблюдаваше Форест, докато той затваряше телефона. Нещо не бе наред. Бе изписано на лицето му. Рядко показваше каквито и да било чувства, но онзи, с когото току-що бе приключил да говори, бе успял да го разгневи. Личеше си, защото изглеждаше още по-студен и напрегнат от обикновено, а това определено означаваше нещо.

Форест бе на петдесет и една и бе в разцвета на силите си. Имаше добро телосложение, което би привличало погледите и на мъже, и на жени до края на живота му. При ръст над метър и осемдесет, ръчно ушитите костюми му стояха като излети и гледката бе впечатляваща. Заедно с естествения му чар и авторитет, общото излъчване му помагаше да поддържа ред в управителния съвет на компанията, както и между непрекъснато враждуващите и недоволни членове на голямото си семейство. През повечето време.

Тя бе втората му съпруга. Преди три години, когато се бе омъжила за него, погрешно бе решила, че привидно безкрайното му самообладание е отражение на силата му. С времето бе открила каква голяма грешка е допуснала, Форест не бе силен. Бе хладнокръвен.

Бе сгрешила относно чувствата му. Той не я обичаше истински. Бе се оженил за нея, защото имаше подходящ произход и подходящи връзки в обществото, защото бе хубава и с осемнайсет години по-млада от него.

Когато станеше на четиридесет, вероятно щеше да я замени за някоя по-млада. А можеше и да не изчака чак толкова. Напоследък усещаше, че е станал неспокоен. Не би се изненадала, ако се окаже, че има тайна връзка. Такива бяха отношенията му и с нея самата, преди да се разведе с първата си жена.

— Беше някакъв мъж, който твърди, че знае къде се намира Сара — с равен глас съобщи съпругът ѝ.

Тя се взря напрегнато в него, внезапно изтръгната от мислите си.

— Какво говориш, за бога?

— Предложи да ми продаде информацията за значителна сума.

— Не разбирам. Сара е в „Кендъл Лейк Менър“.

— Според мъжа на телефона не е била там през последната година.

— Но в това няма смисъл. Нали плащаме сметките. Тя би трябвало да е в клиниката.

— Има само един начин да разберем дали е там или не.

Форест посегна към тъничко куфарче до краката си и извади лаптопа си. Натисна няколко клавиша и известно време гледа в екрана. После отново взе телефона. Размени само няколко думи с човека, който вдигна слушалката в „Кендъл Лейк“.

— Не ме интересува дали има час за терапия в момента — рязко го прекъсна той. — Извикайте я на телефона.

Отново кратка напрегната пауза.

— Дайте ми да говоря с Харпър — нареди Форест с тона, който използваше спрямо подчинените си. — Веднага!

Кимбърли рязко скочи на крака и се запъти към барчето с алкохола. Наля си чаша от първата бутилка, която ѝ попадна подръка, без дори да погледне етикета, и се заслуша в репликите на Форест с нарастваща тревога.

— Не ми пробутвайте тези измишльотини за крехкото ѝ душевно равновесие — меко каза той. — Не знаете къде е, нали? Откога я няма?

Кимбърли отпи голяма глътка и впери неவிждащ поглед в зашеметяващия изглед към залива на Сан Франциско. Онова, от което наистина имаше нужда, бе едно от малките розови хапчета, които криеше в шкафчето с лекарствата, но не се осмеляваше да ги взема в присъствието на съпруга си. Би го сметнал за израз на слабост, макар че именно той бе причината, поради която се наложи да помоли лекаря си за рецептата.

Форест затвори телефона и я погледна от другия край на стаята, обзаведена от първата му съпруга.

— Няма я — каза безизразно. — Харпър го призна. Неговата версия е, че е успяла да се измъкне преди няколко дни и че вече знаят къде е. Твърди, че е изпратил няколко души да я приберат и няма никакви основания за тревога.

— Значи всичко е наред. Всичко ще се подреди, когато я върнат обратно в „Кендъл Лейк“.

— Не съм много сигурен в това. — Форест стана от мястото си. — Ще дам на Харпър двайсет и четири часа. Ако до утре не е прибрал Сара, ще поема нещата в свои ръце.

— Ще се разправяш с онзи човек, който се обади по телефона, ли? Който предложи да ти продаде сведения за нея?

— Ако се наложи. По един или друг начин, Сара трябва да бъде намерена и върната в „Кендъл Лейк“, колкото е възможно по-скоро. Не мога да рискувам да се появи на годишното събрание на управителния съвет.

Кимбърли забеляза, че ръката ѝ трепери. Много внимателно остави чашата с преполовеното питие на лакираното барче.

— Наистина ли смяташ, че би имала смелостта да се появи на събранието?

— Та тя е луда. Мисли, че аз съм убил Престън. Целта ѝ е да унищожи мен и компанията. Да, смятам, че ще се появи, освен ако не я върнем обратно в „Кендъл Лейк“. Форест вдигна куфарчето си и се запъти към вратата. — Ще бъда в кабинета си.

Кимбърли го гледаше как се отдалечава. Напомняше ѝ за начина, по който баща ѝ винаги се отдръпваше, когато имаше нужда от него, както и всички останали. Отпи още една глътка от уискито си. Скъпият алкохол имаше вкус на киселина.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казал си на Леон Грейди, че ще направиш *какво!*

Зоуи бе толкова потресена, че едва изговаряше думите. Сякаш езикът ѝ се бе заплел на възел. Мозъкът ѝ също бе блокирал. Взираше се неразбиращо в Итън, който се бе разположил удобно в креслото ѝ за клиенти и от време на време поглеждаше часовника си. Изобщо не криеше нетърпението си да тръгне. Зает човек, който има работа за вършене и срещи, на които трябва да отиде.

— Чу ме — каза той. — Казах на Грейди, че ще се женим.

Тя направи огромно усилие да се вземе в ръце и да дойде на себе си.

— *Защо?*

— Мислех, че е очевидно.

— Не — процеди през зъби Зоуи. — Не е очевидно. Опитай се да ми обясниш ясно и с кратки думи.

— Не се притеснявай, повечето от думите, които знам, са кратки и ясни. Добре, ето какво мисля аз по въпроса. Каза ми, че акциите, които си наследила от Престън, сега се управляват от тръст, който можеш да разпуснеш, ако пожелаеш.

— Да.

— Целта ти е да се появиш неочаквано на годишното събрание на управителния съвет с документ, който разпуска този тръст, и да гласуваш с акциите си така, че да предизвикаш неблагоприятно за „Клийлънд Кейдж“ сливане, нали така?

— Да.

— Но ако онези приятелчета от „Кендъл Лейк“ те спипат преди това, големите ти планове отиват по дяволите.

— Наех те, за да предотвратиш това, забрави ли?

— Правя всичко по силите си, госпожо. Но според професионалното ми мнение бракът би бил чудесна застраховка.

Замаяният ѝ ум постепенно почна да разбира логиката му.

— Защото като мой съпруг ти би могъл да гласуваш вместо мен с акциите ми — бавно каза тя. — Можеш да гласуваш според моите желания и да постигнеш същите резултати.

— Така е, но ако бъдем практични, всъщност е много по-просто. Като твой съпруг аз ставам най-близкият ти родственик. Бих могъл да анулирам всяко медицинско заключение, което Форест Клийлънд или който и да било друг се опита да ти наложи, включително затварянето в психиатрична клиника.

— Разбира се — прошепна тя. — Не се сетих за това. Дори да успеят да ме върнат там насила, ти би могъл да ме измъкнеш.

— Точно така. Но не мисля, че ще се стигне дотам. Обзалагам се, че щом се разбере, че си се омъжила, всички, замесени в този случай, ще се откажат от плановете си и ще се държат на разстояние.

— Говориш напълно сериозно, нали? — успя да каже тя накрая.

— Когато работя, винаги съм сериозен. Най-бързият и прост начин да свършим всичко това е да вземем следобедния полет за Лас Вегас. — Той отново хвърли бърз поглед на часовника си. — Ще се оженим там тази вечер и ще се върнем в Уиспъринг Спрингс утре сутрин.

— Наистина ли би направил това за мен? Ще се ожениш за мен само за да ме опазиш в безопасност през следващите шест седмици?

— Имаш ли по-добра идея?

— Ами, не, но ми се струва малко прекалено.

— Е, не е чак толкова голяма работа. Повярвай ми, бил съм женен много пъти.

Не било голяма работа!

— Предполагам, би могло да се каже, че си експерт в това отношение — каза тя безизразно.

— Така е. Експерт съм. След годишното събрание на управителния съвет ще се разведем набързо и всичко ще си дойде на мястото.

Тя прочисти гърлото си.

— Представяш нещата толкова просто.

— Те са си такива.

Зоуи разтри слепоочията си.

— Наистина съм трогната от предложението ти, но не бих могла да ти позволя да направиш подобно нещо.

— Защо не?

Тя се намръщи.

— Защото е прекалено опасно, разбира се.

— Ще ми се да кажа, че „опасност“ е второто ми име, но не е. Спокойно, всичко ще се нареди. Ще видиш.

Младата жена поклати глава.

— Не мога да ти позволя да го направиш. Ти всъщност ще се окажеш на мястото на Престън. Не разбираш ли? Форест уби Престън. Кой би могъл да гарантира, че няма да се опита да убие и теб, ако реши, че си застанал на пътя му?

Той се усмихна иронично.

— Ти наистина вярваш в това, нали? Тревожиш се за мен.

— Както се казва, ти не си заложил нищо в този случай, Итън. Не искам да нося отговорността, че съм те изложила на смъртна опасност.

— Нае ме да разреша проблемите ти с изнудването — напомни меко. — Остави ме да си свърша работата.

— Не искам да поемаш риск.

— Като твой съпруг няма да съм изложен на опасност, както е бил Престън.

— Какво имаш предвид?

— Един мъртъв съпруг, очевидно жертва на въоръжен крадец, би могъл да бъде обяснен — каза той. — Втори мъртъв съпруг в този момент би предизвикал съмнения и много неудобни въпроси. Повярвай ми, това е последното нещо, което Форест би желал, ако се мъчи да предотврати нежелано сливане на компанията. Ще му е нужна пълната подкрепа на управителния съвет и всички по-крупни собственици на акции.

Той имаше право донякъде, но не ѝ се искаше да му го признае.

— Най-вероятният сценарий е Форест да се опита да ме подкупи, когато разбере, че си се омъжила за мен — заяви Итън.

— Хмм.

— Това би била логична постъпка.

— И ако се опита да те подкупи — попита тя, — какво ще му кажеш?

Итън стана, отиде до бюрото ѝ и опря разтворените си длани на плота му. Наведе се по-близо до нея.

— Ще му кажа да върви по дяволите.

— Итън...

— Хайде, тръгвай. Почти един часът е. Ще те закарам до апартамента ти. Можеш да си събереш малко багаж, докато се погрижа за някои неща в офиса си. Ще те взема в три и половина и отиваме на летището. Има много полети през деня до Вегас и се стига само за час. Часовата разлика е в наша полза.

— За какви неща трябва да се погрижиш? — поиска да разбере тя, като се опитваше да се залови за нещо логично.

Той сви рамене.

— Искам да свърша разни неща, преди да напуснем града.

Тя издърпа яркосинята си чанта изпод бюрото и бавно се изправи от мястото си.

— Като например?

— Ще се погрижа някой да наглежда Аркадия, докато ни няма.

Обзе я нова тревога и я накара да спре на място.

— Мислиш ли, че е в опасност?

— Вероятно не. Леон Грейди изобщо не я спомена. — Итън стоеше до вратата и я държеше отворена. — Склонен съм да се съглася с нея, че хакерът, който е продал досието ти на Грейди, би му предложил и нейното, ако го имаше. Но предпочитам да се застраховам все пак.

— Разбирам загрижеността ти, но по-добре да предупредиш Аркадия, преди да й намериш бодигард.

— Тя ми изглежда разумна. Не вярвам да вземе да се инати.

— За разлика от мен ли?

— Ти също си разумна — с лекота се измъкна той.

— Но много упорита?

— Много. — Погледна я. — Ще излезеш ли оттук със собствените си крака, или предпочиташ да те изнеса?

Тя повдигна брадичка, стисна здраво чантата си и се запъти към вратата с възможно най-засегнат вид.

— Има едно дребно нещо, което, изглежда, все повече забравяш напоследък.

— Какво е то?

— Аз съм клиент — тя заби пръст в гърдите му, докато минаваше покрай него. — Ти работиш за мен, Труакс. Това означава, че аз давам

заповедите.

— О, да — той затвори и заключи вратата след нея. — Бях забравил.

— Пак ще се жениш, а? — Сингълтън се облегна на плота на гишетото и се вгледа замислено в Итън. — Ако ме бе предупредил, щях да ти спретна ергенско парти.

— Оценявам желанието ти — отвърна детективът. — Виж какво, можеш да ме почерпиш една бира, когато се върна от Вегас.

— Дадено. Виж, разбирам логиката ти, но трябва да ти кажа, че да се ожениш за клиентка е малко прекалено даже и за супер детектив като теб.

— Така каза и Зоуи.

— Значи не е във възторг от плана ти?

— Едва успях да я склоня. Страхуваше се, че ме излага на опасност.

— А ти ѝ каза, че „опасност“ е второто ти име, нали?

— Как позна?

— Гледал съм тоя филм.

— Репликата е супер и през цялата си професионална кариера съм чакал удобен момент да я използвам, но Зоуи не бе в настроение да ми повярва. Трябваше да се осланям на разума и логиката.

— Ужасно е, че все така става, нали?

— Да. Изтъкнах ѝ, че вероятността Форест Клийлънд да се изложи на риск и да убие двама от съпрузите ѝ е твърде малка.

Сингълтън свали очилата си и започна да ги бърше с кърпичка.

— Мислиш ли, че наистина е малка?

— Разбира се. — Итън се облегна на гишетото. — Но стига за мен. Да си поприказваме за теб. Какво откри?

Книжарят отново си сложи очилата.

— Не особено много за съжаление. Доколкото разбрах, „Кендъл Лейк Менър“ е напълно законна частна клиника, изцяло собственост на доктор Иън Харпър, който я ръководи.

— Откъде е намерил средства за подобно начинание?

— По обичайния начин. Оженил се е за пари.

— А съпругата му?

— Елизабет Пенбърн Харпър била стара мома. Наследила голямо богатство и го използвала за благородни цели. Била на петдесет и четири, когато се омъжила за доктора. Той бил на четиридесет и две. Това станало преди единадесет години. Починала преди три години. Сърдечен удар.

— Удобно. И Харпър е получил богатството й?

— Не цялото. Голяма част отишла за благотворителност. — Сингълтън погледна в записките си. — Но и той е наследил една част, а получил и „Кендъл Лейк Менър“. Като се грижи за заможни клиенти, които плащат добре, за да се запази тайната им, и като избягва сметките за осигуровки и данъци, явно е успял да превърне клиниката в доходно предприятие.

— Истински предприемач. Какъв е персоналът?

— Какъвто би могъл да се очаква. Санитари, помощници, чистачи, кухненски работници и няколко души за охрана. Тежестта, изглежда, е голяма.

— А що се отнася до медицинското обслужване?

— Доколкото можах да разбера, има само един дипломиран психиатър, доктор Вениша Макалистър. Тя ръководи няколко така наречени терапевти. Повечето от тях нямат кой знае каква квалификация или опит. И сред тях тежестта е голяма.

Сингълтън вдигна поглед от бележките си. — Като имам предвид съотношението между пациенти и медицински персонал, бих казал, че в „Кендъл Лейк Менър“ разчитат предимно на фармацевтични препарати, за да лекуват.

Итън кимна.

— Лекарствата са по-евтини от лекарите, а Харпър явно държи сметка на печалбата. Нещо друго?

— Май това е всичко, освен че, доколкото можах да разбера, нито медицинските досиета, нито цената на услугите в клиниката са оповестени в интернет.

— Това се очаква от място, където държат на дискретността и избягват публичността. А какво научи за „Клийлнд Кейдж“? Нещо особено?

— Само това, което вече знаеш. Фамилна компания вече от три поколения, занимава се със строителство и недвижими имоти, както и с инвестиране. Тъй като е семейна корпорация, във финансовите

издания няма много информация за нея. Но вървят слухове, че напоследък имат сериозни финансови проблеми заради значителен дълг, натрупан след придобиването на собственост над някаква по-дребна фирма преди няколко години. През последните месеци Форест Клийлънд се опитва да предотврати сливането с една по-голяма корпорация. На годишното събрание на управителния съвет следващия месец се очаква да бъдат взети някои много важни решения.

— А какво става с Търговеца?

— Много потаен тип е този Търговец. Обаче използвах кода, който ни даде Аркадия, и споменах едно име. Той ми отговори.

— Така ли? И какво име спомена? Сингълтън небрежно вдигна рамене.

— Споменах консултантския екип, за който работех преди време. Той го позна и бе подobaващо впечатлен. Реагира така, сякаш ме смята за равен или за колега. Както и да е, отказа да повярва, че са проникнали в данните му. Много се гордее със защитата си. Но ме увери, че ще проучи въпроса и ще се свърже с мен отново.

— Добре — Итън се отблъсна от гишето и тръгна към вратата. — Ако разбереш още нещо, знаеш къде да ме намериш.

— Разбира се. Поздравления по случай предстоящата сватба, между другото. Нали знаеш какво казват?

Итън се спря на прага и го погледна през рамо.

— Не, какво казват?

— Четвъртият път е за щастие.

— Радвам се да го чуя.

Излезе във фойето и се качи на горния етаж. Отключи офиса, седна зад бюрото в кабинета си и посегна към старомодната картотека, където пазеше важни телефонни номера. Прелисти картончетата, докато откри онова, което търсеше.

Хари Стаг отговори още на първото позвъняване.

— „Стаг Консултинг“.

— Трябва ми бодигард за една дама в Уиспъринг Спрингс, и то незабавно. Още тази вечер. Свободен ли си?

Кратка пауза.

— Ако кажа „да“, ще излезе, че бизнесът ми не върви особено.

— Искаш ли работата или не?

— Искам я — отговори Стаг. — Нещо не съм особено зает напоследък.

— Колко бързо можеш да дойдеш?

— Нека да видя, полетът от Сан Диего до Финикс е около час, но има и часова разлика. Ако тръгна веднага, ще бъда в Уиспъринг Спрингс около шест, шест и половина. Става ли?

— Става — даде му името и адреса на Аркадия. — Ще говоря с нея. Ще те очаква. Аз напускам града с клиентката си веднага щом свърша тук. Ще се върнем в Уиспъринг Спрингс утре по някое време.

— Къде отивате?

— В Лас Вегас.

— Значи става дума за хазартни развлечения?

— Ще се женя.

— Така ли? Колко пъти ти станаха? Три? Четири?

— Четири.

— Е, нали знаеш какво казват — отбеляза Стаг, — четвъртият път е за щастие.

— Чувал съм го — осведоми го накратко за Леон Грейди и положението в момента. — Този тип вероятно ще е заминал, докато дойдеш тук. Изглежда, не знае нищо за Аркадия Еймис, но не искам да рискувам.

— Ясно.

Бони влезе в кабинета точно когато оставяше телефонната слушалка.

— Какво става? — попита тя.

— Можеш да ме поздравяш — отвърна Итън. — Ще се женя.

— Ще се жениш ли?

— Нали знаеш какво казват, четвъртият път е за щастие.

— Бодигард? — Аркадия изгледа внимателно Итън. — За колко време?

— За няколко дни — отвърна той. — Само докато се уверим, че не си в списъка за изнудване на Грейди.

— Ако имаше информация за мен, досега щеше да е предприел нещо.

— Зоуи ще бъде по-спокойна, като знае, че си в сигурни ръце, докато ни няма в града.

Прав беше, помисли Аркадия. Приятелката ѝ щеше да се тревожи.

— Добре — съгласи се тя. — Но само докато вие двамата се върнете.

— Благодаря за разбирането. Той се казва Хари Стаг. Ще се появи около шест–шест и половина, ако всичко е наред.

Жената се усмихна леко.

— Да не би да е само мускули или има и малко мозък?

— Има и малко мозък. Погледна към близката витрина и видя няколко бижута с необичаен дизайн. — Имаш ли някакви пръстени?

— Да. — Тя леко наклони глава встрани. — Не ми казвай, че искаш да купиш за Зоуи.

— Когато се жениш, трябва да има пръстен.

Аркадия се взря внимателно в лицето му.

— Ти би трябвало да знаеш по-добре — каза меко накрая.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Същата вечер долетяха в Лас Вегас. В единадесет часа стояха пред олтара в един денонощно отворен венчален параклис.

Церемонията бе точно такава, каквато би могло да се очаква в Лас Вегас, реши Зоуи. Параклисът бе украсен с много кристални висулки и свеци и се намираше в една пресечка на главната улица. Имаше син килим, бяла беседка и няколко големи вази, преливащи от изкуствени сини цветя.

Свещеникът много приличаше на Елвис в някой от лошите му периоди. Помощничката му, която изпълняваше и ролите на шаферка, на свидетел на церемонията и секретарка, бе бивша танцьорка в нощен клуб. Жената се разплака при произнасянето брачните клетви. Сълзите ѝ изглеждаха истински. Зоуи не бе сигурна дали това е добър знак.

Най-объркващият момент бе, когато Итън, съвсем навреме, извади златна халка, гравирана много необичайно.

Най-хубавото бе, че тя се подписа на всички официални документи с цялото си име — Сара Зоуи Лус Клийлънд. Вече нямаше да се крие в сенките.

Петнайсет минути по-късно Итън я изведе навън в осветената от неоновите светлини нощ. Включиха се в безкрайния поток от хора, излизаци и влизаци в безбройните великолепни казина.

Зоуи здраво стискаше малкото букетче живи цветя, което помощничката бе пхнала в ръцете ѝ точно преди началото на церемонията. Златната халка проблясваше на пръста ѝ.

— Помислил си за всичко — каза тя, като се опитваше да изглежда равнодушна. — Откъде намери пръстен толкова бързо?

— Не е от предишните ми бракове, ако това те притеснява — в гласа му прозвуча рязка нотка.

Тя усети как се изчервява и бе благодарна на полумрака и неоновите светлини.

— Просто съм любопитна, това е всичко.

— Взех го от галерия „Еуфория“ точно преди да тръгнем. Аркадия знаеше кой размер ще ти стане.

— О! — тя разпери пръстите на лявата си ръка и разгледа златната халка. — Много е хубава. Сигурно е скъпа.

— Аркадия ми направи отстъпка.

— Сигурна съм, че ще се съгласи да го върнеш и да си получиш обратно парите — увери го Зоуи.

— Няма да ти го впиша в сметката като допълнителен разход, така че престани да се тревожиш за цената.

Разбра, че го бе засегнала.

— Просто вече съм й толкова задължена — опита се да му обясни Зоуи. — След като се измъкнахме от „Ксанаду“, не можех да използвам собствените си пари или кредитни карти. Трябваше да теглим от средствата, които тя е вложила в банка извън страната. Всеки месец й изплащам определена сума, но истината е, че не бих могла да й върна дълга за услугите на Търговеца и за започването на собствен бизнес, докато не получа пари от „Клийлънд Кейдж“. Това вероятно ще стане едва няколко месеца след сливането на компаниите.

Итън изглеждаше заинтригуван.

— Аркадия има сметки в банки извън страната?

— В предишния си живот е била много успешен финансов посредник. Инвестирала е парите на клиентите си, както и своите. Знае безкрайно много за наистина заплетените аспекти на бизнеса. Тя бе човекът, който ми помогна да разбера, че „Клийлънд Кейдж“ е уязвима и че се подготвя сливане с по-голяма корпорация. Тя изготви плана ми.

— Аха. Никога не бих предположил.

Зоуи погледна пръстена, който блестеше под неоновите светлини на входа на някакво казино.

— Това беше много мило — каза му, като все още се опитваше да налучка верния тон.

— Не е нужно да го носиш, ако те кара да се чувстваш неудобно.

— Няма проблем.

— Не че пръстенът прави брака ни по-законен.

— Знам — тя стисна още по-здраво цветята. — Казах, че няма проблем. Много бих се радвала, ако не си толкова рязък с мен точно сега. Малко съм изнервена.

— Рязък ли бях?

— Да.

— Извинявай.

— Мисля, че и двамата сме напрегнати в известна степен.

— Наистина ми се струваш малко на нокти тази вечер — призна Итън.

Тя възнегодува.

— Нормално е. Не ми се случва да се омъжвам всеки ден.

— Е, може би на теб не ти се случва — мрачно отбеляза Итън. — Но пък някои от нас имат значителен опит в това отношение и мога да те уверя, че...

— О, замълчи, моля те. Не съм в настроение за шеги, свързани с предишните ти бракове, тъй че изобщо не започвай.

— Добре. И без това не ми е любима тема.

Обзе я някаква вина. Той вероятно се опитваше да я развесели с малко самокритичен хумор, а тя бе реагирала прекалено емоционално.

Изключително дълга лимузина мина от лявата ѝ страна и зави към зашеметително бляскавия вход на едно от мегаказината. От нея слезе жена в искряща от пайети рокля. Придружаваше я мъж, облечен във вечерен костюм.

Отдясно туристи с джинси и тениски се носеха покрай нея върху голям подвижен тротоар, който обезпокоително ѝ заприлича на изплезен език. Групата изчезна в отворената паст на огромно казино.

Отпред се виждаше искрящата в златно и сребърно табела, рекламираща хотела, в който Итън бе направил резервации за нощувка. Бяха си оставили там багажа по-рано, когато се регистрираха, но нямаше време да се качат до стаята, преди „младоженецът“ да я помъкне да уредят дребните формалности, необходими за сключване на брак в Невада. Не знаеше дали е резервирал две стаи или само една и по неизвестна причина не ѝ се щеше да го разпитва подробно.

— Извинявай — изрече тихо. — Не биваше да казвам подобно нещо. Особено след всичко, което направи за мен. Наистина не знам как да ти се отблагодаря.

— Забрави за това.

Тя погледна бързо вехнеците цветя в ръката си и пръстена.

— Малко ми е трудно при дадените обстоятелства.

Очакваше да ѝ отговори с някаква хаплива реплика, но той не каза нищо.

Минаха покрай луксозен търговски център. Друг вход ги приканваше да се насладят на колекция картини на старите майстори от световна величина. Зоуи знаеше, че ако двамата с Итън се поддадат на изкушението да влязат в магазините или в художествената галерия, накрая щяха да се окажат направо в казиното на хотела. Така действаше Лас Вегас. Хазартните зали бяха като огромни търбуси на някакви блестящи чудовища, които трябваше да се хранят безспир.

— Итън?

— Да?

— Имаш ли нещо против да те попитам нещо лично?

— Малко е късно да си задаваме лични въпроси — сериозно ѝ отвърна той. — Би трябвало да питаш, преди да се омъжиш за някого.

Тя се усмихна.

— Ще го запомня.

— Какво искаше да питаш?

— Как стана частен детектив?

Отначало последва мълчание. Тя си помисли, че може и да не ѝ отговори.

— Аз бях черната овца в семейството — каза накрая той. — Метнал съм се на чичо си Вик. Напуснах колежа и отидох в армията. Когато се уволних, започнах работа в една голяма охранителна компания в Лос Анджелис. След няколко години отворих собствена агенция.

— Бони ми разказа какво се е случило с брат ти.

— Досетих се, че сигурно ти е казала нещо. Онази вечер, когато ядохме пица.

Зоуи погледна към тълпите от хора по тротоара пред тях.

— Знам какво е да загубиш някого по този начин.

— Разбирам това.

— Наясно съм какво е да жадуваш справедливост толкова силно, че да не можеш да заспиш, а хората да ти казват, че трябва да си мълчиш и да оставиш властите да вземат мерки. Знам какво е да се будиш посред нощ със съзнанието, че системата няма да проработи за теб.

Той се пресегна, хвана лявата ѝ ръка и преплете пръсти с нейните.

— И аз знам — каза ѝ.

— Затова правиш всичко това за мен сега, нали? — тя стисна здраво цветята си. — Защото си бил на моето място. Знаеше как жаждата за отмъщение направо те разяжда. Как може да те докара до лудост.

— Да — той притисна малко по-силно пръстите ѝ. — Какъв беше той?

— Престън? — тя извика някои от старите си спомени. — Изпълнен с топлина и обич. Внимателен. Мил. Безкрайно почтен. Почти пълна противоположност на роднините си. Бе изключение в семейството си. Те всички се занимават с бизнес. А Престън се бе посветил на историята на изкуството.

— И ти го обичаше — това бе твърдение, а не въпрос.

— Да, обичах го. Когато го срещнах, бях живяла дълго съвсем сама на този свят. Посвоему, тъй като бе толкова различен от другите членове на семейството си, той също бе доста самотен. Мисля, че това породило привличането помежду ни — тя преглътна. — Обещахме си, че ще се грижим един за друг.

— А после е бил убит.

— Да. Не успях да се погрижа особено добре за него. Единственото, което мога да сторя сега, е да отмъстя за смъртта му. Докато бе жив, Престън държеше на бъдещето на „Клийлънд Кейдж“. Що се отнася до мен обаче, Форест и компанията са отговорни за смъртта му.

Итън продължи да я държи за ръка.

— Дрю бе четири години по-млад. Той бе всичко онова, което се очакваше от мен. Завърши колеж. Преуспя в бизнеса и участваше активно в благотворителни начинания. Не се провали в три брака. Намери жена, която да го обича. Създаде семейство. Беше чудесен баща и образцов член на обществото.

Тя изтръпна, когато разбра какво има предвид.

— Ти си бил по-големият му брат.

— Знаеш ли какво означава това?

Зоуи бавно издиша задържания в гърдите ѝ въздух.

— Вероятно значи, че дълбоко в себе си си се чувствал отговорен за него.

— Да. Но не се справих със задачата си. Убиха го.

Думите отекнаха дълбоко в нея.

— Мислиш ли — попита го предпазливо, — че причината да те обсеби идеята за възмездие е същата като тази, поради която аз така силно жадувам отмъщение? Защото и двамата смятаме, че не сме изпълнили задълженията си?

— Предполагам, че това е част от нея. Ти какво смяташ?

— Мисля, че си прав. Но това не променя нищо, нали?

Той стисна ръката ѝ.

— Не, не променя абсолютно нищо.

Може и да нямаше никаква промяна по отношение на желанието ѝ да отмъсти за Престън, помисли си тя, но определено имаше нещо различно в чувствата ѝ към Итън. Питаше се дали той усеща връзката помежду им, или тя е само плод на въображението ѝ.

Минаха покрай плитко изкуствено езерце, разположено пред гигантски хотелски комплекс. Малки лодки с украсени с разноцветни светлилки гребла се носеха по водата. И лодките, и техният товар от весели пътници изчезваха под едно мостче във вътрешността на поредното казино.

— Знаеш ли какво? — Итън внезапно смени посоката и я повлече след себе си. — Права си. Беше дълъг ден, и двамата сме изнервени и напрегнати. Нуждаем се от малко развлечения. Хайде, ела.

Изненадана, тя се вкопчи в повяхващия букет и забърза, за да не изостане от него.

— Къде отиваме?

— Имам чувството, че днес ми върви.

— Сливаш се с тълпата. Лас Вегас е направен така, че да те кара да се чувстваш късметлия.

— Сериозно ти говоря.

Вмъкнаха се в най-близкото казино и се гмурнаха в света на проблясващите неонов светлини, звънтящите автомати и морето от игрални маси. Въздухът бе изпълнен със смях, разговори и салонна музика.

Итън я повлече към маса за блек джек.

— Не знам правилата — бързо каза тя. — Не и в истинско казино.

— Тогава стой тук и мисли позитивно.

Той седна. Зоуи хвана букета си с две ръце и се опита да последва съвета му.

Итън играеше, без да дава външен израз на емоциите си, но когато се изправи петнайсетина минути по-късно, изглеждаше доволен. Остави бакшиш на крупнето и прибра печалбата си.

— Имам добри новини — заяви той. — Няма да включвам в сметката ти цената на хотелската стая. Току-що спечелих достатъчно, за да я платя.

Стая. В единствено число.

— Всичко е наред — побърза да каже тя. — Нямам нищо против. Знам, че извънградските разходи са включени в основната цена на услугите ти.

— Считай го за сватбен подарък — той й подаде няколко жетона. — Ето. Пробвай късмета си.

— Никога не печеля, когато играя на автоматите.

— Само опитай.

— О, добре — тя взе няколко жетона от ръката му, пусна ги в най-близкия автомат и дръпна ръчката.

В отвора с приятен звън се изсипаха монети.

— Хей, Итън, погледни!

Монетите продължиха да падат.

— О, боже! — възкликна Зоуи.

Итън се облегна на съседния автомат и се ухили.

— Май и на теб ти върви тази вечер.

Стотинките все още се изсипаха на куп в отвора.

— Ето, дръж цветята ми — тя му подхвърли букета, отвори чантата си и се залови да прибира печалбата си.

Итън я изчака да свърши и я хвана за ръка.

— Хайде да си вземем нещо за пиене, за да отпразнуваме случая.

Поведе я към най-близкия бар. Седнаха в едно сепаре. Итън остави букета на масата.

Появи се сервитьорка, облечена в лъскаво мини костюмче.

— Шампанско — поръча Итън.

Момичето погледна многозначително към цветята.

— Специален повод?

Със собственически жест той обгърна с ръка раменете на Зоуи.

— Току-що се оженихме — доволно обяви.

— Да, често се случва тук — тя отправи искрено топла усмивка към двамата. — В повечето случаи ми се струва, че бракът би изтраял

около седмица. Но вие изглеждате добре заедно. Поздравления!

Шампанското поуталожи напрежението, но изобщо не успя да помогне на Зоуи да се справи с възбудата и страха, които я бяха обзели. Когато стигнаха пред вратата на хотелската стая, несигурният трепет, който усещаше дълбоко в себе си, бе почти непоносим.

Успокой се. Все пак не е истинска сватбена нощ. По-скоро нещо като тайна любовна връзка. Всъщност досега си бе връзка за една нощ.

Но току-що подпечатаното свидетелство за брак в джоба на Итън и халката на ръката ѝ правеха ситуацията изключително странна. Как да наречеш връзката, при положение че спиш с мъжа, който току-що е сключил брак с теб?

Толкова се бе замислила над въпроса, че когато Итън отвори вратата, тя влезе в стаята без обичайното си спиране на прага.

Тежката вълна от груба похот я връхлетя така внезапно, че тя изтърва цветята на пода и едва не се срина на колене.

— Какво има, по дяволите? — Итън светна лампата. Хвана я за ръка и я подкрепи да не падне. — Добре ли си?

Звучеше разтревожен.

— Добре съм.

Това бе чиста лъжа. Не беше добре. Атмосферата бе наситена със задушавашото усещане за скорошен секс. Това не бе онзи вид земна, естествена емоционална енергия, която понякога се усещаше в някоя спалня. Тази стая бе пропита от болна и извратена страст. Зоуи дишаше на пресекулки и се оглеждаше отчаяно наоколо.

На пръв поглед всичко бе старателно излъскано. Бежовият килим бе изчистен с прахосмукачка както трябва. Голямото кръгло легло с покривка на черни и златни райета и огромни възглавници в същия десен изглеждаше чисто и подредено. Вратата на банята бе откряната и се виждаше, че направо свети.

Но усещането за пошла страст се излъчваше от всички мебели като противна воня.

Не би могла да прекара нощта в тази стая. Трябваше ѝ някакво извинение, за да помоли Итън да се обади на рецепцията и да поиска смяна, и то бързо.

Отговорът дойде, когато погледна нагоре и забеляза голямото огледало, монтирано на тавана над леглото.

— Това изобщо не ми харесва — каза тя.

Той проследи погледа ѝ. Видя огледалото и бавно се усмихна.

— Може би не биваше да питам на рецепцията къде е най-близкият венчален параклис. Имам чувството, че са решили да ни направят услуга, като ни настанят в младоженския апартамент.

— Имаш ли нещо против да помолим да ни преместят? Огледалото е малко прекалено за мен.

— Виждаш ли, това ви е лошото на вътрешните дизайнери. Все капризничите и избирате — но вече посягаше към телефона.

Искането им бе удовлетворено веднага. Събраха багажа си и слязоха до рецепцията да вземат нови ключове.

— Искате ли помощ за багажа? — попита служителят на хотела.

— Не, благодаря — отвърна му Итън. — Ще се справим сами.

Изминаха обратния път през фоайето към асансьорите в мълчание. Пет минути по-късно отвориха вратата на друга стая на единадесетия етаж. Този път Зоуи не забрави да поспре на прага. Не усети никакви силни страсти тук, само обичайните леки усещания, които лесно можеше да заглуши в съзнанието си.

Итън я гледаше как влиза в стаята.

— Тази става ли?

— Да, благодаря ти — чувстваше се неловко, но и невероятно облекчена. — Извинявай за притесненията.

Той внесе куфара ѝ и собствената си лека пътна чанта в стаята и ги остави на пода.

— Признавам, че огледалото над леглото не е проява на особено изискан стил.

— Да, така е. — Тя отиде до банята, намери чаша и натопи букета в нея. — Със съжаление трябва да отбележа, че има хора в нашата професия, които просто не знаят кога да спрат, що се отнася до огледалата.

Итън бе застанал до вратата на банята и я наблюдаваше, докато тя пълнеше чашата с вода.

— Не мисля, че тези цветя ще изкарат нощта.

— Вероятно няма.

Но не можеше просто да ги изхвърли в коша за боклук.

— Зоуи?

— Виж, има две мивки — оживено каза тя. — Коя си избираш? Той се приближи до нея и нежно обгърна лицето ѝ с ръце.

— Всичко е наред — каза ѝ. — Запазих една стая, защото предполагам, че ни е нужно само едно легло. Но ако предположението ми е погрешно, трябва просто да ми кажеш. Мога да си позволя да платим две стаи тази нощ.

Огромна вълна от топлина се разля по цялото ѝ тяло. Тя разпери пръсти върху ризата му, като се наслаждаваше на силата, струяща от тялото му. Жаждата в очите му бе явна, но всичко бе под пълен контрол. Ако го помолеше да си вземе друга стая или да спи на пода, несъмнено би го направил.

— Предположението ти е вярно — отвърна тя.

Той леко я погали с кокалчетата на свитите си пръсти.

— Не можеш да си представиш колко съм щастлив да чуя това.

„Той заслужава някакво логично обяснение“, помисли си тя. Държеше се като някоя изнервена младоженка в сватбената нощ.

— Знам, че се държа много странно — каза му.

— Заради стреса.

— Отчасти, но има и друго. Цялата ситуация е толкова необичайна. Искам да кажа, прекарвали сме заедно само една нощ и тъкмо бях започнала да свиквам с идеята, че може да спим заедно, и се питах как ли биха се развили нещата помежду ни, а сега сме женени, но това не е истински брак. Не знам. Просто не мога да разбера какво става.

— Чуй съвет от специалист — целуна я леко по ухото. — Забрави за брачното свидетелство и за халката. Концентрирай се върху общото ни легло.

Преди да успее да му отговори каквото и да било, той вече я целуваше, дълбока, опияняваща целувка — вълшебно заклинание, което я правеше възхитително свободна.

Концентрирай се върху общото ни легло.

— Итън... — сграбчи раменете му и отвърна на целувката му, като се отдаде изцяло на момента и на отчаяната трескава нужда, която бе напълно нова за нея.

— Точно така — прошепна с устни върху шията ѝ. Гласът му бе по-мек и натежал, по-плътен и пропит от загадъчни обещания. —

Започваш да схващаш.

Тя се притисна плътно до него, поглъщаше страстта му, за да проникне до всички студени кътчета в душата ѝ, и се опитваше да сподели с него част от своята топлина.

Той я вдигна на ръце, изнесе я от банята и я остави до леглото. Посегна надолу, сграбчи с една ръка покривката заедно с чаршафите и завивките и с едно помитащо движение ги захвърли настрани.

Тя изрита обувките си, като се държеше за него, за да запази равновесие. Той някак успя да се измъкне от своите и после заедно потънаха надолу, надолу, надолу.

Когато се опомни, лежеше по гръб, а Итън бе надвесен над нея, опрян на една ръка, за да махне блузата и сутиена ѝ. Тя посегна, намери ципа на панталоните му и го разкопча.

Когато го обхвана с пръсти, разбра, че е напълно възбуден. Погали го нежно.

— О, да! — в полумрака усмивката му бе едновременно много опасна и много възбуждаща. — Сега вече определено схващаш добре нещата.

Доста по-късно тя отвори очи. Първото, което забеляза, бе лунната светлина, проблясваща по венчалната ѝ халка. Бледото сияние бе крехко и неуловимо като надеждите за бъдещето.

Итън се размърда до нея и я прегърна по-здраво.

— За какво мислиш?

— Мисля, че няма да използвам пак другото си име — прошепна тя. — Ще си остана Зоуи. Ново име и може би — ново бъдеще.

— Зоуи Труакс. — Той се наведе и я целуна страстно.

— Да. Харесва ми как звучи. Отива ти.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Кажи ми — подхвана Хари Стаг. — Често ли идваш тук?

Аркадия се вгледа в слабия мъж с дълбоки и уморени от живота очи, който седеше срещу нея в сепарето. Никога през живота си не бе имала бодигард и затова, не бе съвсем сигурна какво трябва да прави с него.

Бе се примирила с този човек само, защото бе ясно, че Зоуи си има достатъчно други тревоги и без това. Полетът до Вегас, за да склучи брак по сметка с Итън Труакс, ѝ бе причинил доста безпокойство. Притесненията за безопасността на приятелката ѝ, докато е извън града, само биха влошили допълнително положението ѝ.

Когато Хари Стаг се появи в галерия „Еуфория“ в шест и петнайсет, Аркадия предложи да хапнат навън и да прекарат вечерта в „Последен изход“. Целта бе да мине колкото е възможно повече време, преди да го заведе в обзаведения си в сребристо и бяло апартамент. За разлика от Зоуи тя имаше и втора спалня, но ѝ бе трудно да си представи някой мъж, особено пък този, да преспи там.

— Обичам джаз — Аркадия прокара пръст по ръба на чашата си с мартини. — Нещо повече, нуждая се от него. Пренася ме на друго място за известно време.

Хари пийна от газираната вода, която си бе поръчал.

— Разбирам какво имаш предвид.

Триото на сцената подхвана мелодията на парче от Телониъс Монк, „Бляскави улици“. То бе изключително трудно за изпълнение, но Аркадия ги бе чувала и преди. Можеха да се справят добре. Пианото бе водещият инструмент, а бас китарата и барабаните елегантно го следваха.

Хари Стаг примигна няколко пъти в безмълвна изненада, когато удивително чистите, завладяващи звуци се понесоха в интимната атмосфера на бара. Много бавно остави чашата си. На лицето му бе изписано захласнато внимание.

Аркадия също се предаде на пленителната мелодия и времето сякаш изчезна нанякъде.

Когато всичко свърши, нито тя, нито Хари можеха да помръднат за известно време. После придружителят ѝ бавно се извърна към нея.

— Не съм чувал такова добро изпълнение, откакто за последен път бях в Ню Орлиънс — отбеляза Хари. В дрезгавия му глас звучеше възхищение.

— И аз бях изненадана първия път — тя леко се усмихна. — Ако трябва да отговоря на въпроса ти, да, често идвам тук.

— Разбирам защо.

Аркадия взе декоративната клечка от чашата си с мартини и ухапа маслината. Нямаше смисъл да пропуска момента, помисли си. Това бе идеален случай да се порови малко.

— Отдавна ли познаваш Итън Труакс? — попита тя.

— Срегнахме се преди няколко години — отговори Хари.

— По професионален повод ли?

Мъжът, изглежда, се замисли над това за момент. После кимна.

— Може и така да се каже. Работех за хора, които искаха да го стресна, за да се откаже от един случай.

— Предполагам, че планът не се е изпълнил.

— Не. Когато Труакс си набележи някаква цел, не се отклонява от нея. Би се наложило да го убия, за да го спра.

— Зоуи ми разказа какво се е случило с брат му. Разбрах, че макар човекът, отговорен за смъртта му, да е излязъл свободен от съда, по-късно е пострадал при нещастен случай.

— Често стават нещастни случаи.

— Каза, че би се наложило да убиеш Итън, за да го спреш. Няма как да не забележа, че не си стигнал чак дотам. Това означава ли, че не стреляш по хората?

— Да кажем, че не го правя за пари — отвърна той.

— Аха. Малка, но значителна разлика.

— В случая не се наложи да обяснявам тази разлика на работодателите си. Не им се щеше да решат проблема по този начин, защото бяха достатъчно умни да разберат, че би им се отразило крайно неблагоприятно.

— Прави ли бяха?

— Вероятно. Ако бяха премахнали Труакс, положението им щеше да се усложни. Разбираш ли, по това време той вече доста бе раздвижил нещата. Бе изровил огромен куп доказателства, свързани с прането на пари. Имаше и такива, които уличаваха моите работодатели. Той притежаваше и касета, на която бе записано как се срещам с него в кабинета му. След като си тръгнах, се бе погрижил тя да бъде прибрана на сигурно място в сейф заедно с доказателства, свързващи мен с работодателите ми и тях — с различни незаконни финансови сделки.

— С други думи, ако се окаже мъртъв, е щяло да има много повече въпроси без отговор, отколкото би им се искало.

— Да.

— Все още не разбирам как така двамата с Труакс сте станали, да го наречем, делови партньори — меко настоя тя.

— Не ми хареса начинът, по който работодателите ми се отнесоха към проблема „Труакс“. Когато всичко свърши, напуснах. Започнах самостоятелен бизнес.

— Като наемен бодигард?

— Предпочитам да се считам за консултант — Хари се облегна назад в сепарето и се вгледа в нея с бездънните си очи. — Отговорих на въпросите ти. Ще отговориш ли на няколко мои?

— Зависи — тя отпи от мартинито си. — Какво искаш да знаеш?

— Нямах време да разбере цялата история от Труакс, но останах с впечатлението, че си била в „Кендъл Лейк Менър“ заедно с клиентката му, така ли е?

— Да.

Той леко присви очи, заинтригуван.

— Как се оказа там? Наистина ли си луда?

Тя се усмихна.

— Може да се каже. Аз сама влязох там под фалшиво име.

— Аха. Е, сигурно си имала причини.

— Съпругът ми се опита да ме убие малко преди да избяга с повечето от авоарите в банковия ми портфейл. Бях научила прекалено много за връзките му с някои незаконни дейности. Представявах риск за него.

— Изглежда, не е успял в плановете си.

— Не. Не успя. Но се страхувах, че ще се опита отново. Затова инсценирах собствената си смърт, купих си нова самоличност, основах тръст и го използвах, за да вляза в „Кендъл Лейк Менър“. След като избягах, приех друга самоличност.

— Звучи ми сложно.

— Така е.

— Защо си се подложила на всичко това?

— Съпругът ми е много, много хитър и изключително опасен човек. Според мен дотолкова, че не би повярвал в инсценираната ми смърт. Мислех, че ако все още се опитва да ме открие, една частна психиатрична клиника е последното място, където би ме потърсил.

Планът ми бе да остана там няколко месеца и после отново да изчезна. Реших, че две последователни смени на самоличността максимално ще го затруднят да ме проследи.

— Какво се обърка?

— Отначало нищо. „Кендъл Лейк“ се оказа горе-долу каквото бях очаквала — приятно, отдалечено място, където богатите пращат роднините, които биха ги изложили пред обществото. Не беше трудно да се преструвам на клинично депресирана и некомуникативна. Там не прилагаха сериозно терапия с общуване. Само лекарства. Хвърлях ги в тоалетната. После срещнах Зоуи.

— Станали сте приятелки?

— Да. За лош късмет на Зоуи главният психиатър, доктор Макалистър, се интересува лично от нея. Искаше да ѝ прави изследвания. Заради това я наблюдавах много по-внимателно, отколкото останалите пациенти. Беше ѝ по-трудно да се отърве от лекарствата, отколкото на мен.

— Но сте намерили начин да се измъкнете — каза Хари.

— Да.

— Какво следва?

— Започвам отначало — отвърна тя.

Той се замисли над това.

— Да, аз също, предполагам. Но всъщност, изглежда, Труакс влияе по този начин на хората.

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Трудно ми е да го обясня. Просто, когато си близо до него, нещата се променят.

Великолепна музика заля тишината след този коментар. Когато мелодията свърши, Хари я погледна със замислен вид.

— Сигурно е било трудно там, в „Кендъл Лейк“ — каза той.

— Зоуи е трябвало да издържи много по-дълго от мен. Избягахме два месеца след пристигането ми. Тя е била там, сама, четири месеца преди това.

— Господи! Шест месеца.

— Да.

— Сигурно е оставило отпечатък върху нея.

— Така е — призна тя. — И за двете ни. Всяка от нас се справя по различен начин.

— Как?

— Зоуи се записа на курс по самоотбрана.

— Ти какво направи?

— Купих си пистолет.

Хари кимна.

— Разбирам те.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Малко след полунощ Леон стъпи върху затворения капак на тоалетната чиния в тясната баня на мотелската стая. През малкото прозорче можеше да види групичката, която се събираше в уличката зад старите складове. Продажбата на наркотици бе нощна работа. Нямаха вид на изпечени престъпници. Повечето от клиентите, изглежда, бяха тийнейджъри, които идваха от заведението за бързо хранене. Купуваха алкохол и таблетки от двама по-възрастни наглед типове, които обикновено се появяваха около един след полунощ.

Тази вечер Леон смяташе да се появи преди редовните доставчици.

Слезе тромаво и бързо отиде в стаята. По-рано същия следобед бе избрал няколко шишета от запасите си с медикаменти за извънредни случаи, откраднати от „Кендъл Лейк Менър“. Длъжността му на шеф на охраната в клиниката му бе дала възможност да добие ясна представа за цената на лекарствата на уличния пазар.

Взе чантата със стоката си, малко фенерче и ключа от стаята. Поспря за малко, за да окачи оръфания знак „Не ме безпокойте“ на дръжката на вратата отвън, слезе по стълбите и заобиколи сградата.

На паркинга на мотела имаше достатъчно осветление, за да успее да намери изровения неподдържан път, който минаваше зад изоставената къща и складовете. Помагаше му и сиянието на почти пълната луна. Щеше му се да не използва фенерчето изобщо, ако е възможно.

Неколцината малки нехранимайковци, които се мотаеха край последната полусрутена товарна рампа, не го забелязаха, докато не се появи под носа им. Първият, който го видя, подскочи от изненада.

— По дяволите, този е ченге.

— Нищо лошо не правим — подхвана друг с писклив дразнещ глас, заплашващ да се превърне в хленчене, който беше типичен за всичките му връстници.

— Да, имаме *право* да стоим тук, ако искаме.

Деца — помисли си Леон. — Може и да бягат от час по история, литература и математика, но изглежда, винаги си знаят правата.

— Спокойно, не съм ченге — каза Леон. — Имам малко „бонбончета“. Някой да иска?

Десет минути по-късно и със седемстотин и петдесет долара богат Леон се запъти към далечните светлини на мотела. Седемстотин и петдесет долара. Откъде, по дяволите, децата имат толкова скътани пари в наши дни? Той определено не бе имал толкова, когато бе тийнейджър.

Бе намислил да тръгне сутринта, защото си бе платил и за тази нощ и искаше да оползотвори парите си. Но сега бе напълно буден и изобщо не му се спеше. В такъв случай по-добре да поеме пътя веднага. Седемстотин и петдесетте долара щяха да го измъкнат от Уиспъринг Спрингс, а имаше чувството, че би било по-добре да изчезне, преди Труакс да се върне и да го потърси отново.

Всичко бе отишло по дяволите. Отново.

Онзи проклетник, Клийлънд, не бе свободен, когато го бе потърсил повторно, за да се договорят колко би платил за адреса на жената. Когато затвори, трябваше да приеме факта, че сделката няма да стане. Единственият друг вариант, доколкото можеше да прецени, бе да се опита да изнудва доктор Иън Харпър. Само той бе човекът, който можеше да загуби нещо в случая и който би склонил да плати за мълчанието му.

Щеше да се обади на бившия си шеф някъде по пътя и да се надява да му излезе късметът. Харпър поне бе делови човек.

Само ако първоначалният му план за изнудване на Клийлънд се бе осъществил, както бе очаквал... По дяволите! Сякаш бе прокълнат от някоя орисница или нещо такова.

С периферното си зрение забеляза някакво движение в сенките до къщата със заковани врати и прозорци. Още някое хлапе, помисли си той. Супер. Имаше още „бонбончета“. Може пък да ги закръгли на хиляда долара тази вечер.

Спря се и бавно започна да се обръща.

— Ей, хлапе. Имам точно каквото искаш — прекалено късно разбра, че фигурата на разнебитената веранда не бе на някое наркоманче.

Първият куршум го улучи право в гърдите и го повали на земята. Най-напред се сети, че вече не усеща изгарящата болка от стомашните киселини. Вместо това всичко вътре в него бе изстинало.

Смътно дочу как едно от хлапетата, на които бе продал от стоката си там, пред склада, изкрещя предупредително към приятелчетата си:

— *О, по дяволите, това беше пистолет. Хайде, да се омитаме оттук.*

Бе толкова близо до големия удар, помисли си той. Но отново го прецакаха. Все така ставаше.

Вече губеше съзнание, когато убиецът се приближи и прати втори куршум в главата му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Зоуи наметна белия хавлиен халат, на който имаше монограм с името на хотела, и седна във фотьойла близо до прозореца. Вдигна телефонната слушалка и набра първия номер.

— Кой е? — Гласът на Иън Харпър бе дрезгав от съня и раздразнителен.

Можеше да чуе приглушения звук на телевизор на заден план. Докторът е бил заспал, докато е гледал някой стар филм. Вероятно филм на ужасите, в който има и луд учен, експериментиращ в лабораторията си.

— Здравейте, доктор Харпър — обади се Зоуи. Дори само като разговаряше с него по телефона от разстояние, настръхваше. — Преди бях Сара Клийлънд, но сега можете да ме наричате Зоуи Труакс. Вероятно ме помните като пациентката от стая 232. Онази, за която Форест Клийлънд ви плащаше толкова добре, за да я държите затворена. Искях първа да ви съобщя щастливата новина.

— Сара? — Сега той бе нащрек. — За какво става дума? Къде си?

— Току-що се омъжих. Поздравете съпруга ми.

Итън седеше на ръба на леглото и я наблюдаваше.

Бе гол, само по боксерки. Тя пъкна телефонната слушалка в ръката му. Той леко докосна пръстите ѝ, докато я вземаше. Зоуи усети, че трепери цялата. „Ярост и стари страхове“, помисли си. Трябваше да овладее и двете.

— Обажда се Труакс — каза в слушалката Итън. Гласът му бе по-студен и от най-студения кръг на ада. — Със Зоуи току-що се оженихме и имаме документ, с който да го докажем. Сега аз съм най-близкият ѝ роднина. Това обаждане е само формалност. Искам да съм сигурен, че разбирате. Ако се опитате да я отвлечете, ще тръгна след нея и след вас и ще разбия на пух и прах цялата ви доходна дейност в „Кендъл Лейк Менър“.

Той прекъсна разговора и подаде обратно телефона на Зоуи.

Тя си пое дълбоко въздух и набра домашния номер на Форест Клийлънд, който не бе включен в телефонния указател.

Кимбърли вдигна на четвъртото позвъняване. Звучеше замаяна и обърквана.

— Ало?

— Кимбърли, обажда се Сара.

— *Сара?*

— Сега съм Зоуи. Зоуи Труакс.

— Не разбирам. Къде си? Какво става? — Лека пауза. — Добре ли си?

— Чувствам се чудесно, Кимбърли. Благодаря, че попита. Всъщност, току-що се омъжих. И, разбира се, исках веднага да съобщя на Форест прекрасната новина. Той там ли е?

— Омъжила си се? Но това е невъзможно! Ти си... ти не си добре, Сара.

— Наричай ме Зоуи. И повикай Форест на телефона, ако обичаш.

Настъпи кратка пауза. Зоуи чуваше приглушения глас на Кимбърли като фон. После Форест взе слушалката.

— Сара? Ти ли си?

— Вече не съм Сара Клийлънд — заяви Зоуи. — Името ми е Зоуи Труакс, Форест. Исках да те уведомя, че ще присъствам на годишното събрание и ще бъда придружена от съпруга си. Ако нещо се случи с мен преди големия ден, вярвам, ще се зарадваш да чуеш, че Итън ще гласува с акциите ми от мое име.

— Какво, по дяволите, става там? Къде си?

— В един хотел. Това е сватбената ми нощ.

— Чуй ме — започна Форест с възможно най-авторитетния си глас, — трябва да говоря с теб.

— Можем да поговорим на събранието на управителния съвет. Сега искам да се запознаеш със съпруга ми.

Итън за втори път пое слушалката от ръцете ѝ.

— Аз съм Труакс — обади се той. — Току-що говорих с доктор Харпър в „Кендъл Лейк Менър“ и казах същото и на него. Много е просто. Само косъм да падне от главата на жена ми, и с теб е свършено.

Прекъсна връзката и остави телефона на масичката до леглото.

— Готово — заяви той. — Застраховката ти е в действие.

Тя седна на фотьойла и го погледна.

— Не мога да повярвам, че направи това за мен.

Итън ѝ отправи загадъчната си и възбуждаща усмивка.

— Ще повярваш, когато получиш сметката.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Събуди се от слънчевата светлина и проблясването на злато на пръста си. Усещаше тежестта на ръката на Итън, който я бе прегърнал през кръста. За щастие не бе имала кошмари през нощта. Зачуди се дали това е добър знак.

Загледа се през прозореца към утрото на Лас Вегас и си спомни за едно друго утро преди около година. В главата ѝ изплуваха спомените за бягството им от „Кендъл Лейк Менър“.

— По дяволите! — промърмори Ърни. — Какво ѝ става? Нали трябваше да е получила допълнителна доза тази вечер?

— Може да не ѝ е било достатъчно. — Гласът на Рон бе тих, но нямаше как да не усети противната похот, с която бе наситен. — Не се тревожи, каишите ще я задържат неподвижна. Взех спринцовка с нещо специално, за всеки случай.

Последва ново тупване и след него приглушено стенание. Някой потропа с юмрук два пъти, бързи, отчаяни леки удари по вратата ѝ, но тя разпозна сигнала.

Седна в леглото си с разтуптяно сърце, обляна в студена пот.

— Използвай проклетата игла — изръмжа Ърни отвън, в коридора. — Много е силна.

— Не е забавно, когато са прекалено упоени и не разбират какво става. Хайде, можем да се справим с нея.

Стана от леглото и грабна лекия памучен халат с изписано на левия горен джоб „Кендъл Лейк Менър“. Всеки пациент получаваше такъв халат и чифт пантофи. Нямаше колан на халата, нито връзки на обувките им.

Отиде до вратата и допря ухо до нея. Санитарите бяха успели да довлечат жертвата си до края на коридора. Изчака, докато се увери, че са завили зад ъгъла, и тогава се върна до леглото, за да извади

открадната карта за отключване на вратата, която бе пъхнала в малка цепнатина отдолу на дюшека.

Бе се сдобила с нея след дълги седмици на внимателно наблюдение и планиране. Както бе обяснила на приятелката си, целият план се градеше на факта, че новият санитар, който поемаше нощните смени през уикенда в това отделение, бе свикнал да задоволява глада си за дрога, като краде от лекарствата на пациентите. Онези, които не искаше да рискува да използва самият той, вероятно продаваше на улицата.

Така добре се бе преструвала на упоена, когато този тип се появеше с хапчетата ѝ за през нощта, че той се бе претрашил да открадне и някои от новите таблетки, които доктор Макалистър ѝ бе предписала. Лекарствата имаха за цел да предизвикат жизнерадостно, доверчиво и еуфорично състояние. Психиатърката се надяваше, че то ще ѝ помогне да преодолее упорития отказ на пациентката да обсъжда с нея крещящите стени и плачещите стаи.

Бе се преструвала, че гълта първите няколко дози, и бе много доволна, когато през полуспуснатите си клепачи виждаше как санитарят започна да прибира таблетките в джоба си.

Бе изчакала търпеливо. Накрая, след пет поредни уикенда на успешни кражби, онзи бе станал невнимателен. Една съботна вечер, след като бе изгълтал съдържанието на малката пластмасова чашка на таблата, предназначена за нея, той бе побързал да излезе от стаята ѝ в отговор на позвъняване и бе забравил да заключи вратата.

Тя изчака около четиридесет минути и после се промъкна в коридора. Видя го блажено усмихнат да зяпа малкия екран на телевизора в остъклената стаичка за дежурните.

Дръпна звънеца на противопожарната аларма точно до помещението за почивка на персонала. Санитарят, потънал в наркотичен унес, бе реагирал на звъна на алармата като объркан бик, пред когото са размахали кърпа на червени райета. В последвалия хаос изобщо не бе трудно да вземе от чекмеджето резервния главен ключ, с който се отваряха всички врати в клиниката.

На другия ден сподели с новата си приятелка за ценната придобивка и започнаха да кроят подробни планове.

Решиха да избягат някоя неделна вечер, защото през уикенда санитарите по правило бяха по-небрежни от колегите си на редовни

смени през седмицата.

Но бе четвъртък. Рон и Ърни бяха дежурни заедно. И бяха хванали новата ѝ приятелка, жената със сребристосините очи.

Знаеше къде ще я заведат — в кабинета за медицински прегледи със специалната кушетка с метални гривни за връзване на ръцете и краката, в стаята с крецящите стени.

Свършено е с плана за тръгване в неделя, помисли си тя. Ще трябва да стане днес.

Хвърли последен поглед към стаята, която бе нейна затворническа килия през изминалите няколко месеца. Нямаше нищо, което да си заслужава да вземе със себе си. Личните ѝ вещи и документите за самоличност, които носеше, когато я доведоха в „Менър“, бяха заключени в едно малко помещение на първия етаж.

Използва откраднатия ключ, за да отвори много внимателно вратата на стаята си. Постоя тихо няколко минути. Отекваше само тишина. Коридорът бе празен.

Излезе от стаята. Отвън светлината бе приглушена за през нощта, но не бе изключена напълно. Тя забърза към далечния ъгъл, зави и тръгна по друг коридор.

Когато стигна до следващия, отново спря и се послуша. В тази част от клиниката нямаше стаи на пациенти, а само офиси и кабинети за преглед, които би трябвало да са празни през нощта.

Приглушен шум долиташе от стаята с писъците. Рон и Ърни вече бяха вътре с приятелката ѝ.

За миг се уплаши толкова силно, че чак ѝ прилоша.

После се извърна и натисна ключовете за електричеството с двете си ръце. В коридора стана тъмно, но под вратата на стаята с писъците все още се процеждаше светлина.

Тя тръгна натам, като се стараеше да не вдига никакъв шум. Пантофите много ѝ помагаха. Когато стигна до шкафа с пожарогасителя, отвори вратичката и го измъкна. Отиде до вратата на стаята с писъците и удари с пожарогасителя по нея.

— Какво, по дяволите, е това? — Ърни изглеждаше разтревожен.

— Може да е някой от лудите — отвърна Рон. — Аз ще се погрижа.

Вратата се отвори. Мъжът пристъпи в коридора.

В този момент ѝ хрумна, че дългият период на невероятно лош късмет, който я бе споходил, може би е свършил.

Рон най-напред погледна наляво, а не надясно. Не я видя, застанала там с високо вдигнат над главата пожарогасител.

— По дяволите! — промърмори Рон. — Някой откачен е угасил всички лампи.

Бе много по-висок от нея. Трябваше да замахне с пожарогасителя от много неудобен ъгъл, а не просто да го стовари, както би предпочела. Въпреки това тежкият предмет удари Рон отзад по главата с доста задоволително тупване.

Той се свлече на пода, без да издаде звук.

— Какво става?

Ърни се появи на прага с отворена от изненада уста.

— Какъв дявол...

Тя дръпна предпазителя на пожарогасителя и насочи към него струя бяла пяна. Улучи го право в лицето.

Той извика и се заклатушка назад, притиснал ръце към очите си. Фактът, че вече бе разкопчал панталона си в подготовка за изнасилването, му създаваше големи трудности. Заплете крака в смъкнатите си крачоли и тупна тежко на пода. Отвори уста да изкрещи, но тя я напълни с пяна. Ърни се задави и отчаяно се опита да си поеме въздух.

Усещанията я заляха, когато влезе в стаята за прегледи. Опита се да заглуши психичната енергия и отново вдигна пожарогасителя, като се готвеше да го стовари върху главата на Ърни.

Приятелката ѝ яростно се бореше с каишите за задържане на кушетката. Бе успяла да махне затъкнатия в устата ѝ парцал.

— Помогни ми.

Тя се втурна към масата и разкопча кожените каиши, които пристягаха краката ѝ в металните опори.

Ърни протегна ръка, опитвайки се да сграбчи някой стол. Тя се извърна и вдигна пожарогасителя.

— Почакай.

Приятелката ѝ грабна една спринцовка от бюрото и заби иглата в ръката на санитаря. Той изохка, отвори уста и се отпусна.

— Дадох му цялата доза. Доста време няма да може да се събуди. Да се махаме оттук.

Забавиха се, докато довлекат Рон обратно в стаята с писъците и намерят ключовете за колата му. После затвори и заключи вратата. Побягнаха към първия етаж, като използваха откраднатия електронен ключ, за да слязат по аварийното стълбище.

Шкафчетата с личните вещи на пациентите се намираха в офиса на Леон Грейди. Електронният ключ не ставаше за него, но отвори срещнатата врата с надпис „Домакин и портиер“. Ключът за офиса на Грейди висеше на една кукичка в шкафа с инструменти.

Щом влязоха в кабинета на охраната, откриха шкафчетата. Малките катинари, с които бяха заключени, бяха толкова слаби, че можеха да се разбият с някой от инструментите, но това не се наложи. Ключовете им бяха в чекмедже на бюрото на Грейди.

Шкафчето с нейното име се отвори съвсем лесно. Вътре бе дамската чанта, която носеше в нощта, когато я доведоха в „Кендъл Лейк Менър“. За огромно нейно облекчение портфейлът ѝ с шофьорската книжка и други документи за самоличност все още си бяха вътре. Но парите и кредитните карти ги нямаше. Знаеше, че ги бяха дали на Форест Клийлънд в деня на постъпването ѝ. Такава бе обичайната процедура. Понякога обаче се налагаше да се провери самоличността на даден пациент, затова документи от този род се запазваха.

— Кредитните карти и без това няма да ти послужат за нищо — напомни ѝ приятелката ѝ. — Не можеш да ги използваш. Прекалено лесно е да се проследят.

Вече навън в безлунната нощ, двете се качиха в колата на Рон. Не след дълго стигнаха до някаква къща в покрайнините на малко планинско градче.

— Чие е това място? — попита тя.

— Мое. Но използвам друго име. Между другото, отсега нататък можеш да ме наричаш Аркадия.

— Хубаво име.

— Благодаря. Открих го в една книжка със съвети как да наречем бебето си.

Аркадия повдигна една дъска на верандата, извади ключ и отвори вратата на къщата.

В миниатюрната всекидневна, зад един панел в стената, бе скрит сейф. Жената с „бебешкото“ име набра шифъра и извади куп

документи.

— Какво е това?

— Нова самоличност — каза Аркадия.

— Впечатлена съм. Планирала си всичко това още преди да дойдеш в „Ксанаду“, нали?

— Да.

— Но защо?

— Дълга история — Аркадия се запъти към входната врата. — Ще ти я разкажа, след като сменим автомобила.

— Да не би да имаш друга кола, скрита тук?

— В гаража.

На следващата сутрин Аркадия бе използвала сметката си в задгранична банка.

— Трябва ни малко време, за да ти приготвим ново минало — каза тя. — Какво ще кажеш за една малка ваканция?

— Чувала съм, че пътешествията разширяват...

Итън се надигна от възглавниците и се наведе да целуне голото й рамо.

— Добре ли си?

— Да.

Тя се обърна по гръб и погледна нагоре към него. Нейният съпруг.

Той се усмихна. Тя почувства трепета чак до пръстите на краката си. Лицето му бе потъмняло заради наболата брада, а косата му бе разрошена. Бе също толкова очарователен на дневна светлина, колкото и в полунощ. И бе изцяло неин. За известно време.

— За какво си мислеше? — попита я.

— За бягството от „Ксанаду“.

— Разкажи ми — помоли той.

Вече знаеше по-голямата част. Имаше право да научи и останалото. Разказа му всичко. Очите му станаха студени.

— Онези двамата, санитарите, някога замъквали ли са те в тази стая за прегледи?

— Не. Мисля, че ме смятаха за прекалено непредсказуема в лудостта си. Не бяха сигурни как ще реагирам на лекарствата.

Усмивката му бе хладна, но одобрителна.

— Ти си подхранвала това впечатление за непредсказуемост, нали така?

— Разбира се, при всеки удобен случай — тя прокара пръсти през косата му. — Станах наистина много добра в преструването на лудата от стая 232. Санитарите ме отбягваха.

Той я погали с устни по устата.

— Много се радвам да го чуя. Иначе щеше да се наложи да добавя още две задачи към списъка си с неотложна работа.

Тя потръпна от изражението, което се появи и отмина в очите му.

— Не бих могла да си припиша изцяло заслугите за това, че Рон и Ърни ме отбягваха — каза тя. — Те знаеха, че доктор Макалистър е особено заинтересувана от моя случай. Не можеха да бъдат сигурни какво бих й казала по време на терапия и на какво тя би решила да повярва. Можеше лесно да ги уволни и двамата.

— Макалистър. Това име ми е познато.

— Тя бе лекарят, който следеше за моя така наречен оздравителен план.

— Аха — той се замисли. — Според Сингълтън Макалистър е единственият истински лекар в „Кендъл Лейк“. Сигурно е претрупана от работа. Защо се е интересувала по-специално от теб?

— Според официалната версия се озовах в „Ксанаду“, защото Форест информира всички, че чувам гласове в стените на вилата, които ми казват кой е убиецът на Престън.

— Има ли нещо вярно? — безизразно попита Итън.

— Разбира се, че не. Не чувам никакви гласове. — *Просто усещам чувства и емоции.* „Но той не би харесал и подобно обяснение“, помисли си тя. — Според мен обаче на доктор Макалистър й се искаше да вярва, че мога някак си да вляза в една стая и да усетя разни неща.

— Защо?

— Един ден по време на терапия забелязах листове по бюрото й. Бяха от полицейския началник в едно малко градче близо до „Кендъл Лейк“. В писмото той й благодареше за консултантските услуги по повод на някакво неотдавнашно убийство и споменаваше за приложен чек.

— Какви консултации им е давала?

— Макалистър ме видя, че гледам към писмото, и ми обясни, че понякога прави психологически портрети за някои малки полицейски управления.

— Виж ти, да я вземат дяволите! Решила е, че ако наистина чуваш гласове в стените, може да се окажеш полезна за нея, така ли?

— Според мен тя знае, че не чувам гласове — обясни Зоуи, като подбираше думите си много внимателно. — Но като лекар се интересува професионално от биологичната основа на човешката интуиция. Дори е писала доклади по темата. Вероятно сериозно се е питала дали нямам някаква свръхчувствителност, която би й била полезна на местопрестъплението. Пълна глупост, разбира се, но тя наистина си пада по тези неща.

— Мислиш, че е искала евентуално да те използва като свой помощник?

— Или това, или просто е била любопитна от академична гледна точка. Всичко, което знам със сигурност, е, че непрекъснато ме подлагаше на тестове. Все ме караше да описвам впечатленията си от дадена стая. Правеше си експерименти с разни медикаменти, за да види дали някои от тях няма да повишат чувствителността ми.

— Май е трябвало да бъде пациент в „Менър“, а не водещ лекар.

— Аз се преструвах, че гълтам таблетките. През повечето време.

В два от случаите обаче медикаментите бяха стрити на прах и смесени с храната ѝ. По вените ѝ премина старият ужас. Спомняше си как и двата пъти бе дошла на себе си в стая с писъци, а доктор Макалистър стоеше наблизко и я подканваше да опише какво изпитва.

Тя отблъсна спомените и забеляза, че Итън я наблюдава с обезпокоително напрегнато изражение.

— Какво има? — попита го, като се опитваше да разведри атмосферата. — Да не се тревожиш, че може да си се оженил за някаква луда?

— Не — отвърна той. — Но ми хрумна, че не само Иън Харпър и Форест Клийлънд биха могли да имат основателна причина, да те държат затворена в „Кендъл Лейк Менър“.

Полазиха я ледени тръпки.

— Може и да си прав. Но това няма значение сега.

— Не — той наведе устни към нейните. — Сега няма значение.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пристигнаха обратно в Уиспъринг Спрингс малко след три същия следобед. Итън подкара право към мотела, където бе отседнал Леон Грейди. Телефонният разговор, който бе провел веднага след кацането на самолета, го бе разтревожил. Според Стаг при тях всичко бе наред, но Грейди все още бе регистриран в „Сънрайз Суитс“ под фалшиво име.

В това нямаше смисъл. Познаваше хората като Грейди. Изнудвачът би трябвало да си е събрал нещата и да се е измъкнал досега.

Зоуи седеше напрегната до него.

— Не мога да повярвам, че е имал наглостта да остане, след като си му казал, че в никакъв случай не бих му платила. Дали не е намислил друг ход? Свързан с Аркадия?

— Според Стаг не е предприел нищо, за да установи контакт с нея, затова смятам, че не знае, че тя е в Уиспъринг Спрингс. — Итън спря на паркинга пред мотела.

— Може да е решил да остане и да види дали наистина ще се оженим.

— Не мисля, че оставих някакви съмнения у него по този въпрос — той изключи двигателя. — Но ако случаят е такъв, чисто новото ни брачно свидетелство би трябвало да го убеди.

Зоуи разкопча колана на седалката си.

— Знаеш ли, радвам се, че е останал. С нетърпение очаквам да се изправя срещу това подло нищожество лице в лице. Има някои неща, които ми се ще да му кажа.

— Може да е по-добре, ако ме оставиш аз да се разправям...

Но бе прекалено късно. Тя вече слизаше от колата.

Той се примири и побърза да я настигне, докато Зоуи се качваше по стъпалата към горния етаж. Стигнаха до верандата и спряха пред стая 210. Завесите в 208 леко потрепнаха. Итън чу приглушения звук на телевизионна реклама вътре в стаята.

Тя погледна назад през рамо.

— Каза, че е в 210, нали?

— Да. — Видя знака „Не ме безпокойте“ да виси на вратата. — Май не е в настроение да приема посетители.

— Много жалко.

Зоуи спря и почука силно по вратата.

Ентусиазмът ѝ да се изправи срещу Грейди би бил забавен, ако цялата ситуация не му се струваше объркана.

Нямаше отговор на тропането ѝ. Итън погледна спуснатите завеси. Не се помръдваха.

— Може да е отишъл до ресторанта да хапне — предположи Зоуи.

Една камериерка с отегчено изражение се приближи към тях, като буташе скърцаща количка.

— Извинете — обърна се към нея Зоуи. — Почистихте ли вече в тази стая?

— Не, не е махнал знака от вратата — промърмори сърдито жената. — Що се отнася до мен, изобщо не ми пука дали някога ще отвори. Цяла седмица е тук, а нито веднъж не ми е дал бакшиш, макар че плати в брой на управителя. Прилича на човек, който не би оставил и долар отгоре, когато си тръгне.

— Искаме да хвърлим едно око вътре — обади се Итън.

— Не мога да ви позволя такова нещо — заяви жената. — Стаята е заета и отвън стои знак „Не ме безпокойте“. Не мога да влизам, докато той е окачен, нали разбирате? При това положение само управителят може да отвори вратата.

Итън посегна към портфейла си, извади няколко банкноти и ги сгъна на две.

— Малко сме притеснени за приятеля си. Искаме да се уверим, че не е припаднал или нещо такова.

Жената изгледа банкнотите.

— Не знам. Не ми е разрешено да влизам, докато знакът виси.

Зоуи ловко свали плочката с надписа и я скри зад гърба си.

— Вече няма знак.

Камериерката огледа дръжката на вратата.

— Ами да, напълно сте прави.

Итън пъкна парите в ръката ѝ. Тя мигновено ги прибра. С отработено движение и извади тежката връзка с ключове.

— Само един бърз поглед — каза им.

— Разбира се — съгласи се Зоуи. Камериерката почука веднъж, после отвори вратата и надникна в стаята.

— Почистване! — извика високо. Предпазливостта ѝ наведе Итън на мисълта, че е имала не едно неприятно премеждие, докато е отваряла вратите на стаите в кариерата си на камериерка в мотел.

Той, на свой ред, си отдъхна, когато усети въздуха вътре. Беше застоял и тежък, примесен с миризмата на силния почистващ препарат, който камериерката използваше в банята, но това бе всичко. Осъзна, че се бе опасявал от нещо друго. И той бе имал неприятни преживявания при отварянето на врати в своята кариера.

Камериерката отстъпи крачка назад и огледа набързо верандата наляво и надясно. Успокоена, че управителят не я наблюдава, тя им даде знак да влизат.

— Побързайте, погледнете вътре. И не се бавете.

Итън вече бе в стаята и си слагаше тънки найлонови ръкавици. Зад него Зоуи леко се поколеба, после го последва.

— Не пипай нищо — каза ѝ през рамо.

Тя погледна към ръкавиците на ръцете му и повдигна вежди учудено.

— Добре, няма.

Нищо особено не се бе променило, откакто за последно бе влизал тук, помисли си той. Бързо прерови съдържанието на кафявата раница на Грейди, но откри само мръсни ризи и чорапи. Килерът бе празен. Няколко пластмасови кутии, всички с емблемата на съседното заведение за бързо хранене, бяха единствените неща в кошата за боклук.

— Досието ми — обади се Зоуи разгневено.

Той я погледна. Стоеше близо до масичката и преглеждаше някакви книжа, които бе извадила от една кафява папка. Личеше си, че е вбесена.

— Мисля, че ти казах да не пипаш нищо — укори я той.

Тя не му обърна внимание.

— Този подлец сигурно го е копирал, преди да напусне „Менър“.

— Прибери го в чантата си и не пипай нищо друго — той приклепна до леглото и надникна отдолу. Имаше само прахоляк.

Камериерката се обади откъм вратата на стаята.

— Трябва да си тръгвате — подкани ги тя. — Казахте, че само искате да се уверите, че приятелят ви е добре.

— Готови сме.

Той бързо огледа мизерната баня. В тоалетната чантичка на Грейди имаше само флакон с пяна за бръснене, самобръсначка, гребен и няколко оръфани презерватива.

Излезе от банята и последва Зоуи навън. Камериерката бързо затвори вратата, сграбчи дръжката на количката си и изтрополи нататък без думичка за довиждане.

Двамата се отпавиха в противоположната посока, към задното стълбище. Зоуи го гледаше как сваля ръкавиците от ръцете си.

— Откъде ги намери?

— Имало е времена, когато един уважаван джентълмен изобщо не би се осмелил да излезе пред хората без ръкавици.

— Значи просто си привърженик на една отминала, по-изискана епоха, така ли?

— Някой трябва да се опитва да поддържа високия стандарт.

— Благородно начинание — тя погледна към ресторанта. Присви устни. — Обзалагам се, че е там.

— Може би — Итън хвърли поглед към колата на Грейди, все така паркирана под верандата. — Не мога да си го представя, че би отишъл пеша някъде надалеч. Не ми приличаше на човек, който се грижи за добрата си форма.

Завесите на стая 208 помръднаха отново, когато минаха покрай нея. Итън успя да мерне някакво лице през прозореца.

— Почакай — той спря и почука.

Вратата се отвори моментално. Отвътре излетя облак цигарен дим. Нисък, плешив мъж, облечен с мръсна тениска и къси панталони на червени и бели точки, надникна навън. Дюкянът му бе разкопчан. Държеше цигара в ръка. Очевидно не си бе дал труд да се бръсне през последните няколко дни.

— Търсите мъжа от 210, нали? — жизнерадостно попита той. — Чух ви как уговаряте камериерката да ви пусне да влезете. Много хитро.

— Виждали ли сте го? — попита Итън. Разбираше, че Зоуи се опитва да се извърне, за да не вижда разкопчаните панталони на мъжа.

— Колко дадохте на камериерката? — запита той.

Итън отново отвори портфейла си и извади още пари. Пъхна ги в протегнатата ръка на онзи.

— Дадохме й половината от това.

— Така ли? — Дребният човечец пъхна цигарата в устата си и преброи банкнотите. Изглежда, остана доволен. — Излезе снощи около полунощ. Не се е връщал.

— Излезе ли? — Зоуи се намръщи. — С кола ли?

— Не. Без кола. Просто слезе по стълбите и мина отзад към гърба на сградата. Не се е връщал.

— Сигурен ли сте, че беше мъжът от 210? — попита Итън.

— По дяволите, разбира се, че съм сигурен. Само двамата бяхме на този етаж през изминалата седмица. Плащам си за цял месец и обичам да следя какво става наоколо. Човек трябва да е предпазлив.

Дребосъкът се дръпна навътре в стаята и рязко тръшна вратата.

Итън и Зоуи слязоха по задното стълбище.

— Боже, наистина се срещаш с интересни хора в професията си, нали? — каза тя.

— Не мислиш ли, че панталоните му бяха последна дума на модата?

— Никога вече няма да мога спокойно да погледна чифт къси панталони.

Когато слязоха долу, Итън се обърна и тръгна да заобикаля мотела. Зоуи побърза след него.

— Къде отиваш?

— Според нощния пазач на квартала от стая 208 Грейди е тръгнал някъде нататък около полунощ и изобщо не се е върнал. Мисля, че може да е добре да проверим има ли някакви следи, дали се е срещнал с някого тук.

Тя огледа изровения път, който минаваше зад мотела.

— Може да се е срещнал тайно с някого зад изоставената къща там, онази със закованите врати и прозорци, или пък в онези запустели складове.

— Да видим дали ще открием нещо.

Тръгнаха към запустялата сграда. Итън се вгледа по-внимателно в нея. Прозорците бяха закрити с дървени летви, но вратата бе полуотворена и висеше на ръждясалите си панти.

Би трябвало да е затворена, помисли си той. Може пък някои хлапета да я използват за свое свърталище.

Свърна от пътя и тръгна към предната веранда. Зоуи го последва, като сбърчи нос.

— Каква, за бога, е тази миризма? — попита тя.

Итън вече бе на верандата и оглеждаше тялото, което лежеше проснато зад ъгъла.

— Така мирише, когато нещата страшно много се объркат — отвърна Итън. — Можем да престанем да търсим Леон Грейди. Някой друг го е открил преди нас.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Рано привечер същия ден седяха заедно в кабинета на Итън.

— Не разбирам — обади се Хари Стаг. — Казали сте на полицаите, че онзи тип се е опитвал да изнудва Зоуи, но те все пак продължават да работят по версията, че е застрелян, защото е навлязъл на територията на друг наркодилър?

— Да, това е работната им хипотеза в момента — отвърна Итън.

Зоуи погледна Аркадия, заела един от допълнителните столове, които Итън бе внесъл от предната стая. Изглеждаше спокойна както винаги, но имаше и нещо по-различно във вида ѝ днес. Зоуи не можеше да го определи, но знаеше, че е свързано със слабия мъж с уморени очи, седнал до нея.

Бяха се срещнали тук след дългия разпит в полицията. Итън им бе предложил кафе. То съвсем не бе лошо, помисли си Зоуи, но вероятно бе допуснала голяма грешка, като го изпи. И без това вече бе прекалено напрегната.

— Мисля, че полицейският следовател Рамирез определено ме гледаше с голям интерес за известно време — каза тя. — Съвсем не бе толкова любезен, колкото последния път. Но веднага щом Итън им обясни, че имаме желязно алиби, той ни представи версията за наркодилъра. Явно онези стари складове напоследък са станали любимо място за размотаване на местните хлапета, които експериментират с разни неща.

— Да се ожениш по време на извършване на убийство е едно от най-добрите алибита, които съм чувал в последно време — каза Хари. — Имате и свидетели, и доказателства.

— А и персоналят в хотела вероятно ще си спомни за нас — добави Итън. — Помолихме да ни сменят стаята.

Аркадия хвърли въпросителен поглед на Зоуи.

— В първата стая имаше кръгло легло с огледало на тавана — поясни тя.

Приятелката ѝ кимна.

— Разбира се, че е трябвало да поискате смяна.

— Защо? — попита Хари. — Огледало на тавана звучи много интересно. Такова нещо не се вижда всеки ден. Поне не и в местата, където обикновено отсядам аз.

— За което си има причина — заяви Зоуи. — Това е проява на лош вкус. Освен това представлява сериозна заплаха в земетръсна зона.

— Лас Вегас земетръсна зона ли е? — попита Хари много учуден. — Не знаех.

Итън вдигна крака и ги облегна на ръба на бюрото си.

— Аз самият нямах нищо против декора, но на Зоуи не ѝ хареса, така че се преместихме. Важното в случая е, че алибито ни наистина е желязно. Което оставя на полицаите само версията за наркодилъра.

— Имат ли някакви основания? — попита Аркадия.

— Трябва да призная, че имат известни основания — каза Итън. — Полицаите са притиснали някои от местните хлапета, за които се знае, че са опитвали наркотици, и те са признали, че мъж, който много прилича на Грейди, се е появил предната вечер около полунощ и им е предлагал да купят от него упойващи хапчета.

— Те, естествено, му отказали — иронично отбеляза Зоуи.

Хари изсумтя.

— Разбира се. Просто са казали „не“, нали?

Итън сви рамене.

— Точно така. Но след малко по-настойтелен разпит признали, че веднага щом непознатият си тръгнал, чули звуци, които може и да са били изстрели. Проехтели близо до старата къща. Не съобщили за стрелбата, защото не били сигурни какво точно е било.

— Освен това полицаите са открили няколко шишета с психоактивни лекарства в една чанта до трупа на Грейди, а в куфара в колата му имало още — допълни Зоуи. — Обзалагам се, че ги е откраднал от „Кендъл Лейк“.

— Там често ставаха подобни кражби — замислено отбеляза Аркадия. — Така че версията за наркодилъра е вероятна поне донякъде.

Итън погледна Хари.

— Не искам да съм нетактичен, но ми е любопитно колко добро е вашето алиби?

На Зоуи ѝ трябваха няколко мига, за да разбере подтекста във въпроса му. Когато схвана смисъла, тя едва не се задави с кафето си.

— Итън — възмути се тя. — Да не би да намекваш, че Хари... че той...

— Просто питам — увери я Итън.

— Не се тревожи — Аркадия се пресегна и я потупа леко по гърба. — И нашето алиби е толкова добро, колкото вашето. Нали хлапетата са чули изстрелите около 12 през нощта? Двамата с Хари бяхме в „Последен изход“ снощи. Тръгнахме си към два след полунощ и имаме касовата бележка от бара, с която можем да докажем това.

— О — промълви Зоуи. — О, добре.

— Джаз музиката бе превъзходна — добави Хари.

— Полицайте не поискаха ли да разберат защо са те изнудвали? — обърна се Аркадия към Зоуи.

— Да, разбира се — отвърна тя. — Представих им леко поизгладена версия на истината. Казах им, че съм прекарала известно време в една частна клиника, където е работил Грейди, и че много се тревожа тази строго поверителна медицинска информация да не стане известна на евентуалните ми клиенти. Следователят прояви голямо разбиране. Теб, разбира се, не те споменахме.

Итън зяпаше върховете на обувките си.

— Нямахме смисъл да крием от полицайте някои факти от живота на Зоуи. По дяволите, колкото повече хора знаят, че е омъжена, толкова по-добре. Освен това нямаше защо да намесваме в тази каша и твоето име, Аркадия. Но мисля, че би било добре, ако двамата с Хари напуснете града за няколко дни.

Аркадия се намръщи.

— Защо?

— Доколкото знаем, на Леон Грейди не му е била известна новата ти самоличност. Ако имаме късмет, това би могло да означава, че и никой друг не знае, че си в Уиспъринг Спрингс. Но за момента не можем да сме сигурни в това.

— Прав е — съгласи се Хари и се обърна към Аркадия. — Би било разумно да изчезнем за известно време, поне докато Труакс узнае какво точно е станало. Трябва със сигурност да разбере кой е убил Грейди.

Аркадия вдигна учудено вежди.

— Това ли ще правиш, Труакс? Ще разследваш убийството на Грейди?

— Да — отвърна Итън. — Така мисля. Искам да се уверя, че полицаите са прави и че наистина го е очистил някой наркодилър.

— Но кой друг би имал мотив? — попита Аркадия.

— По дяволите, та той е бил изнудвач — изтъкна Хари. — Подобни типове винаги имат много врагове.

— Ами Зоуи? — обърна се Аркадия към Итън. — Тя в безопасност ли е?

— Аз вече съм разкрита, както се казва — изтъкна Зоуи. — Но това няма значение. Сега, когато съм почтено омъжена жена, никой не би имал полза да ме връща насила обратно в „Ксанаду“.

— Не се тревожи — каза Итън. — Зоуи ще спи при мен в „Найтуиндс“, докато всичко това приключи.

Зоуи свали чашата си с кафе.

— Така ли?

— Да — натърти той. — Така. Ще те водя до офиса ти и ще стоя с теб колкото е възможно повече. Мога да върша част от работата си и от твоя кабинет. Когато се налага да излизам, ще се погрижа да имаш компания. Не искам да оставаш сама, докато не успея да подредя нещата.

— Но нали според твоята теория сега, когато сме женени, всичко би трябвало да е наред?

— Има нещо объркано в цялата работа и не искам да рискувам — каза Итън.

Зоуи понечи да протестира.

— Добре — съгласи се Аркадия, преди приятелката ѝ да успее да каже и думичка. — Харесва ми подобен подход.

— Радвам се, че поне някой го харесва — отбеляза Итън. — Това са само допълнителни мерки за сигурност. Наистина мисля, че положението на Зоуи сега е стабилно, но не ми се иска да бъде сама, докато не получа някои отговори.

— Но аз имам уговорени срещи с клиенти в жилищата им — обади се Зоуи.

— Можеш ли да ги помолиш да дойдат в офиса ти?

— Ами, мога да опитам.

— Добре. Ако не е възможно да промениш мястото на срещата, уведоми ме за графика. Ще те придружавам дотам и обратно.

Тя направи гримаса.

— Не мисля, че е необходимо.

— Повярвай ми, необходимо е дори и само заради моето душевно спокойствие — Итън отново се обърна към Аркадия. — Много ще улесните работата ми, ако двамата с Хари изчезнете за малко.

— Предполагам, че помощничката ми би могла да се справи сама в галерията — неохотно призна Аркадия. — Къде предлагаш да заминем?

— Вече имам нещо наум — Хари стана от стола си. — Какво ще кажеш за Ню Орлиънс?

Аркадия му отправи продължителен поглед.

— Амии... звучи интересно.

— Май е най-добре да си събираме багажа — предложи Хари.

Аркадия също стана и излезе от стаята с него. Зоуи се заслуша в звука от стъпките им надолу по стълбите. Погледна към Итън.

— Какво става с тях двамата? — попита го.

— Не питай мен. Връзката между бодигарда и клиента му е поверителна.

— Това да не е някое правило от наръчника за частни детективи?

— Как позна?

В девет и половина същата вечер той стоеше на прага на кабинета си вкъщи и наблюдаваше Зоуи, която разглеждаше заглавията на някои от книгите в библиотеката му.

— Дневници, записки и досиета на стари дела за убийства — тя свали пластмасов плик от един рафт, отвори го и извади тъничка книжка. — *Истинската история за убийството на Хариет Плъмър, включваща разказ за съдебния процес срещу убиеца ѝ, Джон Странд* — вдигна поглед. — Издадена е през 1870-а.

— Хариет е била проститутка в Сан Франциско, убита от един от клиентите си. Забеляза ли разкошното легло на рисунката? Това е бил недотам тактичният начин, използван от художника, за да подчертае професията на дамата и сексуалния подтекст в случая.

— Хората купували ли са тези книжки?

— Описанията на убийства и последващите ги съдебни процеси са били много популярни през осемнайсети и деветнайсети век. Колкото е по-зловещо, толкова по-добре — такава е било мнението на читателите.

— А тези, в които е имало и секс са се продавали най-добре, нали?

— Разбира се. — Той скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата. — Някои неща никога не се променят.

Тя върна книжката в пластмасовия плик и го остави обратно на рафта.

— Обесили ли са Джон Странд?

— Да. Което според моите заключения е било сериозна съдебна грешка.

— Мислиш, че не е бил виновен?

— Странд е бил жесток човек, склонен към изблици на насилие. Вероятно е бил виновен за нечия смърт, но не и за тази на Хариет.

— Кой я е убил?

— Мисля, че най-вероятният заподозрян е мъж на име Джордж Едуард Кингстън. Бил е от редовните клиенти на Хариет, заможен човек, който бил спечелил богатството си сам и искал да се ожени за момиче от издигнато в обществото семейство.

— Защо я е убил според теб?

— Станала е неудобна, както казват. Натъкнах се на няколко писма, които Хариет е писала до своя приятелка. Била е бременна и е вярвала, че Кингстън е бащата. Била много разгневена, защото той искал да прекратят връзката си. Тя го заплашила, че ще разгласи публично отношенията им.

— Затова я е убил.

— Да, така мисля. Кингстън се тревожел, че богатата му годеница може да го изостави, ако тя и семейството ѝ научат, че е имал продължителна връзка с известна проститутка. Няма как да бъдем абсолютно сигурни за това след толкова години. — Той поспря за миг, докато намери думи, за да ѝ обясни тихото щракване, което усещаше, когато парченцата се напасваха едно към друго, и удовлетворението, което изпитваше, когато разбереше механизма и откриеше отговорите. — Но просто усещам, че това е правилният отговор.

Тя го наблюдаваше много внимателно.

— Просто *усещаш* ли?

— Ако Кингстън е убиецът, това обяснява всички известни ми факти. Той се отблъсна от рамката на вратата и се доближи до бюрото. — Но вече няма никакво значение. Всички замесени в случая отдавна са си отишли от този свят.

— Често ли го правиш?

Той се облегна на бюрото.

— Дали разследвам стари убийства ли? Да. Така имам с какво да се занимавам вечер, освен да гледам телевизия.

— Това определено са студени досиета — тя огледа подредените по рафтовете книги. — Всички тези дневници, записки, брошури и вестници, те са част от изследователската ти библиотека, нали?

— Да.

— Защо го правиш?

— Вероятно защото много ме бива в това — той се замисли. — А и нищо лошо не се случва, ако сгреша.

— Защото не е останал някой, който да се интересува от отговорите.

— Точно така. Това е просто логическо упражнение — посочи с брадичка към компютъра. — Не съм единствен. Има много други като мен. Пишем доклад за направеното разследване и го публикуваме, за да се запознаят с него и останалите.

— Кой четете страницата ви в интернет?

— Интерес проявяват хора, които правят родословни дървета или които искат да знаят семейната си история. Сайтът се посещава и от доста историци и хора на науката, които изследват психологическите и социалните аспекти, свързани с убийството.

— А вероятно и разни странни типове.

— Разбира се. Светът е пълен с чудаци.

Тя хвърли поглед през рамо към киносалона и после отново погледна към него.

— Предполагам, че разследваш убийството на Камелия Фут, така ли е?

— Трудно бих могъл да не му обърна внимание, след като живея в „Найтуиндс“.

— Официалната версия е, че е паднала и се е пребила в каньона, нали?

Той кимна.

— По онова време имало слухове, че може съпругът ѝ да я е блъснал, но нищо не било доказано, а и властите не си дали много труд да продължат докрай разследването.

— Смяташ ли, че е била жертва на домашно насилие?

— Вероятно — той вдигна от бюрото дневника на Фут. — Това е дневникът на съпруга ѝ. Според това, което прочетох, той се е опасявал, че тя има връзка с мъж на име Джержъми Хил. Бил страшно разгневен, защото поканила този човек на едно голямо градинско парти тук, в „Найтуиндс“. Къщата била пълна с гости през целия уикенд. Камелия починала по някое време през първата нощ. Тялото ѝ било намерено на сутринта.

— Кой го е намерил?

Той бе впечатлен.

— Добър въпрос.

— Чувала съм, че полицаите винаги много внимателно разпитват онзи, който е открил тялото. На мен определено ми зададоха безброй въпроси тогава, когато намерих Престън.

— Много често самият убиец съобщава за престъплението. Може би такъв е и този случай. — Той отвори дневника на една от последните изписани страници. — Фут е открил Камелия онази сутрин. Ето какво е записал няколко седмици по-късно:

Все още не мога да повярвам, че я загубих, че красотата ѝ, обаянието и духът ѝ са изчезнали навеки. Разхождам се из къщата и виждам прекрасния ѝ засмян дух, накъдето и да се обърна. Той ми се присмива...

— Звучи като неутешим съпруг — меко отбеляза Зоуи.

— Мисля, че определено е бил съкрушен — той затвори дневника. — Но ме заинтригува онова, което пише за засмения дух, който му се присмивал.

— Мислиш ли, че Фут е изпитвал угризения и е вярвал, че духът на Камелия го преследва?

— Може би. Още не съм стигнал до края на дневника.

— Имаш някакви съмнения?

— Да, имам — той остави книгата на бюрото и взе бележника, в който бе нахвърлял наблюденията си по случая „Фут“. — Има някакво объркване във времето. Камелия е била видяна от много хора в един или друг момент докъм полунощ. Никой не си спомня да я е виждал след това. Но по-рано тя и Хил се изгубили някъде за известно време, Фут отбелязва в дневника си, че ги е видял да се връщат в къщата. Бил убеден, че са се любили.

— Обвинил ли ги е направо?

— Според дневника му бил толкова потиснат от мисълта, че не може да се съревновава с Хил за чувствата на жена си, че се качил в спалнята си и довършил започнатата бутилка с уиски. Сутринта, когато се събудил, не си спомнял нищо друго. Излязъл навън да прочисти главата си и намерил тялото на Камелия.

— Твърдението му, че е заспал мъртвопиян и не се е будил до сутринта, наистина звучи като скалъпено.

— Може и така да е. А може и да е истина. Никой от слугите не го е виждал, след като се е качил в спалнята си. Никой не помни да е виждал Камелия след полунощ.

— Ако Фут не е излизал от спалнята си до сутринта, тогава са заподозрени всички гости на партито в къщата.

— Не мисля така — каза той. — Според мен Джеръми Хил остава като основен заподозрян. Проблемът е, че Камелия е изчезнала от празненството, но много хора са виждали Хил през цялата нощ, докато накрая всички не си легнали около три сутринта. Той обаче вероятно пак е излизал, защото един от слугите го видял да се връща в къщата откъм градината малко преди съмване. Бил сам. Казал, че бил да се поразходи.

— Любовникът. Защо би искал да я убива?

— Защото я е желал много силно — тихо каза Итън. — А тя е отказала да напусне богатия си съпруг заради него. Но както казах, има проблем с времето. Единствените двама, които липсват от партито по едно и също време, са Камелия и Абнър Фут.

— Това решава загадката. Обзалагам се, че е бил съпругът. Толкова често срещан случай. — Тя го изгледа внимателно. — Как можеш някога да разбереш цялата истина?

— Джеръми Хил се оженил няколко години след смъртта на Камелия. Очевидно пиел доста. Съпругата му се развела с него и после отново се омъжила. Той се разболял и починал наскоро след развода, без да остави наследници. Опитвам се да открия потомци на бившата му жена, за да разбера дали няма някакви писма или дневници, които биха могли да хвърлят светлина върху първия ѝ брак. Освен това издирвам писма и от хора, които са били гости на партито онази вечер.

— Боже мой, може да минат месеци и дори години, докато проследиш фактите.

— Аз не бързам — заяви той.

— Но си струва, нали?

Итън сви рамене равнодушно.

— Както казах, така имам какво да правя вечер.

— Не — погледна го внимателно и разбиращо. — Много повече е. Това е призвание — тя се приближи до него и докосна брадичката му с върховете на пръстите си. — Когато стигнеш до отговора, въздаваш правосъдие. Уравновесяваш някакви невидими везни. Дори и никой да не знае и да не се интересува, ти правиш добро, Итън.

Тя го разбираше, помисли си той. Хобито му бе интересно за някои хора, а за други — отблъскващо. Неколцина проявяваха научен интерес към дейността му. Но досега не бе срещал човек, който да разбере докрай защо разследва най-студените от студените досиета.

Тя се повдигна и го целуна. Той я прегърна.

Чу щракването и усети прилива на удовлетворение.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Письците в стените разкъсваха наркотичната мъгла, в която се носеше цяла сутрин. Рязко спря и заби пети в пода. Панически се опита да се вземе в ръце. Пред нея имаше отворена врата. Доктор Макалистър бе сложила ръка на рамото ѝ и я подтикваше да влезе в стаята. От дясната ѝ страна едър мъж в униформа я гледаше мрачно. Смътно си спомняше, че някой го бе нарекъл шериф.

— Не, моля ви — прошепна тя. — Не искам да влизам там.

— Всичко е наред — каза психиатърката. — Не си сама. Аз съм до теб.

— Не. — Опита се да се измъкне от ръката, поставена на рамото ѝ.

Макалистър я стисна още по-здраво.

— Трябва да влезеш в стаята само за няколко минути — придумваше я докторката. — Само влез и се огледай наоколо. Кажи ми какво усещаш.

— Не.

Мъжът в униформа се намръщи.

— Не съм сигурен, докторе. Тя изглежда наистина разстроена. Сигурна ли сте, че се нуждаете и от нейните показания?

— Изключително заинтригувана съм от реакциите ѝ към мястото на престъплението.

— Тя май всеки момент ще повърне. Не искам да ми оцапа всички улики.

— Всичко ще бъде наред. Медикаментите, които ѝ дадох, ще помогнат да остане относително спокойна.

— На мен не ми изглежда спокойна — каза шерифът.

Прав си, по дяволите. Не съм спокойна. Тя отвори уста и изпищя.

— Престани! — разтърси я доктор Макалистър. — Престани. Изпадаш в истерия.

Няма значение. Би направила какво ли не само да не влезе в стаята. Изпищя още по-силно.

— Махайте се оттук — рязко нареди шерифът. — Нямам време за подобни щуротии.

Макалистър неохотно я поведе обратно към колата. Тя продължи да пици. Изглежда, имаше ефект. Докторката я водеше надалеч от къщата с крещящите стени и само това имаше значение.

— Престани — каза Макалистър с яд. — Престани веднага, чуваш ли?

— Зоуи, престани. Събуди се. Сънуваш кошмари.

Събуди се с приглушено ридание, отвори очи и видя Итън, надвесен над нея. Тялото ѝ бе обляно в студена пот. Усещаше сърцето си да препуска бясно. Отне ѝ няколко безумни секунди, докато си спомни къде е. После видя силуета на огромно лебедово крило.

О, господи! Пак кошмар. Ако продължава така, май наистина се е побъркала.

Седна в леглото, стиснала здраво завивките.

— Извинявай. Казах ти, че това може да се окаже проблем. Ако ще оставам да нощувам при теб, май е по-добре да спя в някоя от другите спални.

— Не искам да спиш в друга стая — той се подпря на възглавниците, протегна ръце към нея и я издърпа към себе си. — Искам те в моето легло. Какъв беше кошмарът?

— Поредният лош сън за времето, когато бях затворена. Повярвай ми, не би искал да чуеш подробностите.

— Напротив, искам. Разкажи ми.

Може би стана, защото бе посред нощ и той не бе светнал лампата. Или може би защото я бе любил бавно и страстно, преди да заспят. Може би, защото ѝ бе разказал за хобито си и тя бе надникнала дълбоко в него, където усещаше, че той не допуска други хора.

Или пък просто имаше нужда да поговори с някого за съня.

— Казах ти, че имаше една лекарка, която проявяваше специален интерес към моя случай.

— Макалистър. Онази, която давала консултации на местните полицаи и се опитвала да разбере дали можеш да проявиш свръхестествените си заложби на местопрестъплението.

Тя потръпна.

— Имаш добра памет.

— Тази жена беше ли в съня ти сега?

— Да. Беше свързано с един случай от времето, когато бях в „Ксанаду“. Доктор Макалистър работеше като консултант по някакво убийство. Беше успяла да сложи някакви медикаменти в храната ми на закуска и после ме закара до къщата, където е било извършено престъплението. Искаше да ме накара да вляза в стаята, където бяха убити двама души. Аз отказах.

— Напълно разбираемо.

— Тя се опита да ме принуди да вляза насила. Казваше, че трябва да се науча да контролирам страха си.

— Сякаш това, че не искаш да влезеш в стая, където са били убити хора, е просто обикновена фобия. Нещо, което можеш да преодолееш.

— Да. Както и да е, шерифът се опасяваше, че ще повърна и ще му изпоцапам уликите. Когато се разпищях, той ѝ нареди да ме отведе. Разбрах, че е много разочарована и ядосана, но ме върна обратно в „Менър“.

— Шерифът откри ли убиеца?

Въпреки че пулсът ѝ все още бе ускорен и дишането ѝ не се бе успокоило, тя се усмихна. Би трябвало да очаква подобен въпрос, помисли си. Игън обичаше отговорите. Дори нещо повече, нуждаеше се от тях.

— Няколко дни по-късно видях един вестник в библиотеката на клиниката — отвърна му. — Имаше снимка на къщата и заглавието съобщаваше, че бившият съпруг е бил задържан по подозрение за убийство.

— Доктор Макалистър опита ли се отново да ти погоди такъв номер?

— Само още веднъж. Със същия резултат. Аз се разпищях и продължих да пищя, докато полицаите не ѝ наредиха да ме отведе. Мисля, след това тя разбра, че не съм склонна да понасям подобна терапия.

— Не е било терапия. Опитвала се е да те използва.

— Ъхъ.

Той се намести по-удобно на възглавниците.

— Не харесвам тази Макалистър, но не мога да си представя какъв мотив би имала да убие Грейди.

Тя въздъхна.

— Имаш много целенасочен ум, знаеш ли? Какво общо има сънят ми за доктор Макалистър с откриването на убиеца на Грейди?

— Вероятно нищо. Просто се опитвам да намеря връзка. Инстинктът ми подсказва, че неговото убийство е свързано с твоето положение — той плъзна ръка по рамото ѝ и надолу към ханша. — Мислиш ли, че можеш отново да заспиш, или да идем за топло мляко?

Тя целуна голите му гърди.

— Имам по-добра идея.

— Да?

Отново го целуна, но по-ниско, по стегнатия плосък корем, и прокара ръка надолу по тялото му. Беше възбуден и напрегнат.

— Да — каза му.

Той зарови пръсти в косата ѝ.

— Идеята определено ми допада — промълви дрезгаво. — Най-добрата, която съм чувал от много време насам.

Тя го пое с устни.

— *Отлична идея.*

Пръстите му се заровиха яростно в косата ѝ. Усети как става още по-твърд и възбуден.

А после той я вдигна нагоре към себе си и я обърна по гръб. Когато проникна в нея, тя бе готова да го приеме. Обви се около него и му се отдаде напълно.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Към единадесет часа на другата сутрин Зоуи остави молива, с който екипираше план за дневната на един от клиентите си, и погледна към Бони.

— Сигурно ти е много скучно — каза тя.

Бони затвори любовния роман, който четеше, и се усмихна.

— Не се притеснявай, не скучая. Всъщност ми е много приятно да прекарам известно време с възрастен човек, още повече с жена. Досега не съм имала възможност да се запозная с много хора тук, в Уиспъринг Спрингс.

— Винаги е трудно да свикнеш с новото място.

— Участвам в разни мероприятия в училището на синовете ми и това ми помага донякъде. Но всъщност си мечтая да си намеря интересна почасова работа. От финансова гледна точка сме добре благодарение на застраховката на съпруга ми. Но имам нужда да излизам от къщи по-често.

— Повярвай ми, напълно те разбирам. Имаш ли някакви конкретни планове?

— Преди да се омъжа, работех като библиотекарка — отвърна Бони. — Не съм се занимавала с подобно нещо отдавна, но мисля да подам молба до обществената библиотека в Уиспъринг Спрингс, както и до училищната.

— Добра идея — съгласи се Зоуи.

— А ти как започна в бизнеса с вътрешния дизайн? Работила ли си като дизайнер, преди Форест Клийлънд да те изпрати в „Кендъл Лейк Менър“?

— Не, завърших изящни изкуства в университета. Работех в един музей на изкуството, когато се запознах с Престън. Той проявяваше интерес към картините на един художник, когото аз също харесвам много, и ми зададе няколко въпроса. И после...

Спря наред дума.

— Влюбила си се и сте започнали да правите планове за сватба — довърши Бони.

— Да.

— Така беше и при нас с Дрю — жената въздъхна тъжно. — Първата година след смъртта му бе истински ад. Но през последните няколко месеца забелязах, че започвам да мисля за брака си като за нещо, което се е случило много отдавна.

— В друг живот.

— Да. Щеше да е толкова трудно, ако не беше Итън. Особено за момчетата.

Зоуи си играеше с молива. Бони я наблюдаваше как драска безцелно.

— Чудиш се защо с Итън не сме станали много по-близки, отколкото сме сега, нали? — попита тя.

Зоуи прочисти гърлото си.

— Вие двамата изглеждате много близки, а и любовта му към Джеф и Тео е очевидна.

— С Итън винаги ще сме добри приятели, но това е всичко, което може да има между нас.

— Звучиш абсолютно убедена в това.

— Някои неща човек разбира от самото начало. За мен той е като по-голям брат, какъвто не съм имала. И за двама ни е така. Итън ме смята по-скоро за своя сестра, а не за потенциална съпруга — Бони погледна към фотографиите на „Найтуиндс“. — Ти ли си ги правила?

— Да. Веднъж се разхождах в онзи район с фотоапарата си.

— Страхотни фотоси. Къщата сякаш е в някакъв различен свят. Направо е неземна. Правиш ли снимки и на хора?

— Не и професионално, фотографията ми е хоби.

— Май е много повече, поне ако се съди по снимките на „Найтуиндс“. Прилича на интереса на Итън към разгадаването на стари убийства.

— Той ми разказа за това снощи.

— Наистина ли? — Бони се вгледа заинтригувана в нея. — Не ти ли се стори малко ексцентрично?

— Не. Стори ми се напълно в негов стил.

— В стила на Итън. — Бони се засмя. — Да. Точно така е.

— Итън се нуждае от това да открива отговорите и да уравнива везните така, както други мъже се увличат по карането на бързи коли или търсенето на злато. Това е част от него и от начина му на живот.

— Почти същото казваше за него и Дрю — Бони се наведе напред в стола си и облегна ръце на коленете си. — Някоя от предишните му съпруги не разбираше тази негова особеност.

Зоуи набърчи нос.

— Предпочитам да не обсъждам бившите му съпруги, ако нямаш нищо против. Това ми напомня, че заради мен скоро ще има и четвърта бивша съпруга.

— Не е задължително.

Зоуи примига.

— Моля?

— Итън е правил какво ли не за клиентите си в миналото, но никога се е женил за някоя от тях.

Зоуи махна небрежно с ръка.

— Вероятно никога не е смятал, че се налага да стига толкова далеч. Моят случай е малко необичаен.

— Итън е имал и други много странни случаи, факт е и още нещо, което трябва да знаеш за него. Той не спи с клиентките си.

Зоуи се почувства притисната до стената.

— Да, но аз не бих отдавала прекалено голямо значение на това, че имаме връзка в момента. То просто се случи, нали разбираш?

Бони не каза нищо.

Зоуи усети да я обзема необясним страх.

— Е, добре — тя остави молива на масата и стана. — Не знам за теб, но на мен ми се пие кафе. Има едно кафене точно зад ъгъла. Защо не се поразтъпчем?

— Добра идея.

Сингълтън Коб се появи в два часа.

Зоуи с интерес забеляза, че Бони изведнъж се оживи и сякаш се изпълни с нови сили. А той, от своя страна, едва смогваше да откъсне очи от нея. Изглеждаше необичайно смутен.

Мъжът се обърна към Зоуи.

— Май аз ще ти правя компания до края на работния ден. След това ще те закарам до „Найтуиндс“.

— Добре — съгласи се тя, като се опита да покаже признателност.

Тази работа с постоянните придружители скоро щеше да отmine. Чудеше се как ли се оправя Аркадия с Хари Стаг. Може би изразът „оправя се“ не бе най-подходящият в случая.

Сингълтън се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Итън ме покани да се присъединя към вас на вечеря. Разбрах, че ще поръчаме да ни донесат пица и салати.

— Това е обичайното ни меню — увери го Бони. Тя грабна раницата си и потърси ключовете за колата. — По-добре да тръгвам, иначе ще закъснея да прибера Джеф и Тео. Ще се видим по-късно в „Найтуиндс“.

В пет часа Зоуи заключи вратата на офиса и пушна тежкия ключодържател в чантата си.

— Трябва да се отбия до вкъщи и да си взема някои неща — обясни на Сингълтън.

— Няма проблеми.

Тръгнаха заедно към мястото, където той бе паркирал доста голямата си кола, тип мини ван. Отвори ѝ да седне отпред с изключително галантен жест, после се настани зад волана и запали мощния двигател.

— Тази работа с постоянните придружители сигурно почва да ти лази по нервите — отбеляза мъжът, докато завиваше, за да излезе от паркинга.

— Как позна?

— Знам как аз бих се чувствал на твое място — усмихна ѝ се окуражително. — Не се тревожи. Не мисля, че това ще продължи дълго. Итън ще разбере какво става.

— Вероятно.

— Вие двамата с Труакс смятате ли да дадете шанс на брака си?

Супер. Повдигнал бе въпроса, който най-малко би желала да обсъжда днес.

— Това не е точно брак — с престорена бодрост заяви тя.

— Да? А ти как би го нарекла?

— Представата на Итън за ефективно разрешаване на наболял проблем.

— Труакс твърди, че имате документ и че сте минали през цялата церемония.

— Това не го прави истински.

— Няма да споря за това — съгласи се Сингълтън. — Обаче го прави законен.

— Прави цялата ситуация много странна, ето това прави, ако питаш мен. И непрекъснато става по-зле.

— Поприказвах си с Бони, докато с Труакс бяхте във Вегас. И двамата мислим, че вие някак си подходите и се допълвате. Защо просто не оставите нещата да се подредят сами, след като всичко това приключи? Какво имате да губите?

Отново усети онзи необясним страх. Време бе да смени темата.

— Завий наляво тук — каза му твърдо. — Можеш да спреш пред онази зелена врата от ковано желязо.

— Добре.

Сингълтън направи както му бяха казали. Тя отвори вратата и скочи от високата предна седалка, преди той да успее да заобиколи и да ѝ помогне. Забърза към зелената врата и бръкна в чантата си за ключовете.

Книжарят се загледа в месинговата топка на ключодържателя.

— Страхотно украшение си имаш. Не е ли малко тежко да го мъкнеш в дамската си чанта?

— Свикнала съм.

Тя отвори входа, поведе го през малката градинка отпред и отключи вратата към фойето.

— Можеш да ме изчакаш тук — каза му. — Ще се върна след минутка.

— Не бързай заради мен.

Тя изтича нагоре по стълбите, като се опитваше да си припомни всичко, което искаше да вземе в „Найтуиндс“. Когато стигна до горния край на стълбището, зави и тръгна по коридора. Спря пред апартамента си и пъкна ключа в ключалката.

Вратата на сервизното помещение в коридора се отвори зад нея. Тя се сепна и понечи да се обърне, за да поздрави евентуално някой от

съседите си, който сигурно прибира нещо там. Но човекът, който се измъкна от малкото помещение, прекоси коридора с една крачка и я сграбчи, преди да разбере, че предположението ѝ е абсолютно погрешно.

Рон.

— Хванах те, проклета жено.

Той стисна гърлото ѝ с една ръка, за да не може да си поеме въздух, и закри устата ѝ с длан. Предупредителният вик към Сингълтън замря в гърлото ѝ.

Някакъв друг мъж се показа от входа на празния апартамент вляво.

Където бе Рон, там бе и Ърни.

— Вкарай я вътре — изръмжа той. — По-бързо.

— Спокойно. — Рон я повлече към отворената врата на апартамента ѝ. — Няма никого от съседите.

Тя се бореше и се опитваше да се задържи за рамката на вратата. Зрението ѝ постепенно се замъгляваше.

— Има някакъв тип долу във фоайето.

— У теб ли е спринцовката? — попита Рон.

— Да, разбира се. Просто я вкарай вътре, където можем да свършим, без да ни видят.

Зоуи осъзна, че още стиска тежката месингова топка на ключодържателя в юмрука си. Това я накара да събере всичките си сили. Неслучайно го носеше навсякъде със себе си, напомни си тя. Умът ѝ се проясни малко и най-сетне си припомни нещо от наученото в курса по самоотбрана. Можеше направо да чуе думите на инструктора си: *Крайно време е да започнеш да мислиш трезво.*

Замахна с ръка назад и нагоре, доколкото можеше, като се опитваше да улучи Рон с ключодържателя по главата, и се молеше да не удари своята вместо неговата. Не можеше да е сигурна къде точно го е уцелила, но определено бе успяла.

— По дяволите! — Той инстинктивно се дръпна рязко назад, като за миг разхлаби хватката си върху гърлото ѝ. — Държи нещо в ръката си.

— *Сингълтън!*

Рон пак я стисна здраво за гърлото, причинявайки ѝ болка.

Тя замахна отново с широко мощно движение, което би улучило Ърни по гърдите, ако не се бе дръпнал бързо назад.

— Само почакай, кучко — просъска Рон в ухото ѝ. — Само почакай да те завържем на онази кушетка в „Менър“.

— Държиш ли я? — изнервено попита Ърни.

— Държа я. Хайде, слагай ѝ инжекцията. Побързай, дявол да те вземе, някой идва.

Ърни се доближи със спринцовка в ръка.

Тя отново замахна неистово с месинговата топка, опитвайки се да го удари по ръката и да избие спринцовката настрана.

Входната врата на апартамента ѝ се отвори със замах. Сингълтън се втурна в стаята с вик.

— *Пуснете я!*

Той сграбчи Ърни, извъртя го към себе си и заби юмрук в лицето му. Онзи се блъсна в стената.

— Махай се отгук! — изкрещя разгневен Рон към новопристигналия. — Тя е луда. Ще я върнем обратно в клиниката. Ние сме медицински лица.

— Да, тя е опасна, човече — Ърни се изправи несигурно на крака, стиснал зъби. — Трябва да я върнем обратно.

— Глупости — каза Сингълтън и се извърна към Рон.

— Ние сме медицински лица — изкрещя той.

Зоуи отново замахна назад и нагоре и го уцели. Може би в ребрата.

— Ах ти, откачена кучко!

Пусна я толкова внезапно, че тя не успя да запази равновесие. Свлече се на колене.

— Да се махаме отгук — извика Рон на съучастника си.

Онзи не каза нищо. Вече се бе втурнал към вратата, но Сингълтън го сграбчи тъкмо когато се промъкваше навън и го запрата обратно в стаята. Той се срина върху приятеля си. Двамата здравеняци се търкулнаха като кегли за боулинг.

— Хайде. — Сингълтън хвана Зоуи за ръка и ѝ помогна да се изправи на крака.

Заедно се втурнаха навън, в коридора. Когато се измъкнаха, той спря, обърна се и затръшна вратата след тях. Задържа я затворена, като стискаше здраво дръжката с две ръце.

— Обади се на 911 — извика на Зоуи. — После звънни на Труакс.

Тя намери телефона в чантата си, която бе изтървала на пода, и започна да набира номера.

Хапваха студена пица и салати в задния двор около басейна. Джеф и Тео бяха вечеряли, докато Итън бе помогнал на Зоуи и Сингълтън да минат през разпитите в полицията. Когато се върнаха в „Найтуиндс“, момчетата отидоха в киносалона да гледат телевизия на големия екран.

Итън не бе в добро настроение.

— Когато чухме воя на сирените, двамата вече бяха успели да се измъкнат през прозореца на спалнята ми — обясняваше Зоуи на Бони. — Но ние със Сингълтън ги видяхме да се качват в някаква кола. Описахме я на полицаите и им дадохме номера.

— Те пристигнаха точно когато Рон и Ърни профучаваха по улицата. — Книжарят си взе още едно парче пица. — Хванаха ги през две преки.

— Обадили са се на Иън Харпър от затвора — Зоуи се подкрепи с глътка червено вино, стана и започна да се разхожда из двора край басейна. — Опитали се да го накарат да потвърди, че са „квалифицирани медицински кадри“, представяш ли си! Искали от него да обясни на полицаите, че той ги е изпратил да ме върнат обратно.

— Харпър отрекъл всичко, разбира се — Сингълтън дъвчеше парче пица. — Веднага се свързал с полицията и обяснил, че Рон и Ърни вече не работят в „Кендъл Лейк Менър“.

— Наистина ли? — Бони погледна Зоуи и после отново се обърна към Итън. — Твърди, че ги е уволнил, ли?

— Според Иън Харпър — бавно отговори девер й — санитарите са действали на своя глава.

— Но защо биха изменили целия този път, за да върнат Зоуи, ако някой не им плаща за това? — отбеляза Бони.

— Добър въпрос — каза Итън. — Версията на Харпър е, че двамата изпитват лична неприязън към Зоуи заради нещо, което се е

случило, когато тя и една друга неназована пациентка избягали. Твърди, че са търсели отмъщение.

— Така ли? — Сингълтън изглеждаше заинтригуван. — Какво точно се случи, когато двете избягахте от „Менър“?

Зоуи се загледа в басейна.

— Праснах Рон по главата с пожарогасителя. Аркадия заби на Ърни цяла спринцовка с много силно упойващо средство.

— Страхотно — отбеляза Сингълтън.

Бони се усмихна.

— Да. Супер!

— Не бяха повдигнати обвинения и за инцидента не бе съобщено в полицията, защото Харпър не е искал клиентите му да разберат, че двете с Аркадия вече не сме в клиниката.

— Ясно — кимна Сингълтън.

— Но сега трябва да повдигнеш обвинения, нали? — попита Бони.

— О, да. — Тя отново отпи глътка вино. — Нападение и влизане с взлом като начало.

Сингълтън погледна Итън.

— Мислиш ли, че тия двамата са действали на своя глава?

— Отначало не — отвърна му той. — Почти сигурен съм, че Харпър ги е пратил да приберат Зоуи, когато е разбрал къде е. Освен това вероятно се е опитал да се свърже с тях и да ги повика обратно, когато му се обадохме да му съобщим, че е омъжена отново и съответно не е подходящ кандидат за „Кендъл Лейк“. Но тогава е било прекалено късно.

— Защото Рон и Ърни вече са били в Уиспъринг Спрингс и са жадували за отмъщение, така ли? — попита Сингълтън.

— Предпочитам да не използваш думата „жадували“ — разпалено протестира Зоуи.

— Извинявай — спасителят ѝ, ѝ отправи изпълнен с разкаяние поглед. — Но това би обяснило защо те заплашваха с подобни, да ги наречем, *лични закани*.

— Ммм — тя спря за миг и се обърна намръщено към Итън. — Мислиш ли, че може те да са убили Леон Грейди?

Итън облегна лакти на розовия шезлонг, протегна крака и се замисли над въпроса.

— Възможно е — каза той. — Полицайте проследиха къде са ходили. Дошли са в Уиспъринг Спрингс в същия ден, когато е убит Грейди. Но те, изглежда, изобщо не знаят, че той е бил в града. Наели са стая в мотел и са зачакали пред апартамента ти, докато се появиш. Очевидно са имали само този адрес. След като чакали целия следобед, решили да си починат и вечерта отишли на бар. На другия ден се върнали и влезли с взлом в съседното жилище. Освен това нямат силен мотив за убийството.

— Освен ако Харпър не им е наредил да се отърват от Грейди, защото създава проблеми — обади се Сингълтън.

Итън поклати глава.

— Както вече казах, онази нощ са били на бар и са пили. Имам предчувствие, че алибито им е добро. Целта им, изглежда, е била само да докопат Зоуи.

Тя потръпна.

— Долни типове! Чудя се дали изобщо ще попаднат зад решетките.

— Сигурен съм — меко я увери Итън. — Вероятно ще постоят дълго там. Следователят ми каза, че и двамата имат предишни присъди за нападение, а Рон е бил арестуван и по обвинение в изнасилване преди няколко години.

— Точно такива чудесни и образцови служители, каквито човек би очаквал да наеме Харпър — изрече през зъби Зоуи.

Бони потръпна.

— Даже не мога да си представя какво ви е било на двете с Аркадия там.

— Сега не са в „Менър“ — безизразно отбеляза Итън. — И няма да се връщат.

Бони кимна.

— Ясно.

Изядоха остатъка от пицата в мълчание. Приятно цвъртяха щурци и се обаждаха нощни обитатели на пустинята откъм каньона, някъде в далечината се чуваше воят на койот. Над главите им блестяха ярки звезди, каквито човек може да види само в пустинята.

След известно време Бони погледна часовника си.

— Май стана късно. Най-добре да прибирам момчетата вкъщи, да си лягат.

Тя стана и се запъти към широката стъклена врата.

— И за мен е време да вървя — Сингълтън тежко се надигна от розовия шезлонг. — Благодаря за пицата, Труакс — той хвърли кратък, многозначителен поглед към Бони, която вече бе във всекидневната. — И за компанията.

— Пак заповядай.

Итън и Зоуи го последваха към преддверието. Тя изостана малко, докато изчакваше Бони и двете момчета. Мъжете излязоха навън пред къщата и постояха, загледани в паркираните в уличката коли.

— Задължен съм ти — каза Итън.

— Няма за какво — Сингълтън пъкна големите си ръце в джобовете. — Нае ме да я пазя. Просто си свърших работата. По дяволите, даже не я свърших както трябва, ако искаме да сме точни. Трябваше да се кача горе с нея, когато отиде да си вземе нещата.

— Стигнал си навреме. Това е, което има значение в крайна сметка.

— Може би — Сингълтън се засмя. — Трябва да ти кажа обаче, че тя добре се справяше с двамата благодарение на онази стара дръжка за врата, която носи със себе си.

— Освен това са мъже, а тя е била сама. Лошо съотношение на силите. Благодаря ти, Сингълтън.

— Всичко е наред.

Вратата зад тях се отвори. Тео и Джеф пристъпиха навън с видима неохота, следвани от Бони.

— Трябва ли да се прибираме вече? — хленчеше Тео.

— Да, трябва — отвърна майка му.

Джеф погледна Сингълтън.

— Мама казва, че си спасил Зоуи от някакви лоши хора днес.

— Зоуи сама си помогна много — отвърна големият му приятел.

— Мама казва, че си герой — заяви Тео.

Сингълтън примигна зад стъклата на очилата си и се изчерви.

— Нее.

— Да — каза Бони. — Ти си герой.

— Права е — обади се и Итън.

Зоуи се показва на вратата.

— Разбира се, че е герой.

— Супер! — възхити се Тео.

— Ще ми покажеш ли как си я спасил? — развълнувано запита Джеф.

— Трябва да се прибирам у дома — отвърна Сингълтън, като отстъпваше заднишком към колата си. — Веднага. Лека нощ на всички.

Той се обърна, забърза към мини вана си, седна зад волана и моторът изрева мощно.

— Мисля, че го притеснихме — каза Бони.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Можеш да разбереш много за един човек само по звука от стъпките му. Итън се заслуша в отмерената решителна походка, дочуваща се по стълбите отвън. Прекалено тежки за жена. Вероятно мъж в добро здраве. Свикнал да получава онова, което иска. Да дава заповеди.

Чу отварянето и затварянето на външната врата. Тази на кабинета му бе полуотворена както винаги. Погледна в огледалото към отражението на високия добре облечен мъж в предната стая. Скъп костюм. Скъпа прическа. Скъпи обувки. Малко над петдесетте. Елегантен. Вероятно не носи оръжие.

Точно затова бе преместил бюрото си в този ъгъл, а огледалото бе окачено насреща близо до прозореца. Е, може би потокът на енергията бе неправилен от гледна точка на фън шуй, но това разположение имаше едно огромно предимство за бизнеса му, помисли си той. Можеше да огледа посетителите си, преди те да го видят.

— Има ли някой тук? — попита раздражено и на висок глас мъжът отвън.

— Тук, вътре съм — обади се Итън.

Вратата се отвори по-широко. Човекът надникна отстрани.

— Вие ли сте, Труакс?

— Да — Итън се изправи на мястото си и облегна лакти на бюрото. — Форест Клийлънд, нали така?

— Как... Няма значение.

Форест влезе в кабинета, сякаш беше неговият собствен, и се настани в креслото, което Зоуи толкова не харесваше. За Форест то бе горе-долу по мярка.

— Иън Харпър ли ви даде адреса ми? — нехайно попита Итън.

— Да, той ме осведоми, че вероятно живеете в Уиспъринг Спрингс, тъй като, изглежда, и Сара се намира тук. Намерих адреса ви в телефонния указател.

— Рекламата там напоследък започва да оправдава парите, които съм дал за нея — отбеляза Итън.

— Трябва да поговорим — заяви Форест.

— Това ли е моментът, в който ще се опитате да ме подкупите?

Известно време Клийлънд мълча. Проучваше противника си. Итън остана с впечатлението, че леко коригира първоначалното си мнение.

— Мисля, че можем да се споразумеем — каза Форест. — Моята цел е проста. Искам Сара да се върне в „Кендъл Лейк Менър“, където ѝ е мястото. Освен това искам нейния дял акции да бъде използван за гласуване в интерес на „Клийлънд Кейдж“.

— Името ѝ е Зоуи — поправи го Итън. — Зоуи Труакс.

— Може да се нарича както ѝ е угодно. Но ако още не си разбрал, Труакс, тя не е добре.

— На мен ми изглежда здрава.

— Тя чува гласове от стените — мрачно заяви Форест. — Твърди, че тези гласове са ѝ казали, че аз съм убил братовчед си Престън.

— А така ли е?

— Не, не е така.

— Само питам. Някой обаче го е направил.

— Ако изобщо си направил някакво проучване, преди да се замесиш в тази каша, би трябвало да знаеш заключението на властите, че Престън е бил застрелян от крадец, който е търсил пари и ценности.

— Крадец, който после е разхвърлял цветя навсякъде и нарочно е строшил скъп фотоапарат, вместо да го вземе?

Форест застина.

— Казала ти е за счупения апарат и цветята?

— Да.

Онзи стана бавно и отиде до прозореца, който гледаше към улицата.

— Каза ли ти също и че тя намери тялото на Престън? — попита той.

— Да.

Форест го погледна през рамо.

— Ти си частен детектив, Труакс. Сигурно разбираш, че има и друго възможно обяснение на убийството на братовчед ми. Такова,

което би обяснило очевидната ярост, след която на местопрестъплението са останали строшеният фотоапарат и смачканите цветя.

— Да не се опитваш да намекнеш, е Зоуи може да го е убила?

— Полицаяте разгледаха и тази версия и я отхвърлиха, с което съм съгласен. Но истината е, че алибито ѝ за деня на убийството е много несигурно.

— Какво значи това?

— Предполага се, че е била на тридневна конференция, организирана от частна художествена фондация в Сан Франциско. Голямо събитие. Напълно възможно е било да се измъкне оттам незабелязано.

— А има ли някакъв явен мотив?

Форест отново се обърна към гледката през прозореца. Стисна ръце зад гърба си.

— Най-старият от всички. Ревност.

— Престъпник имал ли е любовница?

Посетителят се поколеба.

— Може би.

— Това е много уклончив отговор, Клийлънд.

— Не знам със сигурност. Но има и такава вероятност.

— Някакви доказателства?

— Нямам — тихо отвърна Форест. После отново се обърна към Итън. — И предпочитам да не намирам.

— Защото могат да породят съмнения относно Зоуи ли?

— Предпочитам да не науча, че братовчед ми е бил застрелян от съпругата си в изблик на дива ревност.

— Не искаш тя да отиде в затвора, така ли? Предпочиташ да е затворена в „Кендъл Лейк Менър“.

— Това е най-доброто място за нея — тихо каза Форест. — Доктор Харпър ще помогне.

— Сигурен съм, че щедро му се отплащаш за помощта.

— Да, предпочитам да е в клиника, където да се грижат подобаващо за нея, вместо в затвора.

— И е много по-лесно да се контролират акциите ѝ, когато е в „Кендъл Лейк Менър“, а не в затвора, нали? Затворниците имат повече

права от хората, които са настанени против волята си в психиатрична клиника.

— Нека да си говорим откровено. — Форест застана пред бюрото. — Знам защо си се оженил за Сара.

— Зоуи.

— Зоуи. Оженил си се за нея, защото държи ключа към доста солидна сума — Форест огледа набързо кабинета. — Вероятно много повече пари, отколкото някога си виждал накуп.

— Значи не мислиш, че става дума за истинска любов?

Онзи се усмихна невесело.

— Не, Труакс, не мисля така. Направих малка справка за теб, преди да дойда. Изглежда, това е четвъртият ти брак. Преди година си изгубил бизнеса си. След като си се разплатил с кредиторите и с третата си съпруга, си бил напълно разорен. От финансова гледна точка, едва си свързвал двата края. Мисля, че в деня, когато си срещнал Зоуи, или както там я наричаш, си видял начин да си уредиш живота и си се възползвал.

— Ще ми направиш ли предложение?

— Да.

— Така си и мислех — бе чудесно да знаеш, че предположенията ти са верни, помисли си Итън.

— Ако си умен, ще го приемеш — каза форест. — Признавам, че би получил повече, ако сливането стане факт, но аз ще се боря срещу това с всички сили. Ако успея да запазя „Клийлънд Кейдж“ като независима компания, ще се наложи да изчакаш от две до пет години, преди да можеш да вземеш някакви пари. А има и допълнително усложнение — ще се наложи да останеш женен за една луда през цялото това време.

— Схванах положението.

— Приеми предложението ми и трябва само да ми помогнеш да върна Зоуи там, където ѝ е мястото. После можеш да подадеш молба за развод. Давам ти парите и си свободен.

Зоуи свали апарата си и зяпна Итън ужасена.

— Колко пари ти е предложил? — промълви тя.

— Чу ме.

Стояха на върха на хълма зад „Найтуиндс“, откъдето една пътечка извиваше надолу към плиткия каньон. Слънцето бе ниско над хоризонта. Приближаващият здрач бе изпъстрил пустинята с бледолилави и морави сенки.

Итън я бе взел от офиса ѝ преди няколко минути, като спомена, че трябва да говори с нея, но не бе казал нищо, докато не дойдоха тук.

Предчувстваше, че каквото и да има да ѝ съобщава, няма да е хубаво. Може би затова бе извадила фотоапарата си и бе започнала да снима кактусите. Така имаше какво да прави, докато го чакаше да започне да говори.

— Да — отвърна тя. — Чух те — преглътна неловко. — Това са много пари.

— Нее, това е прилична сума, но не е много.

Тя го погледна. Бе се оттеглил някъде далеч, вътре в себе си, помисли си тя. Вероятно там, където се затваряше, когато търсеше връзки между нещата и се опитваше да открие отговора.

— Много са — сухо повтори тя, — като се има предвид настоящото ти финансово състояние.

— Добре, относително взето, много са.

Откъм каньона полъхваше лек ветрец, който развяваше блузата ѝ. Тя разсеяно вдигна ръка да махне косата от очите си.

— „Клийлънд Кейдж“ е най-важното нещо на света за него.

— Разбрах това.

— Ти предварително знаеше, че ще се опита да те подкупи.

— Клилънд не само ми направи предложение. Каза и още някои неща.

Тя го наблюдаваше, разтревожена от прекалено равнодушния му тон.

— Какви неща?

— Намекна, че Престън е имал любовна връзка по времето на убийството.

За миг бе толкова шокирана, че не можа да продума.

— Не — каза тя.

— Опитах се да го притисна, но той отказа да ми даде повече подробности.

— Разбира се, че е отказал. Защото няма какво да ти разкаже. Престън *не* е имал връзка.

— Сигурна ли си?

Стомахът ѝ се сви.

— Абсолютно сигурна. Престън никога не би ми изневерил.

— Ами ако го бе сторил? — попита Итън с тих и неумолим глас.

Разбра, че я разпитва. Сигурно така се отнасяше със заподозрените и с всички останали, когато търсеше отговори. Не ѝ хареса да бъде обект на разпита му.

— Не разбирам — изрече сковано. — Какво се опитваш да постигнеш по този начин?

— Форест намекна, че любовната връзка на Престън с друга жена би могла да е мотив за убийството му.

Цялата се сви вътрешно.

— Казал ти е, че аз съм убила Престън, така ли?

— Не го изрази гласно. Само подхвърли предположението, без да го твърди категорично.

Тя се извърна и гневът ѝ прогони обзелия я студ.

— Но не беше така. Не съм убивала Престън. Не бих могла да го застрелям.

— Дори и ако беше разбрала, че спи с друга жена?

— Дори и ако бях разбрала, че ме мами — сега бе по-уверена, чувстваше се на сигурна почва. — Трябва да знаеш, че Престън бе много деликатен човек. Това, което бе помежду ни, любовта ни, бе много специално чувство.

— Деликатен.

Тя се опитваше да намери точните думи, за да му обясни.

— Дори един от двамата ни да бе разбрал, че другият му е изневерил, отговорът му би бил тъга и разочарование. Може би дори скръб. Но не и ярост. И в никакъв случай насилие.

— Какво би сторила ти?

— Не се отказваш лесно, нали?

— Не мога — каза той. — Трябва да разбере какво става.

Тя се вгледа внимателно в неумолимия му израз.

— Да, виждам, че е така. Добре, хипотетично казано, ако бях разбрала, че Престън ми е изневерил, щях да плача известно време и после щях да го оставя да си иде. Не можеш да накараш някого да те обича насила. Знаеш това.

— Разбира се. След четири брака знам, че е така.

Тя усети, че се изчервява. Чудеше се дали не мисли, че нарочно му е напомнила за богатия му опит в брака. Не бе имала таква намерение. Сам си бе виновен, че го приема лично, помисли си тя. В крайна сметка, той я бе притиснал до стената.

— Ами брачните консултации? — попита я.

— Брачни консултации ли? — стресната в мислите си, тя се намръщи. — Какво имаш предвид?

— Би ли се обърнала към брачен консултант, ако бе разбрала, че Престън има връзка? — търпеливо обясни той.

— О, не, не мисля.

— Защо не?

Тя потисна порива си да му каже какво да прави с въпросите си и се опита да потърси още отговори.

— Четох някъде, че всеки брак се основава на някои неписани основни правила — подбираше внимателно думите си. — Тези правила са дълбоко лични, обикновено неизречени и разбираеми само за двойката. За някои една извънбрачна връзка би била болезнена, но не би прекратила брака, ако разбираш какво имам предвид.

— Защото съпругеската вярност не е била основен градивен камък в този брак ли?

— Да. Може би има по-важни фактори специално за тази двойка. Емоционална зависимост, финансова обезпеченост, обществено положение или силно религиозно чувство. Някои хора ужасно се страхуват от провал или да останат сами. Най-различни основателни и разумни причини биха могли да са основополагащи за брака и по-важни от верността.

— Но за теб верността е едно от ненарушимите основополагащи правила, така ли?

— Да — каза тихо. — За мен доверието трябва да стои в основата на една връзка. Без това нищо друго няма значение — тя замълча за миг. — Разбираш ли ме?

— Да.

Тихата увереност в тази едничка дума я успокои повече от каквото и да било в този момент. Усмихна му се колебливо.

— Защото доверието е едно от безусловните правила във всяка връзка и за теб, нали? — каза тя.

— Мисля, че трябва да можеш да разчиташ на нещо, иначе какъв е смисълът да се жениш изобщо?

— Да. Е, важното в случая е, че аз вярвах на Престън. Не мога да приема, че ми е изневерявал. Но ако е имал връзка с друга жена, аз не бих го убила. Щях да подам молба за развод.

— Ясно — каза той.

— За какво беше всичко това? — попита го. — Наистина ли помисли, че може аз да съм го убила?

— Не.

Неясно защо, този простичък отговор я вбеси.

— Тогава защо се държа толкова жестоко?

— Хрумна ми, че ако Престън е имал връзка с друга жена и се е опитал да скъса с нея, то тя би имала мотив за убийството.

Тя се замисли над това за момент.

— Обмисляш възможността за любовен триъгълник, както в случая с убийството на Камелия Фут, нали? — каза тя. — Разбирам логиката ти, но тя не е в сила тук. Престън нямаше връзка с друга жена. Повярвай ми. Щях да разбера.

— Добре. Извинявай за разпита. Но трябваше да съм сигурен.

Тя се загледа в него — силуетът му се открояваше на фона на залязващото слънце, обутите му в ботуши крака бяха леко разтворени. Напомняше ѝ за приближаващ влак. Можеш да убиеш такъв човек, ако си много упорит, достатъчно бърз и имаш късмет, помисли си тя, но това бе единственият начин да го спреш.

— Знаем — каза меко.

Вдигна фотоапарата си и го щракна. Опитваше се да улови частица от душата му, която бе видяла за миг.

Снимката щеше да ѝ остане, за да ѝ напомня за него, когато всичко свърши.

Престън бе деликатен човек... любовта ни бе много деликатно чувство...

Итън бе напълно буден, гледаше сенките по тавана и знаеше, че няма да може да заспи отново. Познаваше този тип безсъние. Бе свързано с работата му. Случваше му се често, когато бе близо до разгадаването и до отговорите.

Имаше избор. Можеше да лежи тук и да размишлява или пък да стане и да иде да го прави в някоя друга стая.

До него Зоуи спеше спокойно. Не долавяше онази напрегнатост, която бе свикнал да усеща, когато я споходеше някоя от тежките ѝ нощи.

Внимателно се отдели от топлото ѝ тяло, отметна завивките и стана от голямото легло. Намери панталоните си в мрака, нахлузи ги и зашляпа бос в тъмния коридор.

През прозорците проникваше достатъчно лунна светлина, за да вижда пътя си. Отправи се към кухнята и светна лампата. В хладилника намери пластмасова кутия, пълна с равиоли със сирене. Зоуи бе сготвила тази вечер. Бе задушила равиолите в много скъп зехтин и ги бе поръсила с прясно настъргано сирене „Пармезан.“ Той махна капака и опита останалите равиоли.

Както и подозираше, бяха толкова вкусни студени, колкото и топли. Това се казва опитен детектив, нали? Сипа малко лютив сос върху купчинката равиоли, намери вилица и понесе съкровището си към кухненската маса. Един от бележниците, които държеше да са му подръка във всяка стая, бе на перваза на прозореца заедно с химикалка. Седна, хапна от равиолите и го разгърна.

Но първата дума, която написа, не бе онази, която възнамеряваше да запише.

Деликатен.

Е, добре. Нямахте да успее да свърши нищо тази вечер, ако първо не успее да се отърве от този деликатен въпрос.

Задраска я плътно и опита наново.

Хора, които имат мотив да убият Леон Грейди и Престън Клийлгънд.

— Какво правиш? — попита Зоуи откъм вратата. Той остави химикалката и я погледна. Бе наметната с бял халат и обута с чифт пантофи. Косата ѝ бе разрошена от съня и от изблика на страст преди това. Неговата съпруга.

Стресна се от внезапния прилив на гореща страст и желание, който го обзе.

— Добре ли си? — приближи се до него, в загадъчните ѝ очи се четеше загриженост.

— Не мога да спя. Реших да свърша малко работа — посочи към пластмасовата кутия. — Искаш ли малко студени равиоли?

— Разбира се.

Тя се обърна, отвори един шкаф, взе вилица и седна срещу него. Наведе се над масата, бодна от равиолите и едновременно с това надникна към бележника му.

— Какво си задраскал? — облегна се назад и пъкна хапката в устата си. — Неправилно заключение ли?

— Да — за миг се загледа в нея, както си хапва, и си помисли, че сега би трябвало да си замълчи. Но неясно защо тази вечер не можеше да направи това. — Аз не съм като Престън, нали?

Тя примигна, спря да дъвче и побърза да глътне. После прочисти гърлото си.

— Не — отвърна тя. — Не, ти си много различен.

— Не ме смяташ за *деликатен* човек, нали?

Зоуи се поколеба.

— Не, това не е първата дума, която би ми хрумнала.

— А нашата връзка — продължи той, неспособен да престане, макар да усещаше надвисналата опасност. — Вероятно не би я описала като деликатна.

— Ами, не. Вероятно не — тя се пресегна през масата, за да си вземе още равиоли. — Може ли да попитам за какво е всичко това? Защо се занимаваме основно с връзката помежду ни? Ние не сме женени наистина.

— Напротив, наистина сме женени — той осъзна, че лицето му е напрегнато. Това бе лош знак.

Тя се изчерви.

— Знаеш какво имам предвид. Бракът ни е само средство. Част от плана ни да се справим успешно с положението ми.

— Ами това, че спим заедно? Как си обясняваш това?

Лицето ѝ стана още по-червено, но погледът ѝ не трепна.

— Спим заедно, защото сме привлечени един от друг. Не защото имаме лист хартия, на който пише, че сме женени.

— Не ти ли звучи малко прекалено сложно? На мен определено така ми се струва.

— Изглежда, добре се справяме.

— Клийлънд е уверен, че съм се оженил за теб заради онези акции.

— Форест съди за другите според собствените си разбирания и стандарти — каза тя. — Не би разбрал човек като теб и след хиляда години.

— Мислиш ли, че ти ме разбираш?

— Не напълно. Част от теб е скрита дълбоко, а ти не полагаш особени усилия да я разкриеш. Но те познавам достатъчно добре, за да съм сигурна, че не си се оженил за мен заради акциите.

— Какво те прави толкова сигурна? — попита я.

Тя застина с ръка, протегната към равиолите.

— Ако кажа, че е интуиция, пак ще направя онова нещо с очите си.

— Какво нещо?

— Ами, успяваш да изглеждаш едновременно развеселен, изпълнен с пренебрежение и жесток. Май заради начина, по който ги присвиваш. Този поглед с присвити очи много би отивал на прочутия Уайът Ърп.

— Гледам с присвити очи, така ли? Може би трябва да си запазя час при лекаря, да ме прегледа.

Тя се усмихна.

— Не само интуицията ме кара да мисля, че не си се оженил за мен с тайното намерение да се добереш до онези акции. Имам непоклатими доказателства, че мога да ти вярвам.

— Какви например?

— Виждала съм как подхождаш към работата си. Знам, че жадуваш и се нуждаеш от отговори повече, отколкото някога може да желаеш пари. Нещо дълбоко у теб те кара да изпълниш своя дълг, за да поддържаш кармичното равновесие. Освен това знам, че захванеш ли се с някаква работа, би направил всичко, за да я доведеш до край. Ти просто си такъв.

— Описваш ме като някаква машина.

Зоуи остави вилицата си и облегна лакти на масата.

— Винаги ли си такъв, когато имаш някакъв случай?

— Да.

Тя повдигна вежди.

— Е, добре, може би не — призна той. — Този случай е различен.

— С какво?

— Ти си различна.

— От обичайните ти клиенти ли?

— Не — той вдигна вилицата си и отново хапна от равиолите. — От всички други жени, за които съм се женил.

— О! Е, сега, като повдигна въпроса, любопитството ме кара те попитам с какво съм по-различна.

— Просто си различна, това е.

— Добре, да опитаме с друг въпрос тогава. Какво изпитваш към мен?

— Не съм сигурен — отвърна без колебание. Най-добре да бъде безмилостно откровен. И без това нямаше какво да губи. — Но каквото и да е, дявол да го вземе, съвсем не е крехко и деликатно.

— Разбирам — устните ѝ се извиха в бавна и подканваща усмивка. — Това проблем ли е за теб?

— Не, ако и за теб не е проблем.

Тя стана, заобиколи масата и леко се отпусна в скута му. Обви ръце около врата му.

— Повярвай ми — прошепна в ухото му. — Изобщо не е проблем.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

„Раднър Секюрити Системс“ заемаше целия втори етаж на една от големите сгради с офиси в северната част на града. Отвътре приличаше на богата посредническа агенция или застрахователна компания. Мебелировката бе стилна. Картините по стените бяха от типа, който Итън наричаше за себе си „общ югозападен стил“ — многобройни стилизирани изображения на стръмни каньони, пустинни пейзажи, стари кирпичени постройки и залези, всичките издържани в нюанси на тюркоазно, червено и мораво.

Леко го впечатли деловото оживление в офисите. На всяко бюро имаше чисто нов компютър. Служителите, които влизаха и излизаха от остъклените стаички в единия край помещението, изглеждаха сериозни и компетентни.

Мъжът на рецепцията бе елегантен и учтив. Седеше зад огромно бюро от полирано лъскаво дърво с вид на господар на сложната наглед телефонна централа и наистина хубавия компютър. На малка табелка на бюрото бе изписано името му — Джейсън.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

— Трябва да се видя с Нелсън Раднър — отвърна Итън.

— Имате ли уговорена среща?

— Не.

По лицето на Джейсън се изписа заучено учтиво съжаление.

— Много съжалявам, но господин Раднър е зает в момента. Мога ли да ви предложа да си уговорите среща?

Итън се облегна на ръба на лъскавото му бюро и скръсти ръце.

— Кажете му, че Труакс е тук.

Джейсън очевидно се притесни от подобно настояване, но след секунда колебание посегна към телефона.

— Труакс ли казахте, господине?

— Той ме познава.

— Само момент, моля.

Набра номера и тихо каза нещо в слушалката. Когато затвори, отново се усмихваше. Облекчен. Стана на крака.

— Оттук, моля. Бихте ли желали кафе или минерална вода?

— Не, благодаря.

Последва Джейсън към края на редицата малки стаички с остъклени стени. Кабинетът на Нелсън нямаше нищо общо с тях.

Служителят почука веднъж, отвори вратата и въведе Итън.

— Господин Труакс, сър.

— Влизай, Труакс. Седни — Нелсън бе по риза. Махна с ръка към облицовано в кожа кресло. — Не очаквах посещение от конкуренцията днес. Какво става? Решил си да приемеш предложението ми за допълнителна работа?

— Не точно.

Итън седна и набързо огледа кабинета. Бюрото бе масивно и тежко произведение на изкуството от стомана и стъкло. Креслото на Нелсън бе от типа за ръководни кадри — с висока облегалка и тапицирано с черна кожа. Изпипана работа. Никакво проскърцване, когато се наместваше в него.

Килимът бе тъмносив, а пейзажите от Югозапада, окачени в рамки по стените, бяха подобаващо мъжествени. В ъгъла стоеше красива дървена закачалка. На една от куките висеше скъпо ръчно ушито бежово сако.

Никъде не се виждаше розово.

Атмосферата бе странно и неприятно позната, помисли си Итън. Този кабинет много приличаше на неговия в Лос Анджелис. Запита се дали Раднър не е пострадал от същия специалист по вътрешен дизайн.

— Какво мога да направя за теб? — дружелюбно запита домакинът.

— Можеш да ми кажеш кой те нае да откриеш Леон Грейди — отвърна Итън.

— Кой, по дяволите, е Леон Грейди?

Трябваше да му го признае на Раднър, помисли си Итън. Даже не мигна. Но пък и неведението му може да бе съвсем истинско. „Раднър Секюрити Системс“ сигурно имаше толкова много работа, че шефът вероятно не си даваше труд да обръща внимание на дребните поръчки за издирвания на изчезнали хора. Много вероятно бе да оставя подобни задачи на подчинените си.

— Леон Грейди бе отседнал в мотел „Сънрайз“ — каза Итън, като се опитваше да бъде търпелив, в случай че Раднър наистина не знае за какво, по дяволите, говори. — Преди няколко дни беше убит. Полицаяте смятат, че става дума за дребна сделка с наркотици, която се е провалила.

— Да, май четох нещо във вестника за някакъв дребен дилър, който бил застрелян. Но не му обърнах много внимание. „Раднър“ не осигурява охраната на никоя от фирмите в онази част на града — Нелсън учтиво повдигна едната си вежда. — Да не е някой от твоите случаи?

— Грейди бе свързан с едно от разследванията, които правя в момента.

Вярно, засега то бе единствено и шансът да си върне разноските по него бе малко неясен, какво остава да му бъде заплатено за усилията. Е, и какво от това. Нямахше нужда да описва подробно лошото си положение пред конкуренцията. В бизнеса човек трябва да изглежда силен, компетентен и преуспял. Заобикалящата среда може и да се бе облагородила през хилядолетията, но законите на джунглата не се бяха изменили особено. Да покажеш слабост означаваше да бъдеш изяден.

— Не разбирам — Нелсън много успешно имитираше загрижено объркване. — Какво те кара да мислиш, че „Раднър Секюрити Системс“ има нещо общо с това?

— Наречи го предчувствие. Полицаяте се задоволяват с версията за дилъра на наркотици, но на мен ми е малко трудно да я приема. Мисля, че е възможно някой външен за града човек да го е убил, но това означава, че е трябвало първо да го намери. Грейди си е платил в брой за стаята в мотела вероятно защото се е опитвал да прикрие следите си. Знам, че мен никой не ме е наемал да го откроя, значи оставаш ти.

— Така ли?

— „Раднър“ има по-голяма реклама в телефонния указател, затова реших, че някой външен човек би бил по-склонен да потърси теб. Искам да знам името на клиента ти.

— Разбирам — Нелсън се облегна удобно в скъпото си кресло и си даде вид на искрено огорчен. — Уверявам те, че лично аз нямам никаква информация по случая.

— Вярвам ти. И двамата знаем, че нещо толкова дребно сигурно е възложено на някой от по-ниско поставените ти служители. Някой чиновник. Става дума за обикновено проследяване. Нищо сложно.

— Аз лично преглеждам всеки случай, който се разглежда в компанията всяка седмица. Не съм срещал името Леон Грейди.

— Грейди бе убит тази седмица, не миналата. Може досието му още да не ти е било представено за седмичния отчет.

— Даже и да сме го проследили по поръчка на някой клиент, знаеш, че не би трябвало да го обсъждам с теб, какво остава да ти дам името на човека, който ни е наел.

— Много добре ми е известна загрижеността ти за поверителността на работата с клиентите — каза Итън. Доста се разпростря върху нея пред онзи репортер от „Хералд“, когато си приписа заслугите за случая „Мейсън“.

— Знаеш какви са репортерите. Все объркват нещата. Не можеш да ме обвиняваш за журналистическа грешка.

— Не бих си и помислил. Но мисля, че си ми дължник. Някой от твоята компания ли е проследил Леон Грейди?

— Наистина не мога да обсъждам това, Труакс. Знаеш го също като мен. Това е въпрос на етика.

— Нека поставя въпроса другояче — каза Итън. — Ако не ми покажеш досието на Грейди, ще бъда принуден да се обадя на президента на асоциацията на собствениците на „Дезърт Вю“ и да го информирам, че може би е добре да преразгледа договора си с „Раднър Секюрити Системс“.

Нелсън се изправи в креслото си и вече не излъчваше учтиво съжаление.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Само това, че имам предчувствие. Членовете на асоциацията на собствениците може да се заинтересуват от факта, че някои от служителите на „Раднър“ не взимат насериозно политиката на компанията за поверителност на информацията. Всъщност някои от тях биха разказали какво ли не за личния живот на обитателите на „Дезърт Вю“ за една бира и няколкостотин долара.

— Да не твърдиш, че някой от хората ми е взел подкуп?

— Как мислиш, че успях да разреша толкова бързо случая „Мейсън“?

— По дяволите! Нищо не можеш да докажеш.

— Няма нужда да доказвам каквото и да било. Както ти казах, достатъчно е да възбудя съмнение в ума на президента на асоциацията на собствениците. Несъмнено ще последва паника. Богатите страшно мразят да се чувстват несигурни, защото някой би продал подробностите от личния им живот за някакви си мизерни двеста долара в брой.

Нелсън изпадна в ярост. После се наведе напред и натисна бутона на интеркома.

— Джейсън, донеси ми досиетата по случаите от изминалата седмица. Да, знам, че днес не е обичайният ден. Просто ги донеси — пусна бутона и продължи да се взира гневно в Итън. — Играеш грубо, така ли? — каза той.

Итън сви рамене.

Вратата се отвори. Появи се Джейсън с куп разпечатки и ги остави на бюрото пред шефа си.

— Желаете ли още нещо, сър? — попита той.

— Не, това е всичко — Нелсън посегна към първата разпечатка.

Джейсън замислено изглежда Итън. В очите му се четеше любопитство и някакво уважение. Няколко секунди по-късно вратата тихо се затвори зад него.

В тапицирания кабинет настана тишина, нарушавана от време на време от прошумоляването на хартия. Изминаха няколко минути.

— Дявол да го вземе! — промърмори Нелсън. Облегна се назад и изглежда Итън с изражение, което не бе много различно от онова, изписано на лицето на Джейсън. Любопитство, примесено с наченки на нещо, което би могло да е неволно уважение.

— Правилно предполагаш — подаде разпечатката през бюрото на Итън. — Наистина сме издирвали някакъв тип на име Леон Грейди. Обадил ни се е клиент извън града. Платено е с кредитна карта.

Итън взе разпечатката и прочете името на клиента.

— Доктор Иън Харпър.

— Законно искане. Харпър е заявил, че е работодател на Грейди, който е изчезнал с пари на компанията му.

— Така ли? — Итън четеше бързо досието.

— Хей, тук пише, че моят служител е потвърдил, че Харпър наистина е работодател на Грейди.

— Аха.

— Непрекъснато стават подобни неща, нали? Случаите на незаконно присвояване са толкова чести, колкото и застрахователните измами.

Итън не вдигаше поглед от досието. Много му се искаше да си отбележи разни факти, но предчувстваше, че Раднър направо ще побеснее, ако започне да си води записки по случая.

— Повечето работодатели не застрелват незаконно облагодетелствалите се свои служители, след като ги открият — разсеяно отбеляза той. — Просто се опитват да си върнат част от парите. Не те ли притеснява, че може да сте посочили Грейди на убиеца?

— По дяволите, не ми пробутвай номера, че съм натопил човека! В „Раднър“ поддържахме висок професионален стандарт. Всички правила са били спазени в случая. Сам можеш да видиш това. Та ти дори не знаеш дали Харпър е убил Грейди. Преди малко сам ми каза, че според полицаите е било заради сделка с наркотици.

— Прав си — Итън приключи с четенето и остави досието на бюрото. — Нищо не знам със сигурност. Засега. Пак ще се видим, Раднър. Считай, че сме квит по повод онова журналистическо недоразумение относно случая „Мейсън“.

Той отвори вратата.

— Труакс.

Итън спря за миг.

— Ако някога решиш, че искаш да работиш за истинска агенция — предпазливо подхвана Нелсън, — само ми кажи. Бих могъл да използвам човек като теб.

Итън огледа за последен път кабинета, като се спря на всеки познат и скъп детайл.

— Благодаря, но не ми харесва декорът.

Петнайсет минути по-късно той влезе в „Специализирани книги“ и рязко спря при вида на Зоуи, седнала на един висок стол и опряла крака на долната пречка. Бе навела грациозно глава над стара, подвързана с кожа книга в скута си. Светлината проблясваше по прибраната ѝ в кок лъскава коса. Носеше моравя тениска с изрязано

деколте и ръкави, които стигаха до лактите ѝ. Плисираната ѝ синьо-зелена пола елегантно се спускаше над глезените ѝ.

У него се надигна някакво собственическо чувство и жажда, които присвиха стомаха и разгорещиха кръвта му.

Това бе неговата съпруга. Поне за известно време. И той я желаше. В този миг тя вдигна очи и се усмихна.

— Итън — каза му. — Започнах да се чудя какво може да ти се е случило. Правилно ли се оказа предположението ти? Наистина ли някой е наел „Раднър“ да проследи Грейди?

— Време бе да се върнеш — Сингълтън се показва от полумрака в задната част на книжарницата. — Имаше ли късмет?

Магията за миг се развали. Той отърси мислите си от виденията, изпълнени с изпотени и омачкани чаршафи.

— Ами, имам и добра, и лоша новина — предупреди ги.

— Каква е добрата? — попита Зоуи. Оптимистка, помисли си той. Човек бе длъжен да я обича.

— Научих името на човека, който е наел „Раднър“ да проследи Леон Грейди тук, в Уиспъринг Спрингс. Бил е, само си представете, доктор Иън Харпър.

— Харпър. Виж ти, това е интересно.

— Харпър, изглежда, изобщо не се е постарал да се прикрие, нито да скрие целта си — продължи Итън. — Дори е използвал кредитната си карта от сметката на „Кендъл Лейк Менър“, за да плати за издирването. Заявил, че Грейди е присвоил пари на компанията.

Сингълтън кимна.

— Звучи правдоподобно.

— Всичко си пасва — каза Зоуи с жестоко задоволство. — Може би Грейди го е заплашил с изнудване или пък е разбрал, че шефът на охраната е опасен и представлява риск. И в двата случая явно е решил да се отърве от него.

Сингълтън се облегна на плота.

— Сигурно е проследил Грейди до Уиспъринг Спрингс и после е използвал „Раднър“, за да разбере къде е отседнал тук. После е долетял и го е очистил.

— Да, наистина всичко е ясно и подредено — обади се Итън. — Има само един дребен проблем.

— Какъв? — попита Зоуи.

— Иън Харпър има желязно алиби за нощта на убийството, помниш ли?

Тя понечи да оспори и тогава разбра за какво ѝ говори.

— О, да го вземат мътните! — Седна отново на високия стол. — Прав си.

Сингълтън се намръщи.

— Какво е алибито му?

— Ние със Зоуи — отвърна Итън.

— Обадохме му се от Лас Вегас по някое време след полунощ, когато Грейди е бил убит — обясни Зоуи. — Аз самата говорих с него.

— Може да е говорил от мобилния си телефон — предположи Сингълтън.

Итън поклати глава.

— Не сме звънели на онзи номер. Ти ми даде и двата, помниш ли? Набрах го в дома му.

— Ами ако има пренасочване на разговорите? — досети се Сингълтън.

— Не мисля — отвърна Зоуи. — Харпър бе много уморен, звучеше, сякаш е заспал, докато е гледал телевизия до късно. Някакъв стар филм. Чувах го като фон.

— Телефонните разговори могат да бъдат проследени — напомни ѝ Сингълтън, — но май наистина е бил в „Кендъл Лейк“.

Тя прикова Итън с поглед.

— Е, господин детектив, накъде ни води това?

— Странно е, че питаш. Всъщност, има къде да отида, ако не успея да разреша първия си сериозен случай тук, в Уиспъринг Спрингс. Раднър ми предложи работа.

Тя смръщи лице.

— Я стига! На теб не би ти харесало да работиш в „Раднър Секюрити Системс“.

Той се сети за лъскавите офиси и също толкова лъскавите служители на конкурентната компания. Бе като епизод от предишния му живот. Зоуи бе права. Нямаше желание да се връща към него.

— Добре казано — отбеляза той. — Май е по-добре да се залавям за работа и да разбера кой е убил Леон Грейди.

— Каква е следващата стъпка? — попита Сингълтън.

— Оказва се, че май нямам повече блестящи идеи, затова ще действам, както постъпва всеки опитен и добре обучен професионален детектив винаги когато изчерпи запаса си от гениални хрумвания.

Зоуи бе заинтригувана.

— И то е?

— Ще разбъркам кашата и ще видя какво ще изплува на повърхността.

— А аз какво ще правя? — попита тя.

— Нищо. Оставаш тук, в Уиспъринг Спрингс, и не правиш абсолютно нищо.

Тя въздъхна.

— Ще ходиш в „Кендъл Лейк Менър“, нали?

— Да. Смятам, че е време да поема инициативата. Не че имам голям избор.

— Ще дойда с теб.

— Не.

Тя се плъзна от стола и се изправи пред него.

— Ще имаш нужда от мен. Познавам онова място. А ти не.

Вярно бе и определено би му била от полза, но той знаеше какво би й струвало да се изправи срещу кошмарите си.

— Не! — повтори твърдо. — Аз ще се справя.

Тя се приближи към него и леко докосна лицето му.

— Разбирам защо смяташ, че трябва да откажеш помощта ми, и го оценявам повече, отколкото бих могла да изразя. Но трябва да го направя.

— По дяволите! Зоуи...

Тя се повдигна на пръсти и леко докосна с устни неговите.

— Отивам да си събера багажа — каза му.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Връщаше се в „Ксанаду“.

Нарастващото напрежение, което присвиваше вътрешностите ѝ и я правеше нервна и притеснена, бе напълно в реда на нещата, помисли си Зоуи. От самото начало знаеше, че ще е така. Можеше да се справи с това. Трябваше да може.

Гледаше право напред през стъклото на наетата кола, докато пред тях се извиваше тесният път към „Кендъл Лейк Менър“. Пейзажът би трябвало да е красив като на пощенска картичка. Високите дървета, които свеждаха клони грациозно над пътя, би трябвало да ѝ се струват като част от импресионистична картина. Вместо това имаше чувството, че са надвиснали зловещо и препречват светлината и сигурността на външния свят.

Можеше да надникне между стволите им и да види тъмното езеро. Припомни си колко пъти бе ставала от леглото късно нощем и бе заставала пред прозореца с решетка, за да се взира в студените му води. Понякога се бе питала дали под повърхността не се крие някакво зло, което е омагьосало „Менър“ с тъмната си мощ. Имаше моменти, когато не можеше да намери никакво друго обяснение на окаяното си положение. В други нощи си бе представяла какво би било да доплува до средата на езерото и да се остави да потъне в дълбините му. Пълно освобождаване.

Важното обаче, което трябваше да помни днес, бе, че не се връща сама, помисли си тя. Итън бе с нея. Нямахте от какво да се страхува. Освен от самия страх, както казваха.

Да, разбира се.

Бе се опитвала да отблъсне спомените настрани още щом бе решила, че трябва да дойде. Но сега вече не успяваше да удържи потока. Виденията от кошмарите ѝ я връхлетяха с пълна сила.

Малката стая, която бе едновременно и затвор, и убежище нощем за нея... Тихият, потънал в сенки кабинет на доктор Макалистър... Трапезарията с много полилеи, където неестествено притихнали

пациенти поглъщаха една и съща безвкусна храна... Стаята за медицински прегледи, където онези грубияни бяха водили жертвите си през някои от ужасните нощи...

— Добре ли си? — рязко попита Итън.

Тя подскочи при звука на гласа му и веднага се опита да прикрие сепването си, като се пресегна към чантата си. Днес бе взела бледозелената. Цветът ѝ вдъхваше кураж.

— Да, добре съм — отвори голямата чанта и започна да рови вътре за носна кърпичка. Пръстите ѝ докоснаха тежката месингова топка на ключодържателя. Допирът до него леко я успокои. Започна да диша, както я бе учил инструкторът ѝ по самоотбрана. *Търсеше вътрешния източник на сила, концентрираше се.*

Този път нещата ще са различни, уверяваше сама себе си. Вече не бе безпомощна. Не бе сама.

— Сигурна ли си, че искаш да продължиш? — попита я Итън, без да отклонява поглед от виещия се път. — Мога да те върна обратно в хотела. Ще останеш там, докато говоря с доктор Харпър.

— Не. Идвам с теб.

Той не каза нищо, но свали едната си ръка от волана и се пресегна през малкото разстояние, което ги разделяше. Покри ръката ѝ със своята и леко я стисна веднъж.

Част от ужасното напрежение, което я разяждаше отвътре, се разсея. Тя продължи още малко със специалните вдишвания. Итън зави за последен път и пред тях се показа „Менър“.

Триетажната тухлена сграда приличаше на гигантски жабок, приклепнал на брега на езерото. Затворнически зид, маскиран като красива градинска ограда от ковано желязо, заобикаляше имението. Това бе сцената, която виждаше в кошмарите си.

Но имаше и нещо различно.

Тя нададе лек вик на изненада.

— Какво има? — попита Итън.

— Изглежда по-малко, отколкото е в спомените ми — прошепна тя.

Той се усмихна за пръв път, откакто бяха напуснали Уиспъринг Спрингс сутринта. Не беше широка усмивка, по-скоро леко извиване на устните, но поне бе истинска.

— Мисля, че това е добър знак — каза ѝ.

Прав е — помисли си тя — Може би няма да е чак толкова страшно в крайна сметка.

Един пазач, облечен в познатата гълбовосива униформа на охраната в „Кендъл Лейк Менър“, излезе от малката кабинка до портата. Погледна формално към Зоуи, без да я разпознае.

— Аз съм доктор Труакс, а това е моята асистентка. — Итън размаха някаква визитка. — Идваме да се срещнем с доктор Харпър. Той ни очаква.

— Да, сър. Можете да паркирате на местата за посетители отдясно.

Пазачът се върна в кабинката и натисна някакъв бутон. Тежките железни порти бавно се отвориха. Зоуи бе впечатлена.

— Стана лесно, както бе казал.

— Това място е предвидено да държи хората вътре, а не да ги спира да влизат.

Итън паркира на едно от шестте места, отредени за посетители, и изключи двигателя. Погледна я и попита:

— Готова ли си?

— Да — тя разкопча колана си с внезапна решителност и отвори вратата. — Хайде да го направим.

Той слезе от колата и прибра ключовете в джоба си.

Погледна го крадешком, докато вървяха заедно към главния вход. Тази сутрин, докато се приготвяше за срещата с Харпър, й се бе показал в съвършено различна светлина — бе видяла мъжа, който бе ръководил голяма и успешна компания. За нея бе истинско откритие.

Днес изглеждаше елегантен и внушителен, облечен в чудесно ушит костюм в стоманеносиво. Пепелносивата риза и вратовръзката в сребристо и черно добавяха леко натрапчив намек за сила и власт. Не че на шивачите им бяха нужни допълнителни усилия, за да придадат на Итън подобно излъчване, помисли си тя. За него то бе напълно естествено, идваше от самата му същност дори да бе с джинси. Но днес изглеждаше като човек, който се движи уверено из коридорите на властта. Неслучайно пазачът на портала не се бе усъмнил във фалшивата визитна картичка.

Качиха се по каменните стъпала и влязоха през дебелия остъклен врати. Когато се озова в студеното фойе, част от крехката й самоувереност се изпари. Усети как пулсът й отново се ускорява.

Мъжът на рецепцията ги поздрави учтиво. Зоуи го помнеше отпреди, но той я погледна, без изобщо да я разпознае. Вероятно защото не носеше някоя от безформените роби на клиниката, реши тя. Това само показваше колко важни са дрехите.

Итън отново приложи номера с визитната картичка, но с този служител не бе толкова лесно да се справи, колкото с пазача на портала.

— Ще уведомя доктор Харпър, че сте тук, сър — човекът посегна към телефона.

— Няма нужда — бързо каза Итън. — Знаем пътя.

— Наляво — обади се Зоуи.

„Асистентката“ изобщо не се поколеба, а незабавно пое надолу по коридора към кабинетите на администрацията. Сега, когато бяха на позната за нея територия, тя поведе Итън, както бяха планирали предварително. Неочаквано усети прилив на адреналин, който я изпълни с енергия и увереност. Можеше да се справи с това.

— Води ме — подкани я той и тръгна редом с нея.

— Само минутка, ако обичате, доктор Труакс — мъжът на рецепцията разтревожено се изправяше на крака. — Ще ви трябва придружител.

Но двамата вече завиваха зад ъгъла.

— Хитро — отбеляза Зоуи.

— Да. Да се преструваш на лекар винаги върши добра работа в подобни ситуации. Кара ги да се позамислят за няколко минути, преди да извикат охраната.

— А на теб няколко минути ти стигат.

— Обикновено — той се огледа наоколо. — Знаеш ли, на пръв поглед това място изглежда наистина хубаво.

— Външността лъже. Първият етаж е целият за показ. Стаите на пациентите са на втория и третия етаж. Трябва да призная, че може би някога „Кендъл Лейк Менър“ е била почтена клиника.

— Но това сигурно е било много отдавна, преди Харпър да поеме ръководството.

— Да — тя спря пред облицованата врата на административния отдел и дълбоко си пое дъх. — Тук е.

— Трябва да продължим да действаме бързо — Итън отвори вратата и я пусна да мине. — Онзи от рецепцията ще се опита

незабавно да се свърже с шефа и да му каже, че идваме.

— Точно така — тя тръгна пред него и влезе в елегантно обзаведения офис пред кабинета на Харпър.

Госпожица Лийдс седеше на бюрото си и говореше по телефона. На съвършеното ѝ лице бяха изписани неодобрение и тревога.

— Доктор Харпър няма никакви срещи, насрочени за днес — Фенела спря наред думите си в телефонната слушалка при вида на Зоуи и Итън, които настъпваха към нея. Погледът ѝ бегло и без особен интерес се плъзна по лицето на посетителката, след което се спря на Итън. — Обади се на Ричардс от охраната. Кажи му...

— Остави — каза Итън, който вече отваряше вратата на кабинета. — Харпър няма да иска да го прекъсват.

— Не можете да влизате там — секретарката скочи на крака. Явно се досети, че не може да спре Итън с физическа сила, и се обърна към Зоуи, която бе точно зад нея. Закъсняло прозрение я накара да отвори широко очи. — *Tu!*

— Здравей, Фенела. Отдавна не сме се виждали. Още ли спиш с оня тип от счетоводството?

В очите на жената пламна ярост.

— Как смееш?

— Е, не беше никаква тайна — увери я Зоуи. — Докато бях тук, всички пациенти знаеха, че двамата правите секс в бараката с лодките.

— Ах, ти, проклета глупачка! — Фенела едва си поемаше дъх. — Не знаеш в какво се забъркваш!

— Ще рискувам.

Може би щеше да поостане и да продължи размяната на реплики, но Итън сложи ръка на рамото ѝ и я дръпна към вратата.

— Опитай се да не се разсейваш, скъпа — каза ѝ на ухо.

Затвори добре вратата зад тях и се постара да заключи, преди да се изправи лице в лице с Итън Харпър. Докторът бе скочил на крака, гневен и намръщен.

— Не знам кой сте, но ви предупреждавам, че охраната ще дойде всеки момент.

— И когато дойдат, вие ще ги отпратите — спокойно каза Итън. Той настани Зоуи в едното кресло, а сам седна в другото. — Две думи, Харпър. Леон Грейди.

— Кои, по дяволите, сте вие? — Но вече гледаше Зоуи видимо разстроен. — Сара Клийлънд!

— Името ми е Зоуи Труакс — тя кръстоса крака и му се усмихна. — Опитайте се да запомните.

— Знам за какво е всичко това, но мога да те уверя, че се нуждаеш от помощ — каза ѝ Харпър.

— Май ще откажа.

— Да се върнем на Грейди — обади се Итън.

Челюстта на Харпър се стегна рязко.

— Какво общо има Грейди? От полицията ми казаха, че е бил убит при сделка с наркотици в някакъв град в Аризона преди няколко дни.

— Знаем това — каза Итън. — Ние намерихме трупа.

Докторът очевидно бе изненадан от тази информация.

— Така значи!

— Полицаяте смятат, че става дума за провалена сделка с наркотици, но двамата със Зоуи мислим, че можем да докажем нещо различно.

Това напълно прикова вниманието на Харпър.

— За какво говорите? Уверявам ви...

Шумно тропане по вратата прекъсна думите му. Той отвори уста да изкрещи нещо на хората отвън. Итън вдигна ръка.

— Имаме информация, която би дала основания на полицаите да решат да ви заподозрат в убийството на Грейди.

Чукането продължи.

— *Доктор Харпър, всичко наред ли е?*

— Обади се по интеркома и кажи на красивата дама отвън, че нямаш нужда от услугите на охраната — нареди Итън с равен глас, който не допускаше възражения. — Направи го веднага или ще идем с показанията си при полицията.

Харпър тежко се отпусна на стола си и натисна бутона на интеркома.

— Кажи на охраната, че нямам нужда от помощта им — повтори думите той. — Поне засега. Кажи им да останат в коридора.

— *Сигурен ли сте, доктор Харпър?* — попита Фенела с тон, който говореше, че го смята за глупак.

— Да — Харпър пусна бутона на интеркома.

— Правилно решение — одобри Итън.

— Какво беше това, че ме подозирате като съучастник в убийството на Грейди? — дрезгаво попита докторът. — Невъзможно е.

— Вашето име, както и кредитна карта от „Кендъл Лейк Менър“ са били използвани при наемането на една детективска агенция в Уиспъринг Спрингс да го открие. Скоро след като агенцията уведомила клиента си за местонахождението на вашия служител, той бил убит. Подозирам, че това едва ли е съвпадение. Вие как мислите, доктор Харпър?

— Не съм убил Грейди.

— Той изнудваше ли ви? — попита Итън. — Заплашваше ви, че ще издаде малко нетрадиционния ви бизнес и медицинска практика тук, в „Кендъл Лейк“, ли?

— Не.

— Не сте ли наели „Раднър Секюрити Системс“ да го открият?

— Не, по дяволите, никого не съм наемал да го търси. Грейди замина извън града по работа. Мислех, че е на път за Лос Анджелис. Трябваше да ми докладва, когато намери... — Млъкна напред изречението и впери поглед в Зоуи.

— Тръгнал е да търси мен, нали? — попита тя. — Някак е успял да ме открие. Но не съм била в Лос Анджелис. Излъгал ви е, а? Защото е имал собствени планове за мен. Опита се да ме изнудва. Искаше да му платя куп пари, за да запази тайната ми.

— Не знаех за това — прекъсна я Харпър. — Всичко, което мога да ви кажа, е, че секретарката ми започна да подозира нещо нередно в поведението му. Хрумна ѝ да провери разходите по корпоративната му кредитна карта и така го проследи до Уиспъринг Спрингс. После прегледа личната му електронна кореспонденция с един хакер на име Гофър. Грейди я бе изтрил, но той не бе особено грамотен в компютърно отношение и всичко бе възстановено.

— Затова пък Фенела Лийдс е грамотна — отбеляза Зоуи. — Намерила е името и адреса ми във файловете на Грейди, нали така?

— Да — уморено каза Харпър. — Информацията му е била дадена от въпросния Гофър.

— И вие изпратихте онези грубияни да ме приберат — обвини го Зоуи.

— Грубияни? — намръщи се Харпър. — За кого говориш?

— За Рон и Ърни. Изпратили сте ги след мен, нали?

Харпър, изглежда, се канеше да отрече, но после промени намеренията си.

— Да, изпратихме двама от обучените ни медицински служители в Уиспъринг Спрингс. Но после ти ми се обади и каза, че си се омъжила. Позвъних в мотела, където се бяха настанили Рон и Ърни, и им оставих съобщение да не те закачат и незабавно да се върнат тук. Не мога да бъда отговорен за постъпките им след това.

— Те се опитаха да ме отвлекат — ядосано заяви Зоуи.

— Това не е мой проблем — отвърна ѝ Харпър. — Опитах се да ги извикам обратно — той бързо се обърна към Итън. — Може те да са убили Грейди.

— Не мисля така — заяви той.

— Имате ли добро алиби за нощта на убийството на Грейди? — попита Зоуи.

Харпър явно изпадна в паника. После извърна поглед към календара. Изглежда се затрудняваше да сглоби цялата картина, но накрая пое дълбоко въздух и цялото му лице почервения.

— Грейди е бил убит същата нощ, когато ти ми се обади от Лас Вегас да ми кажеш, че си се омъжила за Труакс.

— Обадила ли съм се? — невинно попита Зоуи. — Май не си спомням.

Лицето на Харпър стана мораво.

— Да.

Злорадстваше.

— Така ли? — тя цъкна с език. — Знаете ли, заради всички онези медикаменти, с които ме тъпчехте, докато бях в „Менър“, краткосрочната ми памет вече не е каквато беше преди.

— Бях си вкъщи, в леглото, онази вечер — натърти на висок глас докторът. — Знаеш го толкова добре, колкото и аз.

— Сигурен ли сте?

— Не знам каква игра играете двамата — изрева Харпър, — но ако сте дали някакво основание на полицията да смята, че би могло да съм замесен в убийството на Грейди, трябва да им кажете истината. Трябва да ги осведомите, че сте говорили с мен по телефона онази нощ и че съм бил тук, а не в Уиспъринг Спрингс.

— Защо да им казвам истината? — меко попита Зоуи. — След всички лъжи, които вие наприказвахте на хората за мен, защо аз трябва да казвам на някого истината за вас?

— Това е твоят извратен начин да си отмъстиш, нали? — бе разярен. — Опитах се да ти помогна, а ето как ми се отплащаш. Наистина си много болна.

— Така са ми казвали.

Харпър се обърна към Итън. Вече бе отчаян.

— Говорих и с теб онази нощ, нали?

— Така ли? — Итън леко се намести в креслото си. — Паметта нещо ми изневерява в това отношение.

— Не можете да постъпвате така с мен. аз съм невинен.

— Ами — започна Итън — ние, естествено, бихме искали да намерим истинския убиец. Но ако това се окаже невъзможно, бихме се задоволили да дадем вашето име на полицаите. Нека те решат какво да правят по-нататък.

— Не съм убил Грейди. Ще докажа, че съм бил тук през онази нощ.

— Разбира се — съгласи се Итън. — В крайна сметка вероятно ще успеете да докажете, че не сте били вие, но преди това ще ви се наложи да понесете много неприятна публична намеса в делата ви. Точно такава популярност много би изнервила клиентите ви. Те си плащат скъпо за уединение и поверителност, нали така?

— О, да — обади се и Зоуи. — Поверителността е най-важното за вашите клиенти, нали доктор Харпър? Последното, което биха искали, е широка публичност, а едно пикантно дело за убийство непременно би привлякло вниманието на журналистите. Само си представете какво би станало, ако ви разпитват в полицията за връзката ви с убийството на един от служителите ви.

Харпър направи мъчително усилие да си върне равновесието. Решително се обърна към Итън.

— Да се разберем без заобикалки. Какво получаваш ти от цялата тази история?

Итън леко потропа с разперените си пръсти.

— Харесва ми да получавам отговори.

— Глупости. Харесват ти парите. Затова си се оженил за Сара. Само това обяснение би било логично в цялата каша.

— Казвам се Зоуи — поправи го Зоуи. — Зоуи Труакс.

Харпър не ѝ обърна внимание. Бе се съсредоточил върху Итън. Тя се досещаше, че сглобява наум фактите според желанията си.

— Решил си да се възползваш от нея, за да се добереш до част от „Клийлънд Кейдж“, нали? — каза той на Итън. — Добре. Желая ти късмет. Но защо идваш при мен? Аз нямам нищо общо.

— Не е така, Харпър — Итън бавно се изправи и протегна ръка на Зоуи. — Когато вдигна телефона и се обади на полицията в Уиспъринг Спрингс, ще бъдеш замесен и в убийството на Леон Грейди.

— Не съм го убивал и ти много добре го знаеш.

Итън сви рамене.

— Значи си наел някого да го направи, за да си сигурен, че охранителят няма да извади на показ делата ти. Вероятно Рон или Ърни.

— Не.

— Както и да е, сигурен съм, че полицаите ще се заинтересуват — вече бяха до вратата. Итън поспря, преди да я отвори. — Отседнали сме в хотел „Кендъл Лейк“. Обади ни се, ако ти хрумне кой би могъл да иска ти да поемеш вината за убийството на Грейди.

Той отвори вратата. Зоуи излезе пред него. Бе се изправила срещу Харпър, заплашила го бе по свой начин, за да усети той поне донякъде какво ѝ бе причинил, и сега се чувстваше доста удовлетворена.

В офиса пред кабинета се бе събрала малка тълпа, Фенела Лийдс, двама санитарии и двама мъже в гълъбовосиви униформи стояха нерешително. Наблюдаваха внимателно Итън и Зоуи, докато излизаха от бърлогата на Харпър.

— Фалшива тревога, хора — весело се обърна към тях Итън. — Доктор Харпър малко се обърка. Сигурно е пропуснал да си пие витамините сутринта. Но вече оправихме нещата. Всички можете да се връщате по местата си.

Бе обгърнал Зоуи с едната си ръка, докато бързо и равномерно се придвижваше към другата врата. Минаха покрай малката групичка. Никой не направи опит да ги спре. А после вече бяха в коридора и вървяха към фойето.

Не остава много, помисли си Зоуи. След няколко минути ще пътуват с колата далеч от „Ксанаду“.

Завиха зад ъгъла и едва не се блъснаха във Вениша Макалистър.

— Сара! — Вениша спря и зяпна удивена. — Върнала си се.

— Само в мечтите ви — рязко ѝ отвърна Зоуи. — И сега се казвам Зоуи. Зоуи Труакс. Итън, запознай се с доктор Вениша Макалистър, позната като злата вещица от „Кендъл Лейк Менър“.

— Не разбирам — лекарката погледна Итън. — Кой сте вие?

— Итън Труакс — той направи кратка пауза. — Съпругът на Зоуи.

Психиатърката поклати глава.

— Каква е тази история, Сара? Ако не си се върнала в „Кендъл Лейк“ за лечение, тогава защо си тук?

— Разследваме убийството на Леон Грейди — осведоми я Зоуи. — Знаете ли нещо за това?

— Разбира се, че не. Защо се интересувате от смъртта на Грейди? Доктор Харпър каза, че е бил убит от някакъв дребен дилър на наркотици в Аризона. Не мога да кажа, че съм особено изненадана. Винаги съм подозирала, че си допълва доходите, като краде от медикаментите на пациентите и ги продава на улицата. Казах на Харпър за подозренията си преди месеци, но той отказа да вземе мерки.

— Е, някой очевидно е взел много строги мерки спрямо Грейди — Итън оглеждаше докторката с прикрито любопитство. — Ако имате някакви предположения, с удоволствие ще ви изслушаме.

— Току-що ви казах, че не знам нищо за обстоятелствата около смъртта на Грейди — Макалистър се извърна с гръб към него, без да се опитва да скрие, че Леон Грейди изобщо не я интересува. Откровено се съсредоточи върху Зоуи. — Много се тревожа за теб, Сара.

— Зоуи.

— Зоуи — търпеливо повтори Вениша. — След цялото напрежение, на което си била подложена в последно време, сега уверено мога да заявя, че в момента си в изключително деликатно състояние.

— Имам новина за вас — всеки ден ставам все по-силна — увери я Зоуи. — Ако ни извините, тъкмо сме на път... — Внезапно спря, когато усети, че Итън леко стиска ръката ѝ. Разпозна сигнала. Той не

искаше да разкара Вениша Макалистър. — Тръгнаха сме към хотел „Кендъл Лейк“. Както ви помоли Итън, ако се сетите за нещо полезно, можете да се свържете с нас там.

— Вече ви казах, че не мога да ви помогна във връзка със случая „Грейди“ — докторката погледна към коридора зад Зоуи и снижи глас. — Но е много важно ние да си поговорим.

Последното нещо, което желаше, бе отново да се озове насаме в една стая с Вениша Макалистър, помисли си Зоуи. Но Итън все още стискаше ръката ѝ.

— Ще бъда в хотела — сковано каза на глас.

— Може ли да се отбия тази вечер? — нетърпеливо попита психиатърката. — Наистина трябва да говоря с теб.

— Защо не минете след вечеря? — небрежно предложи Итън. — Да кажем около девет?

Зоуи бе изненадана от необичайния час, но не се обади.

— Малко късно е — поколеба се Макалистър.

— Така ще имаме време да вечеряме спокойно — каза Итън. — Зоуи прекара дълъг ден. Трябва да си почине.

— О, да, разбира се — лекарката кимна одобрително. — Да, разбирам. Ще мина около девет. Ще си побърборим по приятелски.

— О, господи! — промърмори Зоуи. — Направо изгарям от нетърпение.

Все още стиснал ръката ѝ, Итън я поведе покрай докторката, надолу по коридора, през фоайето и извън „Менър“.

— За какво беше всичко това? — попита го няколко минути покъсно, докато той шофираше по оградения от дървета тесен път. — Защо искаш тази жена да дойде в хотела довечера?

— За да я задържиш там, докато аз видя какво мога да открия в дома ѝ.

Тя рязко се изправи на мястото си.

— Ще претърсваш къщата ѝ?! Какво, за бога, очакваш да намериш?

— Нямам представа. Нали ти казах, преди да дойдем тук, че в детективската работа, когато ти се изчерпят идеите, просто разбъркваш нещата.

— Детективската работа, изглежда, има някои общи черти с моята професия.

— Така ли? Например?

— Един от триковете, които открих за себе си във вътрешния дизайн, е, че когато не мога да разбера какво не е наред с потока на енергията в някоя стая, просто започвам да местиш мебелите наоколо, докато нещата си дойдат на мястото.

— Да местиш мебелите наоколо — той се замисли за момент над това. — Да, точно това правя и аз — отпрати й бърз, преценяващ поглед. — Ще се справиш ли сама с доктор Макалистър тази вечер?

— Мога да се оправя с нея.

Той кимна доволен.

— И аз така мисля.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Зоуи гледаше Вениша Макалистър, която се приближаваше към нея през уютното фоайе на хотела, и се опита да потисне обзелото я безпокойство. За пръв път тази вечер призна пред себе си, че може би прибърза, когато увери Итън, че е в състояние да се справи с тази среща.

Едно бе да се изправи срещу неприятел заедно с него. Но щеше да е съвсем различно да го стори съвсем сама, и то срещу доказан враг.

След като дълго бе мислила по въпроса, бе решила да се срещнат тук, във фоайето. Огънят в голямата камина излъчваше ободрителна топлина. Освен това наоколо имаше доста хора. Макар и никой от тях да не бе достатъчно близо, за да чуе разговора им, все пак щеше да е спокойна, че не е съвсем сама.

Дори само видът на лицето на Вениша с майчинските ѝ черти и омачканият ѝ костюм бяха достатъчни, за да накарат всичко у нея да се свие на топка. Сети се за приказката за Хензел и Гретел. Като се замислеше, май щеше да е по-добре да седне по-далеч от веселите пламъци в камината.

Престани — укори се тя наум. — *Имаш задача тази вечер.* Бе сигурна, че Итън може да се справи с едно просто претърсване в къщата на Вениша, без да си навлече неприятности, особено ако тя се погрижи да я занимава, докато той си свърши работата. Но въпреки това изпитваше силно безпокойство тази вечер, и то не само заради предстоящия разговор. Ако Итън бе прав, наоколо имаше убиец, който се разхожда на свобода.

— Сара — докторката спря пред нея. — Слава богу. Опасявах се, че може да промениш решението си да говориш с мен.

— Така и ще направя, ако не започнете да ме наричате Зоуи.

— Да, разбира се, скъпа. Зоуи — Макалистър седна в голямо тапицирано кресло и се огледа наоколо. — Къде е Труакс.

— Съпругът ми е горе, в стаята — спокойно отвърна тя. — Реши, че може би ще е по-добре да поговорим насаме.

— Разбирам. Много се радвам, очевидно оценява факта, че разговорът между пациента и терапевта му е поверителен.

— Нека да изясним нещо, Вениша, не съм ваша пациентка. Ако трябва да бъдем точни, аз никога не съм била ваша пациентка. Бях затворничка в „Кендъл Лейк Менър“.

— Това е много нереалистичен поглед към миналото, скъпа моя.

— Да, но това е моят поглед. Съгласих се да срещнем тази вечер, защото казахте, че е важно да поговорим. Така че започвайте да говорите.

Лекарката въздъхна.

— Изглежда, все още таиш огромна враждебност.

— Даже и не подозирате колко огромна.

— Това е напълно разбираемо при дадените обстоятелства. Трябва да те уверя, че действам изцяло в твой интерес. Тук съм, за да ти помогна.

Итън стисна малкото фенерче между зъбите си и насочи тънкия лъч светлина към папките с досиета в чекмеджето. Всяка бе прилежно надписана. Това не го изненада. След като бе минал през спалнята и кухнята на малката спретната къща, вече бе разбрал, че доктор Вениша Макалистър е много методична. Досиетата, които пазеше в кабинета си у дома, бяха предимно свързани със страничната ѝ дейност като консултант по някои случаи на местната полиция. Пред клиентите си тя се представяше като специалист по съдебна психология, но от записките ѝ се виждаше, че Зоуи е права. Макалистър доста се увличаше по паранормалните явления.

Бележките ѝ по половин дузина разследвания на убийства съдържаха много лични наблюдения и някои доста противоречиви предположения, но много малко достоверни факти. Изглежда, добрата докторка много силно желаше да повярва в собствените си паранормални способности.

Вероятни сексуални намеци в усещанията на местопрестъплението. Жертвата може да е имала сексуален контакт с убиеца...

Усетих, че жертвата е познавала убиеца. Определено излъчване за лична връзка...

— Глупости, доктор Макалистър. — Той затвори папката и я остави в чекмеджето. — Абсолютни, безпочвени глупости.

Тъкмо щеше да се откаже, когато лъчът светлина се спря на последното досие. Клийлънд.

— Разбирам, че темата е доста болезнена за теб, Сара, тоест Зоуи. Но знам, че докато не приемеш тази страна на природата си, няма да можеш да продължиш напред.

Зоуи се усмихна студено.

— Аз продължих напред, Вениша. Определено се измъкнах от „Кендъл Лейк“.

— Това, което се опитвам да ти обясня, е, че според мен ти имаш определена интуитивна способност да извличаш информация в някои ситуации, която убягва от вниманието на другите.

— Наистина ли? Така ли мислите?

— Разбирам те така, както никой друг не би могъл, скъпа — Вениша сниши гласа си до шепот. — Защото и аз имам подобна способност.

— О, ясно. Може да сте дори по-луда и от мен. Каква мисъл само.

— Спомняш ли си двата случая, когато те заведох на местопрестъплението?

— Често — Зоуи сви и отпусна пръстите на дясната си ръка. — В кошмарите си.

— Ако имаш кошмари, то е, защото се опитваш да отричаш реалността на способностите си. Докато отказваш да ги приемеш, ще бъдеш в конфликт със себе си. Знаем това, защото аз също се опитвах да отричам собствените си способности доста дълго. Защо мислиш, че ме привлече изучаването на човешката психика въобще?

— За да можете да измъчвате хора като мен?

— Не ставай смешна — докторката леко намръщи чело. — Заех се с тази наука, защото изпитвах огромна нужда да намеря логично,

научно обяснение на усещанията, които понякога изпитвам на определени места, където е било извършено насилие.

— Вие наистина вярвате, че имате някакви паранормални способности, нали?

— Не обичам да използвам термина *паранормални*, защото той носи доста отрицателен подтекст — отвърна психиатърката. — Предпочитам думата *интуиция*. Но, да, наистина вярвам, че някои хора притежават от това качество в по-висока степен от другите. Ние двете сме сред малцината със силно развита интуиция.

Въпреки, че дозата бе удвоена, за да потисне страховата реакция, пациентката отказа да влезе в стаята, където е било извършено престъплението. Започна да пици и не спря, докато не бе изведена от местопрестъплението.

Предполагам, че истерията бе донякъде симулирана от пациентката като средство за контрол върху ситуацията, за да не се налага да влиза в стаята. Но дори и да е било така, подобна яростна съпротива показва колко силно развита е способността ѝ. Защо иначе би отказала да продължи?

Итън прелисти останалите страници, докато в гърдите му се надигаше силен гняв. Ако се съди по това, което четеше, бе цяло чудо, че Зоуи е успяла да запази разсъдъка си след престоя в „Менър“.

Може би не бе добра идея да я остави насаме с Вениша Макалистър тази вечер.

Той извади всички страници с бележки от досието и върна празната папка в чекмеджето. Когато Макалистър открие, че записките ѝ са изчезнали, може, ако иска, да използва силната си интуиция, за да разгадае какво е станало.

Той взе фенерчето от устата си и провери часовника си. Десет и петнайсет. Зоуи бе прекарала повече от час с докторката. Не бе научил нищо полезно тук. Време бе да си тръгва.

Измъкна се от къщата по същия път, по който бе влязъл — през кухненската врата, после мина през малката горичка до мястото, където бе оставил колата си.

Седна зад волана и хвърли записките, които бе взел от папката, на другата предна седалка. Поседя известно време, докато обмисляше възможните и вероятните последици. Бе разчитал да намери в къщата нещо, свързано с Леон Грейди, защото психиатърката бе тясно свързана с този случай, но се оказа с празни ръце.

Прехвърли наум служителите в „Кендъл Лейк Менър“, които бе срещнал днес. После се замисли за корпоративните кредитни карти и за хората, които биха могли да имат достъп до тях. Измъкна бележника от джоба си и провери един адрес. Намери го на картата на Кендъл Лейк, която бе взел със себе си. Вероятно няма да успее да свърши нищо полезно и там тази вечер, помисли си той. Най-вероятно къщата ще е пълна с хора по това време. Но човек никога не знае.

Нямаше нищо лошо в това да надникне там на път за хотела.

— Предлагам ти нещо повече от терапия — каза Вениша. — И това е важно, разбира се. Трябва да се научиш как да контролираш усещанията си. Но има и един финансов аспект, който може би не си обмисляла досега.

— О! Значи стигнахме до добрата новина — Зоуи се облегна назад в креслото си, вече по-спокойна. — Колко бихте ми плащали да върша консултантската работа вместо вас?

— Няма да вършиш консултантската работа вместо мен — Макалистър за пръв път показва раздражението си. — Ще ми помагаш. Готова съм да договорим прилична цена за услугите ти.

— Какво разбирате под прилична?

Психиатърката се прокашля.

— Аз ще ти давам психологически консултации, за да се научиш да се справяш с проблемите си. Тяхната цена е близка до това, което клиентите ми от полицията плащат за услугите ми. Така че мисля, че можем да се договорим за размяна. За всеки час терапия, който аз ти предлагам, ще очаквам от теб един час, прекаран на местопрестъплението.

Зоуи се изсмя.

— Вие наистина ли очаквате от мен да ви плащам, за да правите откачените си експерименти на местопрестъплението? Това да не е някаква шега?

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

За негова изненада двуетажната тухлена къща бе тъмна. Отпред нямаше паркирана кола, но бе много възможно тя да е в гаража. Може да има и куче.

Проблеми, проблеми.

Но тъй като и без това беше наблизно, нямаше нищо лошо да хвърли едно око.

Остави колата си до група дървета близо до езерото и се промъкна крадешком към целта си.

Нямаше кучешки лай, когато се приближи до къщата. Поспря и надникна в гаража, където видя смътните очертания на кола. По дяволите! Явно собственикът си бе вкъщи и сигурно спеше. Заобиколи отзад и видя покрита с мрежа веранда. Отсреща бе кухненската врата.

Бе толкова близо и все пак така далеч. Зачуди се дали собственикът на къщата спи леко.

Не, няма да влиза, каза си той. Ще се върне на другия ден, когато човекът отиде на работа. Така бе разумно. Огледа бравата на покритата с мрежа врата на верандата. Лесна работа. И останалите брави сигурно бяха толкова стари и също толкова прости.

Извади ръкавиците от джоба си, нахлузи ги и почовърка малко по вратата на верандата. Само пробваше.

Дръжката се завъртя лесно. Бе отключено.

Е, щом вече бе толкова близо, можеше да провери и вратата на кухнята. Така щеше да знае какви инструменти да си вземе на другия ден.

Отвори вратата много внимателно и прекоси верандата. В мрака успя да различи очертанията на два овехтели плетени стола и фризер, който не издаваше никакъв шум. Изглеждаше стар. Точно до вратата на кухнята стоеше голям, пълен до половина, кош за боклук.

Вратата на кухнята също бе отключена. И не само това, ами бе и леко откряната.

Той я побутна леко и я отвори. От мястото, където бе застанал, можеше да хвърли поглед през вратата насреща към тъмната всекидневна. Забеляза някаква купчина на пода, осветена от лунните лъчи. Приличаше на човешко тяло.

Разбира се, имаше вероятност човекът да е заспал на килима, докато е гледал телевизия, но той и по-рано бе виждал подобни сцени.

Бе почти сигурен, че Фенела Лийдс не е заспала.

Заслуша се за момент в тишината, после влезе. Може би жената още не бе мъртва.

— Мога да те уверя, че скоро ще си подам оставката — каза доктор Макалистър. — Напускам „Кендъл Лейк Менър“. Възнамерявам да се занимавам с консултантска практика на пълно работно време. Ако нещата потръгнат, както се надявам, може да ми потрябва младши съдружник.

— Не включвайте мен в плановете си — каза Зоуи. — Вече си имам работа и харесвам новия си живот в Уиспъринг Спрингс. Не си търся нова работа със или без безплатна терапия.

— Не искам от теб да вземаш решение веднага. Но си помисли добре. Мнението ми като твой терапевт е, че ако не свикнеш да приемаш специалните си способности, ще се окажеш на прага на сериозен нервен срив.

Зоуи погледна крадешком към големия старинен часовник в ъгъла. Наближаваше единайсет. Какво, за бога, се бе случило с Итън? Трябваше да се е върнал досега. Колко още се очакваше от нея да задържи Вениша?

— Единственият път, когато съм била наистина на ръба на тотален нервен колапс, беше по време на престоя ми в „Менър“ — отвърна тя. — Щом успях да преживея това, мога да се справя с всичко останало. Което ми напомня, че имам въпрос към вас.

Лекарката се оживи.

— Да, скъпа, за какво става дума?

— Знам, че сигурно сте били в течение на потайните сделки на Харпър — как срещу определена цена се е договарял да упоява и да държи под ключ, далеч от света, определени хора, като мен например.

Но през цялото време се чудех доколко активно участвате в тази история. Дели ли той част от печалбата си с вас?

Психиатърката пребледня.

— Нямам представа за какво говориш.

— О, я стига, докторе. Нали си говорим по женски сега. Можете да ми кажете. Помагахте ли му активно? Може би сте давали консултантско мнение, когато се е налагало? Или просто си затваряхте очите?

— Да не би да намекваш, че доктор Харпър нарочно е поставил грешна диагноза на някои от пациентите в „Кендъл Лейк“?

— Аха.

— Това е нелепо. И трябва да заявя, че това е признак на сериозна форма на параноя. Наистина се нуждаеш от помощта ми.

— Добре, че не приех предложението ви за бизнес партньорство, нали? Само си представете, можеше да се окаже, че работите с някаква луда.

Фенела Лийдс бе мъртва. Килимчето под нея бе мокро. Бе застреляна отблизо. Съвсем наскоро. Убиецът несъмнено бе влязъл по същия път като него, помисли си Итън. През вратата на кухнята. Вероятно бе излязъл пак оттам.

На лунната светлина можеше да се види, че къщата е била претърсвана щателно. Не отчаяно и хаотично разхвърляне. Начинът, по който бяха опразнени рафтовете, бе методичен и целенасочен. Явно от някой, който е знаел какво търси, както и къде е най-вероятно да го намери, реши той.

Време бе да се обади на полицията.

Запъти се към телефона на Фенела и тогава забеляза трите куфара, подредени до входната врата.

Фенела, изглежда, се е върнала от работа и веднага си е събрала багажа, за да напусне Кендъл Лейк. За подобно нещо имаше само едно-единствено обяснение според него — появата на Зоуи и него самия на сцената.

Това подкрепяше версията, до която бе стигнал, след като напусна къщата на Вениша Макалистър, помисли си той. Като секретарка на Харпър Фенела имаше вътрешна информация и достъп

до корпоративните кредитни карти. Може би тя бе човекът, наел „Раднър“ да открият Грейди. Но ако се съдеше по факта, че сега бе мъртва, явно не бе действала сама. А и според досието на Грейди в агенцията се бе обадил мъж, за да поръча проследяването.

Таванът над главата му леко изскърца.

Приливът на адреналин в кръвта му изведнъж се превърна в истинско цунами. В къщата имаше още някой.

Можеше да се обади на полицията и отвън, скрит между дърветата, а не оттук, насред всекидневната, напомни си той.

Запъти се към кухнята. Мигащата червена светлинка на телефонния секретар го накара да спре.

Дали убиецът най-напред не бе позвънил да види дали Фенела си е вкъщи?

Натисна копчето.

Някъде в тъмното откъм горния край на стълбите се разнесе телефонен звън.

Това му стигаше. Онзи, който бе на горния етаж, най-вероятно бе убиецът. Итън бе почти сигурен, че знае кой е.

Звънът престана.

Итън се втурна към задната веранда. Блъсна покритата с мрежа врата и я остави да се затръшне обратно, като се опитваше да създаде впечатлението, че някой е избягал от къщата тичешком.

Но не слезе по стълбите. Остана на верандата, като се притаи в мрака до големия кош за боклук.

Следващите три минути му се сториха цяла вечност.

Стъпалата вътре в къщата проскърцаха.

Отново тишина.

Стъпки в кухнята. Вратата се откряна предпазливо.

След няколко секунди една фигура се втурна навън.

Итън бе приготвил коша за боклук, наклонен на една страна и подпрян на долния ръб. Запрати го право в краката на бягащия мъж.

Човекът извика от изненада и гняв и се строполи тежко сред разпилените боклуци. Пистолетът му изтрополи на дървения под на верандата.

Итън скочи и прикова убиеца неподвижно в куп остатъци от храна и празни картонени кутии.

— Всичко свърши, Дръмър — каза той. Ал Дръмър започна да хленчи.

— Аз я обичах. Направих го заради нея. Но тя ме предаде. Трябваше да я убия, разбираш ли? Трябваше.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Зоуи го видя в мига, в който влезе във фоайето. Бе очаквала да го зърне от мястото си до огъня. Бе ѝ се обадил два пъти, веднъж, преди да звънне на полицаите, и втори път, когато бе свършил с тях и бе в колата на път към хотела. И двата пъти тя успя да разбере само в общи линии какво се бе случило.

Втурна се към него, без да я е грижа за персонала на рецепцията, и се хвърли в обятията му. Той я прегърна здраво и я целуна страстно.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Разбира се — прегърна я още по-силно.

За миг тя остана притисната в него, искаше ѝ се да остане толкова близо колкото е възможно по-дълго. Но изведнъж се усети, че са на обществено място.

— Барът все още работи. Можем да поговорим там.

— Едно питие би ми се отразило добре.

Седнаха на малка маса с изглед към черната, проблясваща в сребристо повърхност на осветеното от луната езеро. Заведението бе почти празно. Барманът им донесе две чаши бренди. Зоуи изчака Итън да отпие от своето, преди да започне с въпросите си.

— Ал Дръмър? — попита го най-напред. — Той ли е убиецът?

— Имал е какво да губи — бавно ѝ отговори Итън. — През последните няколко години той тайничко е присвоявал част от печалбата на Харпър. Докторът не е достатъчно добър бизнесмен, за да забележи кражбата, а и не е искал да се прави проверка, за да не разбере никой за тайните му сделки.

— Дръмър добре си е подредил нещата. Присвояване, което едва ли някога е щяло да бъде разкрито от шефа му.

— Било е почти идеално, докато за секретарка на Харпър в клиниката не е била назначена Фенела Лийдс.

Явно е започнала да спи с шефа само, за да разбере как стоят нещата. Бързо е разбрала за тайните сделки с определени клиенти.

— Двете с Аркадия бяхме почти сигурни, че тя е наясно какво става.

— Разбрала е как може да извлече полза, зарязала е Харпър и е прелъстила Ал Дръмър.

— И тогава е разбрала, че счетоводителят вече е успял да си подреди добре нещата — кимна Зоуи. — С Аркадия често ги виждахме да се промъкват в стария склад за лодки. Все се питахме какво ли намира такава жена в него.

— Сключили са сделка. Тя е осигурявала обстойна вътрешна информация за мръсните сделки и е посочвала начин за увеличаване на присвояваните суми. Станали са бизнес партньори. Поне за Фенела е било само бизнес. Дръмър обаче се е влюбил в нея.

— Всичко е започнало да се обърква, когато Леон Грейди е открил къде съм и е решил да се заеме с изнудване за своя сметка, така ли?

— Да. Фенела може и да не е завършила психология в университета, но явно е била доста проникателна по отношение на човешките характери. Веднага е разбрала, че Грейди е намислил нещо, когато той казал на Харпър, че ще отиде да те търси в Лос Анджелис. Знаела е, че все не му стигат парите и сигурно ще използва корпоративната кредитна карта колкото е възможно по-дълго.

— Затова е отишла право при Дръмър и му е казала да следи разходите на Грейди, нали? — предположи Зоуи.

— Да. Според Дръмър била сигурна, че Грейди е станал опасен и застрашава високодоходната им тайна дейност. Решила, че трябва да бъде спряна колкото е възможно по-скоро. Дръмър го проследил до Лос Анджелис, но после му изгубил дирите. Тогава Фенела му дала номера на личната кредитна карта на Леон.

— Как го е направила? От служебния му компютър ли?

— Да, заедно с твоя адрес.

Зоуи потръпна.

— Значи двамата с Дръмър са разбрали, че истинската му цел е Уиспъринг Спрингс.

— Да, но по това време Грейди вече е плащал в брой, което означава, че номерът на кредитната му карта вече не им е вършел работа, за да разберат къде точно в Уиспъринг Спрингс се намира. Затова Дръмър постъпил съвсем логично. Обадил се на най-голямата

охранителна и детективска компания в града и използвал името и номера на кредитната карта на Харпър, за да наеме „Раднър“ да направят бързо издирване.

— И „Раднър“ са го намерили.

— Да. Но Фенела разбрала, че също толкова важно е да върнат и теб обратно. Не знаела как ще постъпиш и решила, че също си потенциална опасност за удобната им комбинация с присвояването на пари от „Менър“.

— Освен това съм пациент с висока доходност — горчиво допълни Зоуи.

— Напълно вярно. Затова отишла при Харпър и му казала, че знае къде си. Но не му съобщила, че знае и за Грейди. Докторът изпратил Рон и Ърни да те върнат обратно, Фенела и Дръмър пък си направили план как да се отърват от Леон.

— Кой от двамата е отишъл до Уиспъринг Спрингс, за да го убие? — попита Зоуи. — Фенела или Дръмър?

— Дръмър — отвърна Итън. — Останах с впечатлението, че Фенела не е обичала да поема лично риск, ако е имало как да го избегне. Освен това никой не обръщал голямо внимание на Ал Дръмър. Можел, е да се обади, че е болен, и да отсъства ден-два, без някой да се учуди от това.

— Значи е убедила Дръмър да свърши черната работа, така ли?

— Има известна логика в подобно решение — Итън отпи от брeндитo и остави чашата си. — Дръмър цял живот е бил ловец. Можел, е да се оправи с оръжието.

— Ясно. Значи Рон, Ърни и Дръмър са били в Уиспъринг Спрингс в един и същи ден, но двамата санитарии не са знаели за присъствието на счетоводителя.

— Не. Нито пък Харпър. По-късно, когато Грейди вече не е пречил на никого, Дръмър и Фенела се спотайвали тук и се надявали всичко да се размине.

Зоуи усети да я обзема някакво свирепо задоволство.

— Но не им се размина, защото ние се оженихме, Рон и Ърни ги арестуваха, а ти се зае да разследваш убийството на Грейди.

— В мига, в който ни видя да нахлуваме в клиниката днес, Фенела сигурно е разбрала, че проблемите ѝ едва сега започват. Както обикновено, е подслушала разговора ни в кабинета на Харпър. Чула ни

е да му казваме, че разследваме убийството на Грейди и сме сигурни, че убиецът има достъп до данните от кредитната му карта.

— Разбрала е, че ще разнищим цялата заплетена схема, нали?

— Вероятно. — Итън въртеше чашата в ръцете си. — Сигурно е съзнавала, че в крайна сметка ще разберем, че Ал Дръмър е бил в Уиспъринг Спрингс в нощта на убийството на Грейди. И е чула как казахме на Харпър, че ще се постареем скандалът да бъде отразен в медиите. Затова, след като си тръгнахме, се е прибрала у дома и е започнала да си стяга багажа.

— А Дръмър я е последвал?

— Не веднага. По това време не е знаел какво става. Той твърди, че Харпър отишъл при него, след като ние сме си тръгнали, и поискал да знае дали някой е използвал корпоративната му кредитна карта, за да наеме детективска агенция в Уиспъринг Спрингс. Дръмър разбрал останалото за посещението ни в „Менър“ от клюките в офиса. Докато схване, че имат голям проблем, Фенела вече си била тръгнала от работа. Той отишъл до дома ѝ да я види.

— Кога е станало това? Около пет и половина или шест часа?

— Да, тогава — продължи Итън. — Скарали се. Тя му казала, че прекратява връзката им. Дръмър си тръгнал. Прибрал се вкъщи, изпил няколко чаши и здраво се ядосал. Обадил ѝ се по телефона. Тя не вдигнала.

Това вече го подлудило. Взел пушката си и се върнал в къщата ѝ. Изправил се срещу нея и я застрелял.

— Защо е останал в къщата? Какво е правил на горния етаж, когато ти си пристигнал?

— Преди да я застреля, тя го заплашвала, че е записала няколко техни разговора, включително и един, в който той ѝ казва, че е убил Грейди. Заявила, че ако смята да ѝ създава проблеми, ще го предаде на полицията.

— И когато ти си се появил, е търсил тези записи?

— Да — Итън се загледа навън в тъмното езеро. — Току-що ги бил намерил в един куфар, който Фенела още не била опаковала, когато разбрал, че не е сам в къщата.

Тя затвори очи при мисълта колко близо е бил до смъртта Итън.

— О, господи!

Той не каза нищо. Когато отвори очи, го видя все така втренчен в тъмните води на езерото. Усещаше го, че се затваря дълбоко в себе си, където можеше да остане сам и на спокойствие.

— Итън?

— Ммм? — той отново отпи от брeндитo, но не отклони поглед от езерото.

Тя се пресегна през масата и постави ръка върху неговата.

— Итън, чуй ме. Знам какво си мислиш, но грешиш. Не си могъл да спасиш Фенела. Не си отговорен за смъртта ѝ, чуваш ли?

Известно време той не продума.

— Ако бях отишъл първо там, вместо да се занимавам с къщата на Вениша Макалистър...

— Не — тя хвана ръката му с две ръце и го стисна здраво, за да привлече вниманието му. — Не можеш да се връщаш назад по този начин. Беше прав да провериш първо дома на докторката. Това бе логично. Да, Фенела е мъртва, но не забравяй, че тя е съучастник в убийството на друг човек. Грейди е мъртъв заради нея.

— Знам.

Не ѝ хареса тонът му. Съгласяваше се с думите ѝ, но усещаше, че потъва още по-дълбоко в онова тъмно място вътре в себе си.

Тя стана, мина от другата страна на масата и го задърпа за ръката. Той, изглежда, не забеляза.

— Итън. Ставай — сякаш се опитваше да вдигне голяма гранитна скала.

Той се намръщи.

— Какво?

— Да тръгваме.

— Къде?

— Горе.

Мъжът сви рамене, допи брeндитo си и стана.

Хвана го за ръка и го поведе през фоайето, нагоре по стълбите към стаята им на втория етаж. Спря за миг, извади ключа си, отвори вратата и го дръпна да влезе в уютната стаичка.

Затвори вратата, извърна се и се притисна в обятията му.

— Целуни ме — нареди му меко.

Той присви очи по своя странен начин и най-последно, изглежда, концентрира вниманието си върху нея. Усети го как отново изплува на

повърхността.

Зоуи вдигна устни, обви врата му с ръце и го целуна с цялата си страст.

Той се върна от мястото, където бе потънал, с внезапен прилив на пламенност.

— Зоуи!

Двамата се строполиха на леглото.

Много по-късно той се събуди и видя, че лунната светлина, влизаща през прозореца, пада под различен ъгъл. Сега осветяваше леглото и очертаваше грациозната извивка на ханша на Зоуи, която лежеше свита на една страна.

Отново усети топлина в тялото си. Този факт го изненада. По-рано бе почувствал как познатата ледена зона го тегли в дълбините си. Това бе място, което бе посещавал понякога през живота си, но чиито дълбини не бе успял да разкрие напълно до смъртта на Дрю.

Тази вечер, докато седеше със Зоуи, загледан в езерото, и си мислеше, че е трябвало първо да иде в къщата на Фенела Лийдс, бе решил, че ледената зона сигурно ще го погълне за доста дълъг период. Бе се чудил дали жената до него ще го напусне през това време. Не би могъл да я вини. Други хора ясно му бяха дали да разбере, че не е особено добра компания, докато се намира в онова странно място.

Но тази вечер не можа да потъне дълбоко. Зоуи го бе издърпала обратно. Познаваше се добре и знаеше, че най-лошото вече е отминало. Всичко щеше да е наред до следващия път, когато нещо го запрати в същата посока.

Но дотогава имаше Зоуи до себе си.

Той обви кръста ѝ с ръка и я придърпа по-близо до себе си.

После заспа.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Знаеше ли какво наистина ме вбесява в случая? — попита Зоуи.

— Какво? — Итън побутна с вилицата бърканите си яйца към филийката препечен ръжен хляб.

Определено си хапваше добре тази сутрин, помисли си тя. Прие го като добър знак. Миналата нощ се бе притеснила за него.

Седяха в ресторанта на хотела. Имаше още няколко заети маси. През прозорците се виждаше малка част от езерото. Водата изглеждаше като кована стомана под надвисналите облаци в небето.

Наистина мразеше това място, помисли си Зоуи. Нямахше търпение да си тръгне оттук. Но днес двамата с Итън трябваше да дават показания пред местната полиция. Вероятно нямаше да напуснат Кендъл Лейк преди следващия ден.

— Онова, което ме притеснява, е, че Харпър ще се измъкне сух от цялата каша — каза тя.

Итън спря да дъвче за миг и поклати глава.

— Не, няма. Ще се сгромоляса с гръм и трясък, поне финансово. Тайните му сделки ще излязат наяве. Публичността, свързана с убийството на Фенела Лийдс, ще накара специалните му клиенти да си плюят на петите. Ще го наобиколят адвокати и ще получи възмездие.

— Наистина ли мислиш така?

— Повярвай ми.

— Надявам се да си прав.

— Харпър несъмнено ще се опита да се скрие, но аз ще го държа под око. Ако се появи някъде, ще издърпам килимчето под краката му.

Настроението ѝ значително се повиши.

— Обещаваш ли?

— Обещавам. Няма да намери покой. Винаги ще поглежда назад през рамо.

— Добре — каза му, доволна. Ако имаше нещо, в което да бе напълно сигурна напоследък, то бе, че Итън спазва обещанията си.

Отново се залови с овесената си каша.

Началникът на полицията в Кендъл Лейк ги чакаше в кабинета си на другата сутрин. Осведоми ги, че Иън Харпър е изчезнал. Итън виждаше, че Зоуи е вбесена, но той се опита да погледне философски на ситуацията. Хубавото бе, че докторът не бе избягал със средствата от сметката на „Кендъл Лейк Менър“. Малко преди да бъде убита, Фенела Лийдс се бе погрижила да прехвърли по-голяма част от наличните авоари на „Менър“ в собствената си сметка. Да се върнат парите обратно щеше да е истински кошмар от правна гледна точка.

— Това не е наш проблем — каза Итън, докато се отдалечаваха с колата от малката общинска сграда, където се помещаваше полицейското управление на Кендъл Лейк.

— Много хора ще предявят претенции към тези пари — Зоуи вече изглеждаше малко по-оживена. — Когато адвокатите приключат с делата, обзалагам се, че няма да е останал и цент.

— Точно така.

Телефонът му звънна и той го вдигна.

— Труакс.

— Всичко наред ли е там? — попита Сингълтън.

— Все още сме затънали в показания, заобиколени от полицаи. Нещо ново при вас?

— И аз се опитвам да уредя разни неща тук — отвърна Сингълтън. — Търговецът се свърза с мен отново. Твърди, че знае кои файлове са били копирани от Гофър. Този на Зоуи е сред откраднатите, но на Аркадия е чист и недокоснат. На нея ѝ е осигурена изцяло нова самоличност, а Търговеца пази подобни файлове в по-сигурно закодирана база данни на друг компютър. Той много се старее да увери всички свои клиенти, че е взел мерки подобни инциденти да не се повтарят.

— Мерки?

— Казва, че е използвал специално направен вирус, за да унищожи хард диска на Гофър — Сингълтън се прокашля. — Останах с впечатлението, че освен това хакерът няма да е в добра физическа форма за известно време. Но не исках да се забърквам допълнително, затова не съм задавал повече въпроси. Основното в случая е, че според

мен можем да сме почти сигурни, че Аркадия не е изложена на по-голям риск, отколкото преди да започне тази бъркотия.

— Говори ли със Стаг?

— Дватамата с нея се връщат от Ню Орлиънс. Доколкото мога да преценя обаче, той не бърза особено. Мисля, че май си харесва работата.

— Е, всяко нещо си има и добра страна, предполагам.

— Не мисля, че Стаг е от оптимистичните натури. Вие със Зоуи кога се прибирате у дома?

У дома. Всичко би било чудесно, ако след всичко не се налагаше да се изправи пред края на още един брак. Бе преживял три предишни развода, напомни си сам. Предчувстваше обаче, че този ще бъде най-болезнен. Изобщо не искаше да мисли за това.

— Вече става късно — каза той. — Ще останем тук тази нощ и ще тръгнем утре след закуска. Би трябвало да сме в Уиспъринг Спрингс около три или четири следобед.

— Ще се видим, когато се върнете — каза в слушалката Сингълтън и затвори.

— Хакерът не е копирал файла на Аркадия — каза Итън.

— Слава богу!

— Тя и Стаг са тръгнали от Ню Орлиънс.

Зоуи кимна и помълча известно време.

— Събранието на борда на „Клийлънд Кейдж“ е само след няколко седмици — каза накрая.

— Да.

— И после можем да се разведем.

— Предполагам.

— Отново ще си свободен — заяви тя с малко прекалено оживление.

— Ти също.

— Това вероятно ще е един от най-краткотрайните бракове.

— Може да влезем в някоя книга с рекорди — отзова се той.

— Ще мога да ти изплатя цялата сума няколко месеца след сливането на компаниите — каза Зоуи.

Итън стисна по-здраво волана.

— Бяхме се споразумели да направим вътрешно обзавеждане на една стая в „Найтуиндс“.

— Ами, да, но това беше в началото, когато още не знаех какво ще стане. Не бях сигурна, че ще мога да ти платя. Но сега изглежда, че ще мога.

— На мен ми харесва първоначалното споразумение.

Тя му хвърли бърз, изпитателен поглед.

— Все още искаш да се заема с „Найтуиндс“? Сам ми каза, че ще мине доста време, преди да можеш да си позволиш сериозни промени в интериора.

— Така е, но междувременно бих преобоядисал поне някои от стаите. Може би ще махна и някои от килимите с орхидеи. Трябва да направя нещо. Не мога да търпя още дълго целия този розов кич.

Тя се облегна назад на мястото си.

— Добре.

Той леко отпусна хватката си върху кормилото. Споразумението бе малко странно, а им предстоеше и развод. Но щеше да я вижда ежедневно поне още известно време.

Хубаво бе да си имаш личен специалист по вътрешен дизайн.

Пристигнаха в Уиспъринг Спрингс около три и половина на другия следобед. Итън паркира пред блока на Зоуи, отвори багажника и извади куфара ѝ. Тя отново усети някаква несигурност. Бе напрегната и раздражителна още откакто стана от леглото сутринта и настроението ѝ никак не се бе подобрило.

Итън също бе много нервен. И двамата се държаха подчертано учтиво един към друг, за да не почнат да се карат по време на пътуването.

А сега какво, питаше се тя, докато превърташе ключа в бравата. Би могла да го покани на вечеря, но не бе сигурна, че е особено добра идея. Той имаше други задължения. Трябваше да мисли за Джеф, Тео и Бони. Освен това си имаше и работа. Сигурно би искал да провери съобщенията си и да прегледа кореспонденцията си. Сигурно би оценил малко лична свобода, помисли си тя. През последните няколко дни бяха непрекъснато заедно. Той все пак имаше собствен живот. Въпреки всичко, което ѝ казваше за проклетото брачно свидетелство, не бяха женени наистина. Просто имаха връзка и случайно тя бе подкрепена от някакъв глупав лист хартия.

Итън се намръщи, докато се качваха по стълбите.

— Добре ли си? Днес се държиш малко странно.

— Добре съм.

— Не ми изглеждаш особено добре.

— Казах, че съм добре — тя спря пред вратата на апартамента си и почна да рови в чантата си за тежкия ключодържател. — Само съм малко уморена, това е.

— Напрегната си.

— Не съм напрегната — с равен глас отрече тя.

— Познавам кога някой е напрегнат. Ще ми кажеш ли какво има?

— Не съм аз човекът, който е настръхнал. Чувствам се, сякаш стъпвам по натрошено стъкло около теб.

— Аз се справям чудесно — отвърна й. — Ти си тази, която отказва да споделя.

— Не се тревожи за мен — това бе нелепо. Бяха на ръба на истински скандал, а нямаше никаква причина за подобно нещо. — Сигурно си имаш работа за вършене.

— Разбира се — той остави куфара да тупне на пода, хвана я за ръка и я извърна към себе си, преди тя да успее да отключи вратата. — Имам разни неща за вършене. Като например да разбере накъде, по дяволите, отива тази връзка!

Това бе прекалено.

— Защо питаш мен? Откъде мога да знам аз накъде отива? Никога досега не съм била в подобно положение.

— Нито пък аз.

— Виж, последното нещо, което искам, е да се карам с теб. Нека обсъдим това по-късно, когато и двамата сме в по-добро настроение.

Той се опря с една ръка на рамката на вратата.

— Знаеш ли какво? Аз пък искам да се разберем още сега.

— Е, аз определено не искам.

Вратата се отвори широко без предупреждение. Показа се Сингълтън.

— По-добре се разбирайте по-късно — посъветва ги той тихо. — Тук има празненство.

Зоуи така се стресна, че едва не изтърва тежкия ключодържател върху крака си.

После видя голямата бяла лента, окачена в малката ѝ всекидневна. „Поздравления, Зоуи и Итън“, бе изписано на нея с големи блестящи червени букви. Аркадия, Хари Стаг, Бони, Джеф и Тео се бяха събрали под нея. Куп подаръци, увити в бяло и сребристо, бяха струпани на малка масичка в ъгъла.

Итън се намръщи при вида на надписа.

— Какво, за бога, става тук?

— Изненада, чичо Итън! — извика Тео.

— Имаме огромна торта — гордо се обади и Джеф. — Отгоре написаха имената ви.

— И сладолед — допълни Тео.

Сингълтън се усмихна топло.

— Всичко е по идея на Джеф и Тео.

— Но аз нямам рожден ден — неразбиращо се обади Зоуи.

— Това не е тържество за рожден ден — прекъсна я Аркадия. — Това е сватбено тържество.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Бони се потопи още по-дълбоко в пълния с мехурчета басейн и отпрати пълен с разкаяние поглед към Зоуи.

— Извинявай за изненадата вчера. Джеф и Тео се прибраха от училище, въодушевени от идеята. Очевидно някой от съучениците им е бил на голяма сватба през уикенда, носел е пръстените и не спрял да се хвали за голямото тържество.

— Не ми казвай, нека да позная — прекъсна я Зоуи. — Джеф и Тео са решили да го надминат, нали?

— Нещо такова. Дватамата решиха, че трябва да ви подготвим изненада. За нещастие вече бяха споделили плана си със Сингълтън и вече бяха успели да го привлекат на своя страна, преди да го обсъдят с мен. Оказах се малцинство.

— Не се притеснявай — каза Зоуи. В един момент бе решила да приеме всичко с философско спокойствие. — Имали са добри намерения. Това е един от онези неудобни моменти, които се случват на всички понякога.

— Що се отнася до мен — обади се Аркадия от другия край на малкия басейн, — прекарах си страхотно. Тортата беше великолепна.

Бони се засмя.

— Шоколадова, с имената на Зоуи и Итън, изписани с розова глазура. Определено постижение на сладкарското изкуство.

— Беше доста впечатляваща — съгласи се Зоуи. — Не като обичайните сватбени торти.

Бони намираше идеята за забавна.

— Така си е.

За да запази равновесие, Зоуи се облегна назад и опря ръце на пейката под водата, на която седеше. Бълбукащата вода ѝ действаше успокояващо. Не беше съзнавала напълно колко напрегната е била през последните четиридесет и осем часа. Аркадия бе предложила този следобед трите да се срещнат във фитнес клуба, който тя посещаваше. Бони веднага бе приела и съответно се бе погрижила да изпрати

синовете си в „Найтуиндс“ при Итън. Зоуи се бе присъединила, защото имаше нужда от малко женска компания. Животът с представител на мъжката половина от човечеството се бе оказал сложен.

Просторното помещение с баните бе елегантно и подходящо украсено с различни по цвят плочки. Клубът предлагаше голямо разнообразие от водни процедури. Около голям басейн имаше множество по-малки и средни, едни с топла, други със студена вода. В ъглите се плискаха фонтанчета и водопади. На удобни места бяха поставени петдесетина бели хавлиени кърпи.

Доста жени, голи или в бански костюми, се бяха отпуснали в басейните. В малките ниши покрай стената някои лежаха, удобно изтегнати на тапицирани кушетки, оставили се блажено в ръцете на масажистите.

— Ако трябва да съм напълно откровена — призна си Бони, — не положих кой знае какви усилия да предотвратя тържеството.

— Няма нищо. — Зоуи отпусна глава назад, философският подход явно вършеше работа, помисли си тя. — Знам, че много искаш да видиш Итън женен отново.

— Това, което наистина искам, е двамата да дадете шанс на брака си — сериозно заяви Бони. — Съвсем естествено е — и без това имате връзка, а и свидетелство за брак. Защо просто не оставите нещата да се развиват от само себе си за известно време? Да видите какво ще излезе.

— Тя има право — обади се и Аркадия. — Разводът е скъп дори и когато никой няма имуществени претенции към другия. Нито ти, нито Итън можете да си позволите големи адвокатски сметки точно сега.

— Ще мога да платя таксите за развода, когато си получа парите от акциите в „Клийлънд и Кейдж“ — тихо каза Зоуи. — Съвсем не очаквам от Итън да плаща, за да се измъкне от тази каша.

— Той обаче ще настоява да поеме половината от разходите — каза Бони. — Гарантирам ти го. За него ще бъде въпрос на чест.

— Не става въпрос за чест. Това е бизнес.

Бони размърда крака под водата, като лениво ги размаха като ножица.

— Може пък Итън да не иска да се отърве от този брак. Говорила ли си с него за това?

— Разбира се, че иска да се отърве — въпреки успокояващите ласки на водата, Зоуи усети как раменете ѝ се стягат болезнено. Освен това почваше да се ядосва. Дотук с философския подход към положението. — От къде на къде ще иска да е окован в този брак?

— Може би защото му е много удобен — Аркадия вдигна сребристите си вежди. — В крайна сметка, нали и без това спите заедно, защо да не останете женени, докато и двамата не сте готови да се разделите?

— Повярвай ми, много е сложно — отвърна ѝ Зоуи.

— Защо? — попита приятелката ѝ.

Зоуи сви крака под водата и ги обви с ръце.

— Просто е така. Бракът е много важно нещо.

— Не съм убедена, че Итън очаква с нетърпение поредния развод — каза Бони. — Ако става дума, той е много старомоден в някои отношения.

— Старомоден ли? Итън? — възкликна удивена Зоуи. — Та той е бил женен *четири пъти*.

— Сигурно е просто ужасно лош късмет — заяви Аркадия. — Какво пък, случва се.

— И мислиш, че всичките четири брака са само лош късмет? — Зоуи започваше да се чувства притисната в ъгъла. — Това май е малко прекалено, не мислиш ли?

— Обясних ти за първите му три брака — напомни ѝ Бони. — А ти най-добре знаеш обстоятелствата около четвъртия. Този не е само по вина на Итън.

— Какво имаш предвид? — настръхна Зоуи. — Идеята бе негова. Бони не ѝ обърна внимание.

— Ако трябва да говоря като загрижена за него снаха, а и като единствения човек, който го познава най-добре в тази баня, не смятам, че е добре за него да преживее стреса от още един развод. Поне не и в този момент.

— Не се тревожи — промърмори Зоуи. — Итън добре се справя със стресовите ситуации.

— Не съм убедена в това. Той е уязвим.

— Итън ли? Уязвим? — Зоуи направи гримаса. — Я стига.

— За него това е тежък период — настоя Бони. — Да започнеш нов бизнес винаги е трудно. Знаеш как е. Трябва да се бори със

сериозна конкуренция в лицето на „Раднър“. Трябва да си създаде връзки в полицията и на улицата. А освен това трябва да успее да привлече богати клиенти, които си плащат.

— Ей, чакай малко, и аз си плащам — прекъсна я Зоуи. — Или поне много скоро ще си платя.

— Може би, но междувременно трябва да признаеш, че той не е спечелил нищо от труда си. Всъщност му се наложи да плаща от собствения си джоб.

— И да го принудиш да плати своя дял от разходите по развода определено би се оказало финансово бреме, което не му е по силите в момента — заяви Аркадия.

— Ооо! — Зоуи впери гневен поглед в приятелките си. — Не мога да повярвам на ушите си. Нарочно ме подмавихте да дойда тук днес, нали? Било е заговор. Мислех, че ще си почина, а вместо това се оказах в капан.

— Спокойно — каза Аркадия. — С Бони искаме само да ти кажем да не прибързваш. Какво лошо има в това да оставиш нещата както са си за известно време?

— Тук става дума за брак — настоя Зоуи. — Това е нещо сериозно. Може би не е така за човек, който е бил женен четири пъти, но за мен определено е.

— Итън се отнасяше към всеки един от браковете си много сериозно — обади се Бони. — Дори мисля, че ще се наложи ти да направиш първата стъпка към прекратяването на този. Съмнявам се, че той ще го стори.

Зоуи преглътна трудно.

— Тогава ще я предприема аз.

Аркадия протегна единия си крак над водата и огледа платинения лак на ноктите си.

— Толкова много ли искаш да се отървеш от този брак?

Приятелката ѝ се поколеба.

— Не искам той да си мисли, че го държа като в клетка.

Бони се засмя.

— Ако Итън пожелае да се измъкне от клетката, веднага ще разбереш. Повярвай ми.

Зоуи се предаде. Време бе да смени темата на разговора. Тя прикова Аркадия с поглед.

— Достатъчно за мен. Да си поприказваме за теб.

— Какво за мен?

— Как беше в Ню Орлиънс?

Аркадия бавно потопа крака си обратно във водата. Загадъчна усмивка изви ъгълчетата на пълните ѝ устни.

— В Ню Орлиънс бе чудесно — отвърна тя.

Седяха на сянка в задния двор и гледаха Джеф и Тео, които си играеха с огромна надуваема топка около басейна. Стаг бе излегнат в шезлонг. Сингълтън се бе настанил в плетен стол. Итън седеше на друг, наведен леко напред с лакти, облегнати на коленете, и стискаше кутия сода. Наблюдаваше момчетата, които весело се плискаха във водата.

Малко по-рано бе извадил голяма купа с чиле и солени бисквити, както и кутия със захаросани пуканки. Знаеше, че Бони няма да е възхитена от избора му на закуски след училище, но се утешаваше с факта, че момчетата изразходват доста енергия и сигурно ще имат чудесен апетит за вечеря. Смяташе, че е изпълнил дълга си, като им е напомнил да се намажат обилно с лосион против слънчево изгаряне.

— Не разбирам защо бързаш с този развод — Хари Стаг се намести удобно в тапицирания в розово шезлонг. — На мен ми се струва, че двамата добре се разбирате. Освен това разводът струва пари. И аз съм минал през това, макар и отдавна. Все още си спомням как подписвах чека, за да се разплатя с адвоката си. Беше много болезнено.

— Човекът има право — Сингълтън се надигна леко в креслото си и си взе шепа чипс. — Точно сега не ти трябва допълнителни разходи, и така си имаш достатъчно. Началният етап при всеки бизнес е много рискован. Трябва да внимаваш с наличните си пари.

— Не е заради парите — каза Итън. — По-сложно е.

— Сигурен ли си? — Хари определено бе скептичен. — Да не би Зоуи да ти е казвала, че иска развод?

— Все още не — призна Итън. — Но съм сигурен, че ще повдигне въпроса след събранието на борда на директорите.

— Наистина ли настояваш да се разведеш за четвърти път? — попита Сингълтън, докато дъвчеше чипс.

— Не — твърдо заяви Итън. — Вече съм преживявал това, три пъти. Няма значение какво разправят хората, нещата никога не са прости. Винаги са много объркани.

— Така е — Сингълтън взе шепа пуканки. — Тогава защо трябва да бързаш? Както каза и Стаг, двамата със Зоуи сте си много добре засега. Когато нещата вече не вървят, тогава се тревожи за развод.

— Не мисля, че е толкова просто — каза Итън.

— Аркадия ми каза, че Зоуи се е съгласила да поработи над интериора на къщата ти — обади се Хари.

— Да — Итън си взе от чипса. — Това е част от сделката ни. И какво от това?

— Ами, сигурно не искаш да се занимаваш с развод, докато тя ще се върти тук, нали? — отбеляза Хари. — Може да ѝ бъде трудно да се съсредоточи в работата си, а това е много опасно.

— Опасно ли? — Итън повдигна едната си вежда. — И как?

— Стаг е прав — каза Сингълтън, дъвчейки. — Почакай, докато Зоуи свърши с дизайнерската си задача, преди да заговориш за развод. Често хората са много емоционални по време на развод. Стават странни и непредсказуеми.

Итън се замисли за трите си раздели. Несъмнено имаше някои такива моменти. При това неговите разводи бяха от типа, който хората наричат „добри“.

— Не ти трябва да излагаш на риск обновяването на къщата си — каза Хари. — Имам предвид, че ако си говорим откровенно, наложително е да направиш нещо с цялата тази безумна окраска наоколо.

— Така си е. Един мъж не може да живее, заобиколен от толкова розово — съгласи се Сингълтън. — Поне не за дълго. Не е здравословно.

— След известно време свикваш с него — каза Итън.

Гостите му извърнаха глави един към друг и си размениха многозначителни погледи през тъмните очила.

— Той вече свиква с това — зловецко каза Сингълтън.

— О, боже! — тежко въздъхна Хари. — Това никак не е хубаво. Времето му изтича. Мозъкът му е започнал да се размеква.

Сингълтън отново се обърна към Итън.

— Виж, забрави за проблема с розовото засега. Може би се опитваш да представиш положението много по-сложно, отколкото е в действителност. Да разгледаме фактите. Нито ти, нито Зоуи се интересувате от други хора в момента, нали?

— Толкова съм зает, откакто се преместих в този град, че изобщо не съм имал време за срещи. Същото важи и за Зоуи. Никой от нас не е имал възможност да води някакъв нормален социален живот.

Сингълтън въртеше бавно кутията с безалкохолно в ръцете си и си придаде дълбокомислен вид.

— Не мисля, че има нещо като нормален социален живот.

— Аха — Хари очевидно се замисли над твърдението му. — Може и да си прав. Аз определено не съм имал такъв.

Итън го погледна.

— Ами Ню Орлиънс?

— В Ню Орлиънс беше различно — широките тъмни очила на Хари скриваха напълно израза в очите му.

— Нормално ли беше всичко? — настоя домакинът.

— Не знам дали ти би го нарекъл нормално — Хари леко помръдна устни, може би се усмихваше. — Но в Ню Орлиънс определено беше хубаво.

— Ще ти кажа нещо — обади се Сингълтън, — нека Зоуи първа повдигне въпроса. Така ще разбереш дали наистина иска развод.

— Ще си помисля — обеща Итън.

Но не бе сигурен, че ще може да понесе несигурността. Бракът бе много особено преживяване според собствения му опит. Нещо като бременността. Или си женен, или не си. Никога не се бе справял добре в неясна ситуация.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Зоуи застана в средата на просторната пищна розова всекидневна с бележник с карирани страници в ръка и начерта груба скица на стаята. Беше ѝ трудно да си представи мястото без кревящите мебели наоколо. Невероятно колко натрапчив можеше да е розовият цвят във всичките му оттенъци и нюанси.

Основното разположение в къщата обаче бе добро, помисли си тя, като мислено я опразваше от цялото обзавеждане заедно с изобилието на завеси. Размерите на стаите бяха подходящо подбрани, за да се създаде добър поток на енергията.

Може би щеше да успее дори да направи нещо, за да пречисти лошата енергия, натрупана в киносалона. През изминалите няколко месеца бе открила, че наистина има много верни принципи в изкуството на фън шуй и васту. Можеше да моделира невидимото излъчване на отделни стаи, като промени вътрешния дизайн.

Тази вечер къщата бе изцяло на нейно разположение. Итън бе на някакво събиране в училището на Джеф и Тео заедно с Бони. Можеше да почувства скритите възможности на „Найтуиндс“. Може би защото за пръв път бе сама тук не ѝ се налагаше да се разсейва както досега от осезаемото присъствие на собственика.

Бе се почувствала много странно, когато си отвори входната врата тази вечер. От гледна точка на закона това бе и неин дом. Тя бе съпруга на Итън, поне за известно време.

Довърши скицата на всекидневната и вдигна поглед към картината над камината. Камелия Фут се усмихваше изкусително отвисоко, подигравателно и донякъде трагично. Бе се омъжила по сметка и вероятно сделката ѝ се е струвала добра в началото. Но не ѝ бе донесла щастие.

Зоуи извърна очи от портрета и отиде до официалната столова. През огромните розови завеси можеше да види сенките и силуетите, които се открояваха в пустинната нощ. Луната бе ярка и обливаше каньона в сребристо сияние. Светлините на други къщи проблясваха в

далечината като искрящи скъпоценни камъни, разхвърляни небрежно наоколо. Тя остана загледана през прозореца доста дълго.

Входният звънец наруши унеса ѝ. Бе толкова потънала в мислите си, че не бе чула пристигането на кола пред къщата. Забърза да отвори, като се питаше дали училищното мероприятие не е свършило по-рано.

Но когато надникна през ключалката, видя Кимбърли Клийлънд. По дяволите! Само това ѝ липсваше. Изкушаваше се да не отваря, но колата ѝ бе паркирана отвън. Кимбърли сигурно бе разбрала, че в къщата има някой.

С голямо нежелание, Зоуи отвори.

— Какво правиш тук?

— Сара — Кимбърли се усмихна колебливо. Бе облечена в черно с копринени панталони и блуза. Светлорусата ѝ коса бе вързана на опашка. Скъпа на вид чанта от мека черна кожа бе преметната през рамото ѝ. — Може ли да вляза? Трябва да поговоря с теб.

— Казвам се Зоуи и ако си дошла да предложиш нов подкуп на Итън, ще трябва да минеш някой друг път. Той не е тук.

Кимбърли поклати глава. Очите ѝ потъмняха от силни чувства, вероятно болка.

— Ти си тази, с която искам да говоря.

— Как ме намери?

— Най-напред ходих до апартамента ти. Като не те намерих, реших, че вероятно си тук.

— Къде е Форест?

— У дома. Не знае, че съм в Уиспъринг Спрингс. Оставих му съобщение, че съм заминала при майка си за няколко дни.

— Ако си дошла да ме увещаваш да гласувам против сливането на компаниите, можеш да си спестиш труда.

— Да, дошла съм да те увещавам — Кимбърли говореше с пресекалив глас. В очите ѝ проблясваха сълзи. — Бих паднала на колене, ако държиш. Моля те, изслушай ме, само това искам. Толкова много неща зависят от това.

Кимбърли бе сред членовете на семейството, които отказваха да говорят с нея след смъртта на Престън, напомни си Зоуи. Бе застанала на страната на съпруга си и останалите от фамилията, когато Зоуи бе затворена в „Кендъл Лейк Менър“. *Нищо не ѝ дължа. Абсолютно нищо, по дяволите!*

Но тъкмо щеше да затръшне вратата под носа ѝ, си спомни думите на Итън. Когато не знаеш какво става, просто разбъркваш водата и чакаш да видиш какво ще изплува на повърхността.

Съпругата на Форест би могла да се окаже човекът, който да разклати алибито му. Какво би могла да изгуби, ако поговори с нея, помисли си Зоуи. Ако Кимбърли е отчаяна, възможно е да се изпусне и да каже повече, отколкото е искала, като я попритисне. Може би щеше да изтърве някаква улика, която да ѝ позволи да намери доказателство за вината на Форест.

— Добре — отстъпи Зоуи. — Влез.

— Благодаря ти — облекчена, новодошлата пристъпи в широкото преддверие. После спря и се огледа с изненада и нарастващо отвлечение. — Колко... необичайно.

— Първият собственик на къщата го е направил заради жена си. Тя харесвала розовия цвят.

— Виждам.

— Всекидневната е насам — Зоуи я покани в хола и ѝ предложи да седне на дивана. — Заповядай.

Самата тя се настани в едно кресло от другата страна на ниската масичка от розов мрамор. За нищо на света не би ѝ предложила чай или кафе, реши Зоуи. Освен ако гостенката наистина не се разприказва подробно.

Кимбърли седеше малко напрегната. Остави черната си дамска чантичка на дивана до себе си и огледа Зоуи със сериозно изражение.

— Изглеждаш... много добре — заключи тя, като наруши неловкото мълчание.

— Искаш да кажеш като за луда ли? — Зоуи ѝ отправи искряща, но малко пресилена усмивка. — О, да, в страхотна форма съм. Правя упражнения и се храня добре. Но знаеш ли какво, Кимбърли? Едва оцелях в „Кендъл Лейк Менър“. Обвинявам всички от семейство Клийлънд, че ме затвориха там, разбира се, но най-голямата вина носи Форест.

По лицето на жената отсреща се изписа напрежение и скованост.

— Кълна се, той направи това, което смяташе, че е най-добре за теб. Ти беше толкова болна.

— Моля те, недей да ме обиждаш допълнително, като ме лъжеш. И двете знаем защо се озовах там. Форест плащаше добри пари на Итън

Харпър, за да ме държи настрана.

Кимбърли здраво сплете пръсти.

— Разбирам гнева и омразата ти, но какво друго бихме могли да сторим? Ти не бе на себе си след смъртта на Престън. А и след последното ти посещение във вилата нещата май още повече се влошиха. Всички онези обвинения към Форест. Какво стана тогава, в деня, когато повторно отиде там? Какво те докара до това състояние?

— Мислех, че си дошла тук, за да говорим за акциите ми в „Клийлънд Кейдж“.

— Извинявай — Кимбърли започна да кърши ръце. — Просто винаги съм се питала защо се промени толкова много и напълно загуби контрол над себе си след второто ти посещение във вилата. Твърдеше, че чуваш гласове от стените. Беше направо ужасяващо, ако трябва да съм откровена.

— Ако трябва да сме точни, аз никога не съм твърдяла, че чувам гласове от стените.

— Казваше, че май си чула някакъв спор.

— Не, не съм. Казах, че усещам ярост. Не е нужно да чувам гласове от стените, за да разбера, че онзи, който е убил Престън, е бил разярен. Беше съвсем очевидно, Кимбърли. Смачканите цветя, счупеният фотоапарат. Всичко това говореше за *много болен ум*.

— Полицаите казаха, че убиецът вероятно е бил ядосан, тъй като е намерил съвсем малко пари в портфейла на Престън. В това има някаква ужасна логика. — Кимбърли стисна още по-здраво ръце. — Но не можем да твърдим, че е бил луд.

— Определено е бил побъркан.

— Откъде си толкова сигурна?

— Може би трябва да си луд, за да можеш да разпознаваш себеподобните си — отвърна Зоуи.

Кимбърли я изгледа шокирана.

— Нима признаваш, че не си добре?

— Нека се върнем на въпроса, заради който дойде да ме видиш тази вечер. Особено ме заинтригува защо не си казала на Форест, че идваш насам.

— Той нямаше да ми позволи — прошепна Кимбърли. — Много ще се ядоса, ако разбере какво съм направила.

— И какво, по-точно, се опитваш да направиш?

Кимбърли се изправи, като все още стискаше здраво ръце. Наведе глава.

— Дойдох, защото не мога повече да понасям вината. Моля те, прости ми, Зоуи.

Зоуи замръзна на мястото си. После бавно стана от креслото. Изведнъж ѝ бе трудно да диша.

— Каква вина? — прошепна тя. — За какво говориш?

— Положих много усилия да не мисля за това, но не мога да се преструвам повече — Кимбърли вдигна глава. Изглеждаше, сякаш едва преглъща сълзите си. — Ти имаш право. Опасявам се, че Форест може... че той може да е застрелял Престън.

— Боже мой!

— Но не заради акциите.

— Каква друга причина би могло да има?

— Мисля, че може би е разбрал, че аз... — Кимбърли спря за миг, за да избърше сълзите си с опакото на ръката си. — Толкова ми е трудно.

Зоуи заобиколи откъм гърба на високото кресло и здраво стисна облегалката.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Ужасно съжалявам, но истината е, че двамата с Престън имахме любовна връзка. — Вече хлипаше гласно. Посегна към чантичката си и извади куп хартиени кърпички, за да попие сълзите си. — Мисля, че Форест започна да подозира нещо и отиде във вилата онзи ден и... и го застреля.

Телефонът на Итън извънтя точно когато се навеждаше да разгледа робота, който Джеф демонстрираше.

— Вдига ето тази малка пръчка — гордо обясняваше Джеф и натисна едно копче, за да включи играчката. — Гледай сега.

Роботът забръмча и се задвижи на тласъци. Итън го гледаше как хваща малката пръчка, докато тършуваше в джоба си за телефона.

— Отлично — похвали той Джеф. — Направо отлично. Момчето засия от щастие.

— Нека само да се обадя — чичо му посочи телефона. — Веднага се връщам.

— Добре.

— Труакс — каза той в слушалката, като внимателно се провираше сред лабиринта от ниски масички, които бяха разположени из класната стая.

— Обажда се Сингълтън. Имам...

Пронизителните гласове на двайсетина деца, които разпалено демонстрираха на родителите си научните си проекти, създаваха такава шумотевица, че бе невъзможно да се чуе какво каза Сингълтън.

— Почакай да изляза навън — каза Итън.

Бони, която стоеше в другия край на стаята и говореше с учителката на Джеф, го видя и му отпрати въпросителен поглед. Показа ѝ телефона. Тя кимна и продължи разговора си.

Итън мина край демонстрационен макет за действието на капиллярите, включващ няколко повехнали стъбла целина и оцветена в мораво и оранжево вода, и край ръчно изработен модел на слънчевата система.

— Добре — изрече в телефонната слушалка, след като излезе в уханната нощ навън. — Какво става?

— Не знам дали е важно — каза Сингълтън. — Но нали ми каза да те уведомя, ако член на семейство Клийлънд предприеме някакви действия. Следя в интернет дали някой от тях няма да си купи билети за път.

— Форест ли?

— Не. Жена му. Качила се е на полет до Финикс днес следобед. Разбрах едва преди няколко минути, когато проверих в компютъра си.

Итън се смръзна. С пределна яснота всички части от пъзела дойдоха на мястото си.

— По дяволите! — изруга тихо. — Трябваше да се досетя.

— Мамо, мамо, онзи мъж каза лоша думичка — заяви високо едно пискливо гласче. — Чух го.

Итън сведе поглед и видя някакъв дребосък да се взира в него. Майка му се мръщеше.

— Много си загазил — обяви малкото човече.

— Абсолютно прав си — съгласи се Итън и се затича към паркинга.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Невидима ледена буря се изви в къщата. Нямаше никакви външни признаци за разразяването ѝ. Никакви разпилени хартии. Никакви разлюлени завеси. Полилеят в хола не помръдна от ледената вихрушка. Но Зоуи усещаше смразяващия вятър, който се изви около нея и я прониза до кости.

— Твърдиш, че Форест е убил Престън заради теб — повтори тя с равен глас.

— Да. Това е такъв кошмар за мен. Не мога да издържам повече. Не мога да спя. Не мога да се храня. Непрекъснато гълтам хапчета. Страхувам се от съпруга си заради онова, което направи, и онова, което би могъл да стори. Това трябва да свърши. Не разбираш ли?

— О, да, Кимбърли. Сега разбирам всичко.

Другата се посъвзе с видимо усилие.

— Истината трябва да излезе наяве, иначе се опасявам, че накрая аз ще се озова в „Кендъл Лейк Менър“.

— Аз я наричах „Ксанаду“. — Зоуи отпусна пръсти, здраво вкопчени досега в облегалката на креслото, и направи крачка назад към централната арка в огромния хол. — Защото донякъде бе нереално място, разбираш ли? Място с неогрявани от слънцето морета и ледени пещери, също като в поемата на Колридж. Толкова много пъти съм лежала в леглото нощем, вперила поглед в езерото с мисълта, че това не би могло да се случва с мен, че живея в някакъв кошмар.

— Да — Кимбърли вдигна обляното си в сълзи лице. — Да живееш в кошмар. Така се чувствам. Изобщо не биваше да се забърквам с Престън. Но той толкова ме желаше, а аз бях много нещастна с Форест.

— Наистина ли? Много странно — Зоуи отново направи крачка назад. — Знаеш ли, хрумна ми нещо. Искаш ли да разгледаш къщата? Има забележителна история. Някои хора дори твърдят, че я обитава призрак.

— Призрак ли? — Кимбърли бе объркана. В очите ѝ проблесна гняв. — Върни се тук. Не искам да разглеждам проклетата къща. Опитвам се да ти обясня какво се случи между мен и Престън.

— Но мен не ме интересува какво е имало между вас — вече бе до сводестия край на хола, обърна се и тръгна по дългия коридор. — Това е едно от нещата, които научих в „Менър“. Да не ме е грижа. По-добре е, когато не те е грижа. Така не изпитваш болка. Нито чувство за загуба.

— *Не се отдалечавай от мен.*

Зоуи продължи да върви.

Кимбърли я последва. Зоуи погледна назад и видя, че е взела черната си чантичка.

— Знаеш ли, Кимбърли, ако наистина полудяваш, не е лошо да се замислиш дали сама да не отидеш в „Кендъл Лейк“. Сигурна съм, че за определен тип хора там е идеалното място за почивка. Можеш да получиш колкото си искаш хапчета.

— Трябва да ти кажа за Престън — Кимбърли забърза след нея, стиснала чантичката си. — Знаем, че това е шок за теб. Но истината е, че двамата се срещаме тайно от известно време. Престън ме умоляваше да напусна Форест. Но как бих могла да го направя?

— Виж, Кимбърли, в това няма никаква логика. Защо да ти е трудно да напуснеш Форест, щом вече не си го обичала?

— О, моля те, Сара...

— Зоуи. Наистина настоявам да ме наричаш с новото ми име. Разделих се със старото, когато напуснах „Менър“ — изсмя се високо и остро и звукът отекна зловецко в дългия коридор. — Да, вярно е, че онова място направи от мен нов човек.

— Не можех просто така да нарежа живота си с Форест само за да се омъжа за човек, който преподава история на изкуството, нали? — Кимбърли повиши глас. — Имах всичко, което желях. Не можех да обърна гръб на това.

— Колко жалко! Сега никога няма да разбереш какво си пропуснала, нали? Обречена си да живееш идеалния си живот с Форест — Зоуи започна да си тананика.

— Престани. Държиш се като луда.

— Вероятно защото съм луда. Питай, когото си искаш от хората в „Менър“. Ще ти кажат колко луда съм всъщност.

— Трябва да ме изслушаш.

— Едно от големите предимства на това да те обявят за побъркан е, че вече не съм длъжна да слушам, когато и да било, освен, ако наистина не искам, а аз мисля, че не искам да те слушам, Кимбърли. И така, докъде бях стигнала? О, да, тъкмо те развеждах из това великолепно жилище. Един мъж, казвал се е Абнър Фут, го построил за съпругата си. Онзи портрет над камината в хола е неин. Забеляза ли го? Тя била прекрасна и според мен мъничко луда. Омъжила се за Фут заради парите му. Не мислиш ли, че това е донякъде лудост?

— Не искам да чувам каквото и да било за нея. Не ме интересува някаква си мъртва жена. Искам ти да знаеш за Престън. Как ти изневеряваше с мен.

— Но пък според теб може и да не е лудост да се омъжиш по сметка. В края на краищата, и ти постъпи така, нали? — Зоуи поспря пред двойната изящно украсена врата на киносалона. Намигна на Кимбърли. — Почакай само да видиш тази стая.

Отвори широко и двете крила на вратата, пое си дълбоко дъх, стегна се вътрешно и пристъпи в затъмнения киносалон.

Усещането за отминала болка и ярост, което все още бе пропито в стените, я накара да настръхне. Наложил си да направи още три крачки навътре и наслуки натисна един от ключовете за електричеството. Мина през тежките кадифени завеси към местата за сядане.

Кимбърли я следваше и с мъка си пробиваше път през завесите. Когато се показа от другата страна, лицето ѝ бе изкривено от гняв.

Някъде далеч в къщата иззвъня телефон.

— Не можеш да приемеш факта, че Престън е обичал мен, нали? — каза тихо Кимбърли с жестокост в гласа. — *Мен*, а не теб. Желалаше мен.

— Знаеш ли, тя е умряла тук — Зоуи се облегна на едно от креслата в последната редица и опря ръце отстрани. — Тук я е убил.

— Кого е убил? — Кимбърли се огледа в потъналия в сенки киносалон. — За кого говориш?

— За Камелия Фут. Всички смятат, че е умряла при падането в каньона, защото е била пияна, но не е станало така. Умряла е точно в тази стая. Знаем го, защото мога да усетя яростта на убиеца. Още е

пропита в стените. — Тя погледна нагоре. — И в тавана също, предполагам. Все още е толкова силна, след всички тези години.

— Лъжеш. Не можеш да усетиш нищо. Само си измисляш в момента.

— Ще ми се да бе вярно — Зоуи се отблъсна от редицата седалки и се запъти към мраморния бар в ъгъла. — Но за нещастие наистина усещам разни неща понякога. И онова, което долавям сега, е почти същото като усещането във вилата ни след убийството на Престън. Болезнена, неконтролируема ярост. Върнах се там отново няколко месеца по-късно само за да се уверя в това.

Кимбърли я гледаше нервно.

— Ти наистина си побъркана, нали?

— Може би — тя хвана края на кадифената завеса, която висеше до бара, и я дръпна настрана. — А може би не. Но съм почти сигурна, че са се срещнали тук около полунощ.

Кимбърли се намръщи от усилието да следи обърканата нишка на разговора им.

— Кой са се срещнали тук?

— Камелия и любовникът ѝ, Джеръми Хил. И двамата били пили доста същата вечер, флиртували много. Може би дори са се любили в градината по-рано. Както и да е, Хил бил отчаян. Вероятно я е умолявал да напусне богатия си съпруг. Но Камелия отказала.

— Не можеш да си сигурна в нищо от това, което казваш. Само си измисляш. Не искам да слушам тази история.

— Сигурна ли си, че не можеш да я чуеш от стените? — Зоуи мина зад високия полиран мраморен барплот и опря лакти на студения камък. — Вслушай се внимателно, Кимбърли. Може би, ако наистина се напрегнеш, ще доловиш следа от чувствата на Камелия през онази нощ, защото двете имате нещо общо.

— Нямам нищо общо с тази жена. Престани, веднага!

— И двете сте се омъжили по сметка. И двете сте получавали всичко, което сте мислели, че искате в живота си. Богатство. Връзки в доброто общество. Великолепен дом.

— Не искам да чуя и думичка повече за това старо убийство.

— И двете сте си казвали, че имате всичко, което желаете, но не е било вярно. Всяка от вас е искала и вълкът да е сит, и агнето — цяло. Искали сте любов и страст, но не сте посмели да рискувате удобното

си финансово положение, за да ги получите. Затова и двете с Камелия сте ги потърсили извън брака си.

— Това не е вярно.

— Някоя от вас не е получила нещо истинско. О, да, Камелия е намерила мъж, който да ѝ даде някакво подобие на страст, но накрая бил обсебен от нея и я убил.

— Млъкни — сега гласът на Кимбърли бе по-спокоен. Бръкна в чантичката си. Но този път не извади оттам кърпичка. Когато измъкна ръката си, в нея имаше малък сребрист пистолет. — Просто млъкни, чуваш ли?

Устата на Зоуи пресъхна. Надяваше се, че мраморният барплот е достатъчно здрав, за да спре куршум, защото само той я делеше от Кимбърли.

— Какво те накара да изгубиш контрол, Кимбърли? — попита я небрежно. — Дали защото виждаше колко щастливи сме двамата с Престън? А ти също искаше да си щастлива, нали?

— Заслужавам да бъда щастлива.

— Опасявам се, че си чела прекалено много книги със съвети как да си помогнем сами. Но да се върнем на твоя случай, предполагам, че си се опитала да убедиш Престън да започне връзка с теб. Естествено, той ти е отказал. Много деликатно, разбира се. Той бе деликатен човек.

— Не ми е отказвал — Кимбърли държеше здраво пистолета, насочен към Зоуи. — Той ме обичаше. Имахме връзка.

— Не, не те е обичал и не сте имали връзка.

— Не можеш да си сигурна в това.

— Уверена съм. Напълно. Престън никога не би ме предал.

— Само ти се иска да вярваш в това.

— Знам го дълбоко в себе си. Обаче не се съмнявам, че ти си му предложила да му станеш любовница. Когато ти е отказал, си изпаднала в отчаяние, нали? Последвала си го до вилата онзи ден и си опитала за последен път да го прелъстиш. Но той отново ти е отказал. И ти не си могла да го понесеш.

Лицето на Кимбърли се изкриви от болка.

— Той не искаше изобщо да ме чуе. Опитах се да му кажа колко много го обичам, а той изобщо не ме слушаше.

— Разбира се. Защото обичаше мен. А ти не можеше да понесеш това, нали? Аз бях съвсем обикновена и неизвестна. Нямах богати

родители и положение в обществото. Нямах пари. И все пак Престън обичаше мен, а не теб.

— Трябваше да обича *мен*. Всички онези цветя, които бе купил, трябваше да са за *мен*. Трябваше да е избрал специален подарък за *мен*, а не за теб.

— Всичко е заради теб, нали?

— Опитвах се да му го обясня, но той отказа да слуша. Направо ми каза да се махам. На *мен*. Аз го обичах, а той ме отпращаше.

— И ти наистина си тръгна, нали? Но после се върна.

— Оставих колата край пътя и се върнах до вилата през гората, а после зачаках. След някое време Престън излезе на верандата отзад, за да вземе дърва за огъня. Държах пистолета.

— Когато се е обърнал да внесе дървата, си го застреляла в гърба. А после си стреляла отново в главата му, за да си напълно сигурна.

— Той трябваше да умре.

— Защото те е отхвърлил.

— Да. *Да!*

— След като си убила Престън, си влязла във вилата и си обърнала всичко наопаки. Твоята налудничава ярост съм усетила в онези стени, а не тази на Форест.

— Не смей да ме наричаш луда.

— И любовникът на Камелия също е изгубил контрол над себе си — Зоуи докосна един от тежките свещници. — Напълно излязъл от кожата си. Сигурно е бил толкова обсебен, колкото и ти, Кимбърли.

— *Не съм била обсебена*. Само лудите са обсебени.

— Не те чувам, защото се вслушвам в мълчаливите писъци на ярост в тези стени. Сигурно можеш да доловиш част от тази енергия. Казват, че лудите могат.

— Не чувам нищо. Не съм като теб.

— Мисля, че след онзи скандал Джеръми Хил е сграбчил най-близкия тежък предмет. — Зоуи обви пръсти около всеки свещник и опита да ги повдигне. Не бяха по-тежки от чантата ѝ, когато бе пълна догоре.

Кимбърли, изглежда, се подразни от свещниците.

— Остави ги долу!

— Камелия се извърнала да си тръгне и тогава той я ударил. Откъм гърба. Както ти си нападнала Престън.

— Престън го заслужаваше, казвам ти.

— Имам новина за теб, Кимбърли. Само лудите приказват така.

Зоуи метна свещника, който държеше в дясната си ръка, през барплота към Кимбърли и вложи цялата си сила в замаха.

Кимбърли извика и инстинктивно се дръпна назад, опитвайки се да избегне дългия метален предмет, летящ към нея.

Пистолетът гръмна.

Зоуи се сниши зад бара, стиснала здраво втория свещник. Дебелият мраморен плот потрепери от куршумите. Кимбърли стреля отново.

Зоуи се раздвижи. Като се стараеше главата ѝ да остава под ръба на каменния плот, тя се втурна към завесите, които отделяха входа за барманите. Промуши се през дебелия завеси в малкото преддверие и изтича към коридора. Чу как онази тича зад нея към входната врата. Зоуи се извърна и неистово започна да дърпа тежките позлатени врати. Кимбърли се показва през завесите, а в очите ѝ гореше абсолютна лудост.

Вратите се затвориха като по чудо в мига, в който стигна до тях. С разтуптяно сърце Зоуи промуши втория дълъг свещник през дръжките им, като по този начин затвори побеснялата жена в киносалона.

След секунда тежките врати потрепериха. Изпаднала в ярост, Кимбърли се бе хвърлила върху тях.

Зоуи побягна по коридора. Зави към всекидневната и се сблъска с Итън.

— Какво става, за бога?! — той сграбчи ръката ѝ. — Добре ли си?

Приглушени изстрели се чува от другия край на коридора.

— Кимбърли — успя да прошепне Зоуи. — Заклучих я в киносалона. Има пистолет. Но не мисля, че може да се измъкне оттам.

Итън я дръпна настрана и се доближи до сводестия край на хола. Предпазливо надникна зад ъгъла. Отново се чу изстрел.

— О, боже! — каза той. — Тя май наистина е много ядосана.

— Всъщност е луда, много.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Събраха се в кабинета на Итън на другата сутрин. Бяха доста голяма група, включваща Зоуи, Аркадия, Бони, Сингълтън и Хари Стаг. Итън отскочи до кафенето отсреща и купи шест кафета. Какво толкова, още една добавка към графата „Разни“ в сметката с разходите.

— През цялото време съм бъркала по отношение на Форест — замислено отбеляза Зоуи.

Итън се намръщи. Тревожеше се за нея днес. Бе приела спокойно драматичните събития предната нощ, но тази сутрин определено изглеждаше потисната. Сега най-сетне разбра защо.

— Не се обвинявай, че си объркала кой е лошият в този случай — той седна зад бюрото си. — Права беше, че Престън е убит от някой, който го е познавал добре. Полицията е трябвало да обърне по-голямо внимание на този факт.

— Все пак аз две години обвинявах Форест. Не е чудно, че ме е смятал за наистина побъркана. Престън не е променил завещанието си, защото го е смятал за опасен физически. Просто се е опасявал, че няма да направи най-доброто за компанията.

Аркадия, която седеше на перваза на прозореца, разсеяно поклати крак.

— Итън е прав, не бива да се обвиняваш, задето си мислела, че Форест е убиецът. При дадените обстоятелства предположението ти е било напълно логично.

— Съгласна съм — енергично се намеси Бони. — Логично е да се очаква от полицаите да проверят по-старателно алибито на всеки, свързан с Престън Клийлънд.

— Ако си бяха свършили работата — обади се Сингълтън, — щяха да се натъкнат на интересния факт, че единственият човек, който няма солидно алиби за деня на убийството, е Кимбърли Клийлънд.

— Никой не се интересува от нея, дори аз — каза Зоуи.

— Защото е липсвал очевиден мотив — изтъкна Аркадия. — В края на краищата знаела си, че Престън не ти изневерява, защо би ти

хрумнало, че може да е убит от друга жена?

— Ако се замисли човек — подхвърли Стаг, докато внимателно разглеждаше логото на кафенето върху пластмасовата си чаша, сякаш там се криеше отговорът на някаква загадка, — Форест има за какво да отговаря даже и да не е натиснал спусъка лично.

— Много си прав — съгласи се Итън. — Ако бе споменал за предположението си, че Престън има връзка, разследването сигурно би тръгнало в съвсем друга посока. Такава, която би отвела право до Кимбърли.

Зоуи обви чашата с пръстите на двете си ръце и се загледа в съдържанието ѝ.

— Това повдига друг въпрос. Ако е подозирал, че жена му има връзка с братовчед му, защо си е затворил очите? Не мога да си представя, че Форест би се примирил съпругата му да го мами.

— Може би я е обичал прекалено много, за да понесе истината — предположи Бони.

— Форест Клийлънд ли? — Зоуи изсумтя презрително. — Той да е влюбен страстно в нещо различно от „Клийлънд Кейдж“! Невъзможно.

— Знаете ли — спокойно се намеси Итън. — Въпросът защо е пренебрегнал възможността Кимбърли да е имала връзка с Престън или с друг наистина е важен — той погледна към Зоуи. — Какво ще кажеш да го попитаме?

Форест ги посрещна във фойето на хотела в курорта „Лае Естрелас“. Изглеждаше уморен и мрачен, когато седна срещу тях в едно тихо кътче на просторното помещение.

— Надявам се, че това няма да отнеме много време — каза той, като погледна циферблата на скъпия си часовник. — Току-що се връщам от дълъг разпит в полицията и след няколко минути трябва да се обадя на адвоката, който съм наел за Ким.

— Така значи — каза Итън. — Е, много се извиняваме, че отнемаме от ценното ти време. В крайна сметка, да не би да имаме право на някои отговори. Твоята жена се опита да убие моята снощи, но какво толкова, не става дума за нещо наистина *сериозно*, нали?

— Спести си сарказма, Труакс. Какво искате вие двамата?

Зоуи го погледна.

— Искаме да знаем защо си затворил очи, ако си вярвал, че Ким има тайна връзка.

Форест изглеждаше стреснат.

— Но аз никога не съм вярвал, че Ким има връзка с Престън или когото и да било друг. И ако трябва да сме точни, не е имала.

— Не, но е била обсебена от Престън — каза Итън.

— Очевидно — Форест разтри слепоочията си. — Но аз не го знаех. По онова време бях много зает с една нова сделка в компанията. Не се задържах много у дома.

— Тогава откъде ти хрумна, че Престън е имал връзка с някого? — попита Итън.

Форест помълча за миг, явно ровеше в спомените си. После сви рамене.

— Ким го подметна случайно един ден малко преди Престън да... — млъкна и се поправи. — Малко преди да го убие. Каза го съвсем небрежно. Сякаш е някаква клюка, която е чула в кънтри клуба. Не мога да си представя защо го е споменала, ако не е вярно.

— Може да не си обърнал внимание — леко повдигна рамене Итън.

Лицето на Форест пламна от гняв.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Зоуи поклати глава.

— Може би Ким несъзнателно е подхвърлила няколко намека с надеждата да разбереш.

— Защо би искала аз да мисля, че има връзка с Престън? — попита Форест. — Сигурно е била наясно, че ако си помисля нещо подобно, веднага бих подал молба за развод.

— Убедена съм, че е знаела това — тихо каза Зоуи. — Ето защо само внимателно е намекнала по заобиколен начин. Луда е, но не и глупава. Част от нея е била достатъчно разумна и не е искала да рискува удобното си положение като твоя съпруга пред хората.

— Все още не разбирам — каза Форест. — Защо изобщо е трябвало да намеква нещо?

— Не разбираш ли? — попита Зоуи. — Ако ти беше повярвал, че Престън има връзка с някого, с когото и да било, това е щяло да направи собствената ѝ фантазия малко по-реална за нея.

Настъпи кратка пауза, докато Форест обмисляше думите ѝ.

— Не съм мислил за това — каза накрая. — Когато тя подхвърли, че Престън се среща тайно с друга жена, единственото, което ми хрумна, бе, че ти...

— Че имам мотив за убийство — довърши Зоуи.

— Съжалявам — каза сухо Форест. — Но знаех какво означавате един за друг. Опасявах се, че ако си разбрала, че Престън ти изневерява, може да си излязла от кожата си.

— Но не спомена тази вероятност пред полицията — отбеляза тя.

— Не — потвърди той.

— Защото знаеше, че ще мога да контролирам акциите си дори и ако съм в затвора ли?

Форест опря длани на бедрата си.

— Знам, че няма да ми повярваш, но аз наистина мислех, че ще си по-добре в клиниката. Харпър ме увери, че може да ти помогне.

Зоуи си пое дълбоко въздух няколко пъти.

— Никога няма да ти простя това. Имаш ли някаква представа какво беше там? Харпър дори не разрешаваше посещения от приятели на пациентите, защото твърдеше, че пречело на терапията. Не че някой друг, освен членовете на семейство Клийлънд знаеше къде съм, благодарение на теб. Всички, които някога съм познавала, изчезнаха от живота ми.

Челюстта му се скова.

— Може би, ако бях обръщал повече внимание какво става в дома ми, щях да разбера, че лудата е Ким, а не ти. Може би бих успял да я спра, преди да отиде твърде далеч.

Зоуи не знаеше как да отговори на това, затова замълча. Итън не помръдваше на мястото си, но тя долавяше, че той анализира всичко, казано и премълчано между нея и Форест.

— Отношенията ни с Ким не се развиват добре през последните няколко месеца — призна накрая Форест. — Тя пие много. Направи сцена в клуба преди няколко седмици. Избухна гневно без предупреждение. Смятах да говоря с адвоката си за развод, но реших да отложам, докато мине събранието на борда. Знаем, че ще ми струва скъпо да се разделя с нея, и ми трябва време да измисля план. Изглежда, сега нещата ще се окажат още по-сложни.

— Вероятно — съгласи се Итън, без в гласа му да проличи и капка съчувствие.

Последва още една неловка пауза. След известно време Зоуи бръкна в яркочервената си чанта и извади един плик. Даде го на Форест.

— Официално пълномощно, с което ти давам право да гласуваш от мое име с акциите ми на годишното събрание на борда на директорите. Знам, че ще постъпиш както е най-добре за компанията.

Пръстите му здраво стиснаха плика.

— Знаеш, че ще се противопоставя на сливането на компаниите.

— Знам.

— Това означава, че няма да разполагам с пари в брой, за да откупя акциите ти, поне още две години. Може би и повече.

— Някак си се досетих за това. Добре че си имам работа — Зоуи стана и метна чантата си през рамо. — Ще тръгваме ли, Итън?

— Разбира се — той стана от мястото си и я хвана за ръка.

Заедно прекосиха фойето и излязоха под лъчите на топлото, ярко слънце над пустинята. В далечината планините сякаш докосваха безкрайното синьо небе.

Итън ѝ отвори вратата на колата.

— Какво те накара да направиш това?

— Да му дам пълномощното ли? — тя се настани на мястото до шофьора. — Клийлънд не са идеалното семейство, но все пак са семейство. Тази компания им принадлежи. И нещо повече, тя ги поддържа заедно като род. Сега, когато знам, че Форест не е убил Престън, нямам никаква причина да ги съсипвам.

— Макар че са се отнасяли с теб като по-нисш член ли?

Странно и необяснимо защо, Зоуи се чувстваше по-ведра и щастлива, отколкото е била от много дълго време. Усмихна му се, като леко примигваше заради ослепителното слънце.

— Сега изобщо не съм никаква Клийлънд — каза тя.

— Абсолютно вярно — съгласи се той. — Сега си Труакс — той затвори вратата.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Три дни по-късно, през една топла и благоуханна вечер двамата излязоха навън край басейна и се отпуснаха в меките шезлонги.

Зоуи се стегна вътрешно, както ставаше всеки път, когато помежду им настъпеше тишина, и се запита дали това не е моментът, когато ще обсъдят въпроса за предстоящия развод.

— Как разбра, че Джеръми Хил е убил Камелия Фут в киносалона? — попита Итън.

Въпросът му я стресна. Не беше онзи, който очакваше.

— Просто налучках — изрече предпазливо. — Измислях си, за да подмамя Кимбърли да си признае. Наистина ли Хил е убил Камелия там?

— Така мисля. Дочетох дневника на Фут и съпоставих някои сведения, които открих в писма, писани от хора, гостували тук през онази нощ. Освен това успях да се добера до някои лични бележки на началника на полицията, който е разследвал смъртта на Камелия.

— Какво откри?

— Джеръми и Камелия са били забелязани да влизат в киносалона около полунощ от поне двама различни свидетели. Никой не си спомня да я е виждал след това, макар че Хил определено е бил забелязван сред хората. Началникът на полицията е смятал свидетелските показания за много ненадеждни, защото всички били пияни. Но той е говорил и с хора от прислугата. Помниш ли, казах ти, че един от тях е видял Хил да се връща в къщата откъм градината малко преди зазоряване.

— Излизал е, за да се отърве от тялото, като го хвърли в каньона, нали?

— Сигурно. Мисля, че след като я е убил в киносалона, Хил е скрил тялото й зад бара и е заключил вратата с нейните ключове. Легнал си е късно заедно с останалите гости. Когато къщата най-сетне е утихнала, е слязъл долу, отключил е вратата и е занесъл тялото до каньона. Предполагам, че е почистил и кръвта, която е останала. От

бара е можел да вземе вода и парцали, а после вероятно ги е прибрал в куфара си.

— Било е много рисковано — каза Зоуи. — Ами ако някой го бе видял с тялото?

— Може да я е увил в сакото си и да я е носел на ръце, сякаш е изпаднала в безсъзнание заради изпития алкохол. Съмнявам се, че някой би се вгледал по-внимателно. Вероятно всички са знаели, че двамата имат връзка.

Зоуи обмисли казаното.

— Всичко си пасва.

— Аз съм доволен от това обяснение.

— Ще публикуваш ли случая в интернет, за което ми бе споменал?

— Не и докато живея тук — сухо отвърна той. — Изобщо не искам да се разправам с разни натрапници, които ще тропат на вратата ми и ще искат да видят сцената на престъплението.

— Разбирам те.

Итън сложи ръце под главата си.

— Не отговори на въпроса ми. Как разбра, че Хил я е убил в киносалона?

— Казах ти, че това бе само история, която измислих заради Кимбърли. Искях да я поразтърся малко, да я накарам да си признае вината.

— Опитай пак — каза само Итън.

Знаеше си, че рано или късно, този момент ще настъпи, помисли си тя. Но се надяваше да е по-късно. Загледа се в огряната от луната нощ и замечтано си представи какво би могло да бъде.

— Ще ме помислиш за наистина луда, ако ти кажа — произнесе тихо.

— Значи е вярно? Наистина усещаш разни неща в стаите.

— Понякога.

— Опасявах се, че е така — звучеше, сякаш се примирява с неизбежното. Не се ядосваше, нито отказваше да повярва.

Тя зачака логичното продължение. Тишината стана още по-наситена.

— Интуиция — каза Итън.

— Аз съм странна, Итън.

— Колкото повече остарявам, толкова по-добре осъзнавам, че всеки е малко странен по свой начин — той се извърна леко в шезлонга. — Е, имаш ли план как да ме спасиш от цялото това розово?

Тя извърна глава в мекия си шезлонг и го погледна. Но в топлия мрак ѝ бе трудно да разгадае израза на лицето му.

— Работя по въпроса — каза предпазливо. — Не всичко розово е лошо, нали?

— От достоверен източник знам, че продължително излагане на розово може да размъти мозъка на един мъж.

— Само ако въпросният мозък поначало е доста слаб. Твоят не е такъв.

— Убедена ли си?

— Абсолютно.

— Радвам се да го чуя. — Итън помълча за миг. — Колко време мислиш, че ще ти е нужно?

— За да изготвя всички скици и да подбера мебелите ли? Може би месеци.

— Може би дотогава ще имам достатъчно пари да ти платя за труда и да си купя някои нови мебели. Ако не друго, мога поне да пребоядисам къщата.

— Бони ми каза, че днес си имал нов клиент — подхвърли тя.

— Застрахователен иск. Трябва да потвърдя някои факти относно подозрителен клиент. Съвсем обикновена поръчка, но точно от този тип, който поддържа бизнеса на една малка детективска агенция.

— Харесва ми как звучи думата „обикновен“. Напоследък всички преживяхме достатъчно вълнения.

— Аха.

Зоуи изчака, но Итън не продължи.

— Е — подхвана тя. И спря.

— Е, какво?

Зоуи събра смелост.

— Ами, за развода.

— Струва ми се, че никой от нас не може да си позволи едно дело в момента.

За миг тя спря да диша.

— Да не би да предлагаш да останем женени, докато можем да си позволим да се разведем?

— Не е само заради парите — каза Итън. — Трябва да те уверя, че не ме радва перспективата да се окажа губещ за четвърти път. Никой не гледа с добро око на мъже, които са били женени и разведени четири пъти. За неопитните изглеждаме малко повърхностни.

— А остава и проблемът със смяната на леглото — допълни тя.

— Изобщо не ми го напомняй. Дори не искам да се замислям над купуването на ново легло точно сега. Знаеш ли колко са скъпи?

— Разбира се. Нали съм специалист по вътрешен дизайн, забрави ли? Мога да ти кажа точно колко струва едно ново легло. Значи казваш, че трябва да си останем женени отчасти поради финансови причини и отчасти защото не искаш да се разправяш с още един провален брак.

— Освен това да не забравяме и факта, че спим заедно — меко ѝ напомни Итън. — На мен ми се струва, че в някои отношения си пасваме идеално засега. Защо да поправяме нещо, което си е здраво?

Тя се замисли над това. Осъзна, че за пръв път от много дълго време се осмелява да мисли за собственото си бъдеще. Надежди и възможности, мамещи и ярки, проблясваха за миг пред погледа ѝ. Ако протегнеше ръка, може би щеше да успее да ги докосне.

— Това са все основателни и разумни доводи да запазим брака си — каза тя, като се опитваше гласът ѝ да остане безизразен.

— И аз така мисля.

Пустинната нощ ги обгръщаше като тъмна коприна. Тя стана от шезлонга, направи крачка към него и бавно легна върху му, сплитайки крака с неговите. Той обхвана с ръце лицето ѝ.

— О, Зоуи!

— Няма да е лесно, нали знаеш — каза тя, за да не остава нищо скрито помежду им. — Би било разумно да не прибързваме. Да запазим отделните си жилища за известно време. Да си дадем малко лично време. Да се поопознаем, преди да заживеем заедно.

— Разбира се — той проследи скулите ѝ с върха на пръстите си. — Ще вървим бавно и полека.

Тя усети как тялото му отговаря на нейното и за миг задържа дъха си.

— Ще трябва да си измисляме правила в движение. Не само ти идваш в този брак с тежко наследство от миналото. Аз съм избягала от „Ксанаду“, нали си спомняш? Вярно, че бях затворена там

несправедливо, но никога не съм била от така наречените „нормални“ хора.

— Нито пък аз.

— Вероятно ще продължа да сънувам кошмари понякога и не мога да престана да усещам емоциите, заключени в стените.

Той докосна крайчеца на устата ѝ.

— И аз имам някои лоши навици. Казвали са ми, че понякога изпадам в мрачно настроение. Бони твърди, че съм сложен.

— Аз също.

— А си и декоратор.

Тя се усмихна престорено печално.

— А всички знаем мнението ти за *специалистите по вътрешен дизайн*.

— Признавам, че няма да е лесно и че ще трябва да измисляме правилата в движение — той доближи устните си до нейните. — Но може би това е хубаво в нашия случай. Ти какво ще кажеш?

Надеждите и възможностите проблясваха пред очите ѝ.

— Казвам „да“.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Светлина в сянката

ИК „Хермес“, Пловдив, 2003

ISBN: 454-26-0065-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.